Raftul Denisei

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

Acum un film de succes, cu Tom Hanks.

DAVE EGGERS

O HOLOGRAMĂ PENTRU REGE

roman

ebook HUMANITAS fiction

Dave Eggers, copilul teribil al literaturii americane de început de mileniu, s-a născut la Chicago în 1970 şi a studiat jurnalismul la University of Illinois. Volumul său de debut, *Opera sfâşietoare a unui geniu năucitor* (*A Heartbreaking Work of Staggering Genius*, 2000; Humanits Fiction, 2012), aflat între demers autobiografic şi ficţiune, a devenit imediat un bestseller, numărându-se printre finalistele la Pulitzer Prize, în 2001, şi fiind desemnat „Cartea anului“ de publicaţiile *Los Angeles Times*, *San Francisco Chronicle*, *Washington Post* şi *Time*. Doi ani mai târziu publică romanul *Să te ţii alergătură!* (*You Shall Know Our Velocity*; Humanitas Fiction, 2007), încununat cu Independent Book Award în 2003. O pseudourmare intitulată *The Only Meaning of the Oil-Wet Water* apare în 2004. Eggers continuă să publice cu succes volume de proză scurtă: *How We Are Hungry* (2004), *The Unforbidden Is Compulsory*; or, *Optimism* (2004) şi *Short Short Stories* (2005). Romanul său din 2006, *What Is the What: The Autobiography of Valentino Achak Deng*, a fost finalist la National Book Critics Circle Prize în 2006 şi a primit Prix Médicis Étranger în 2009. În acelaşi an publică volumul *Zeitoun*, povestea emoţionantă a unui supravieţuitor al uraganului Katrina, care rămâne în New Orleans în timpul dezastrului şi salvează oameni cu ajutorul unei canoe, recompensat cu American Book Award, Los Angeles Times Book Award, Dayton Literary Peace Prize (2010) şi, în Germania, cu Albatross Preis (2012). Urmează bestsellerurile *O hologramă pentru rege* (*A Hologram for the King*), în 2012, şi *The Circle*, în 2013. *Heroes of Our Empire* apare în 2016. Eggers este fondatorul unei cunoscute edituri din San Francisco, McSweeney’s, şi s-a implicat în diferite programe de activism cultural. A mai primit PEN

American Center’s Award of Honor (2011) şi Inforum’s 21st Century Visionary Award (2012).

Dave Eggers
A Hologram for the King
Copyright © 2012, Dave Eggers
All rights reserved.
© Humanitas Fiction, 2016, pentru prezenta versiune românească

Foto copertă © Xixinxing | Dreamstime.com
Businessman Sitting With His Head in His Hands in the Middle of the Desert (detaliu)

ISBN 978-606-779-132-7 (epub)

EDITURA HUMANITAS
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Dave Eggers

O hologramă pentru rege

Traducere din engleză şi note de
Irina Negrea

Pentru Daniel McSweeney, Ron Hadley și Paul Vid

a
,
m
a
r
i
o
a
m
e
n
i
t
o
ţ
i

”Nu se întâmplă înfiecare zi să fie nevoie de noi

.“

SAMUELBECKETT

I.

Alan Clay s-a trezit din somn în Jeddah, Arabia Saudită. Era data de 30 mai 2010. Călătorise două zile, schimbând mai multe avioane, pentru a ajunge acolo.

În Nairobi cunoscuse o femeie. Au stat unul lângă celălalt, aşteptând fiecare îmbarcarea pentru următorul zbor. Era înaltă, planturoasă, cu cercei mici de aur în urechi. Avea pielea bronzată şi o voce cântată. Lui Alan i-a plăcut de ea, mai mult decât de alţi oameni din viaţa lui, oameni pe care îi vedea în fiecare zi. Femeia i-a spus că locuia în partea de nord a statului New York. Nu prea departe de locul unde stătea el, la periferia Bostonului.

Dacă ar fi avut curaj, ar fi găsit o modalitate de a rămâne mai mult timp cu ea. El, însă, s-a urcat în avion şi a zburat la Riyadh, iar de acolo la Jeddah. Un om l-a luat de la aeroport şi l-a condus cu maşina la Hilton.

Un clic, şi Alan a intrat în camera lui de la Hilton, la ora 1.12 a.m. S-a pregătit repede de culcare. Simţea nevoia să doarmă. Trebuia să facă un drum de un ceas, spre nord, la ora şapte dimineaţa, ca să ajungă la opt la Oraşul Economic al regelui Abdullah. Acolo, el şi echipa lui urmau să pună la punct un sistem holografic de teleconferinţă şi să aştepte să i-l prezinte regelui Abdullah, personal. Dacă acesta era impresionat, urma să acorde companiei Reliant contractul IT pentru întregul oraş, iar comisionul lui Alan, estimat la un nivel mediu de şase cifre, putea pune capăt tuturor necazurilor pe care le avea.

Prin urmare, trebuia să se simtă odihnit. Să se simtă în formă. El, însă, stătuse patru ceasuri în pat, fără să poată adormi.

S-a gândit la fiica lui, Kit, care era la facultate, o facultate foarte bună şi scumpă. Iar el nu avea bani să-i plătească taxa de şcolarizare pentru toamnă. Nu putea să-i plătească taxa de şcolarizare fiindcă luase o serie de decizii prosteşti în viaţă. Nu fusese prevăzător. Îi lipsise curajul, atunci când i-ar fi fost necesar.

Deciziile lui fuseseră nechibzuite.
Deciziile asociaţilor lui fuseseră nechibzuite.
Aceste decizii fuseseră prosteşti şi pragmatice.

Dar el nu ştiuse la vremea respectivă că deciziile lui erau nechibzuite, prosteşti sau pragmatice. El şi asociaţii lui nu ştiau că luau decizii care aveau să-i împingă în pragul falimentului, aşa cum se întâmplase cu Alan, care era acum aproape şomer, proprietar al unei firme de consultanţă cu un singur angajat, pe care o conducea din biroul lui de acasă.

Divorţase de Ruby, mama lui Kit. Perioada de timp de când se depărţiseră o depăşea acum pe aceea în care trăiseră împreună. Ruby era o scorpie afurisită, care locuia acum în California şi nu contribuia cu nimic la susţinerea financiară a lui Kit. Facultatea te priveşte pe *tine*, i-a spus ea. Comportă-te ca un bărbat, a adăugat.

Acum Kit nu putea să meargă la facultate în toamnă. Alan scosese casa la vânzare, dar nu fusese cumpărată încă. Alte soluţii nu mai avea. Le datora bani multora, iar la asta se adăuga suma de 18 000 $ cuvenită celor doi designeri care îi confecţionaseră un prototip pentru o nouă bicicletă, pe care credea el că ar putea să o fabrice în zona Bostonului. Pentru asta, se chema că era un idiot. Avea o datorie de 45 000 $ la Jim Wong, de la care se împrumutase ca să poată achita materialele şi închirierea pe două luni a unui depozit. Şi le mai datora încă aproximativ 65 000 $ altor şase prieteni şi posibili parteneri de afaceri.

Prin urmare, era falit. Iar când şi-a dat seama că nu va putea achita taxele de şcolarizare ale lui Kit,

era prea târziu pentru a mai solicita vreun alt ajutor bănesc. Prea târziu pentru un transfer în altă parte.

Dar oare chiar era o tragedie dacă o tânără sănătoasă, cum era Kit, se retrăgea un semestru de la facultate? Nu, nu era o tragedie. În lunga şi zbuciumata istorie a lumii, nici nu ar conta dacă o tânără capabilă şi deşteaptă, cum era Kit, ar lipsi un semestru de la facultate. Kit ar supravieţui. Nu era nici o tragedie. Nici pe departe.

Tragedie se putea numi ceea ce se întâmplase cu Charlie Fallon. Charlie Fallon a murit îngheţat în lacul de lângă casa lui Alan. Lacul de lângă casa lui Alan.

Alan se gândea la Charlie Fallon, în timp ce se chinuia să adoarmă în camera lui de la Hilton, în Jeddah. Alan văzuse când Charlie intrase în lac în ziua aceea. Alan pleca de-acasă cu maşina, spre cariera de piatră. Nu i se păruse normal ca un bărbat cum era Charlie Fallon să intre în lacul acela cu luciu întunecat, în luna septembrie, dar nici nu era ceva ieşit din comun.

Charlie Fallon obişnuia să-i trimită lui Alan pagini din cărţi. Trecuseră doi ani de când făcea asta. Charlie îi descoperise pe transcendentalişti târziu în viaţă, simţea că exista o afinitate între el şi ei. Văzuse că Brook Farm[1] nu era departe de unde locuiau el şi Alan, ceea ce i se părea semnificativ. Şi-a căutat rădăcinile în Boston, sperând să descopere o legătură, dar nu a găsit nimic. Oricum, a continuat să îi trimită pagini lui Alan, cu pasaje subliniate.

1. Comunitate utopică experimentală, inspirată din transcendentalism, întemeiată în 1840 de către George Ripley, adept al fourierismului.

Mecanismele unei minţi privilegiate, socotea Alan. Nu-mi mai trimite rahaturi dintr-astea, i-a spus el lui Charlie. Dar Charlie a rânjit şi i-a trimis în continuare.

Aşadar, când Alan l-a văzut pe Charlie intrând în lac, la amiază, într-o zi de sâmbătă, gestul i s-a părut o evoluţie logică a noii pasiuni a acestuia pentru pământ. Apa îi venea lui Charlie doar până la glezne, când Alan a trecut atunci prin dreptul lui.

II.

Când Alan s-a trezit din somn în camera lui din hotelul Jeddah Hilton, ştia că întârziase deja. Era 8.15. Adormise abia după ora cinci dimineaţa.

Trebuia să fie în Oraşul Economic al regelui Abdullah la ora opt. Era la distanţă de cel puţin un ceas de mers cu maşina. Socotind cât îi lua să facă un duş, să se îmbrace şi să găsească un automobil până la destinaţie, însemna că avea să ajungă la ora zece. Adică, ar întârzia două ceasuri din prima lui zi de lucru acolo. Era un prost. Era tot mai prost, cu fiecare an care trecea.

A sunat-o pe Cayley pe mobil. Aceasta i-a răspuns, cu vocea ei guturală. Într-o altă viaţă, hazardul ar fi făcut ca el să fie mai tânăr, ea mai în vârstă şi amândoi suficient de tâmpiţi încât să încerce o relaţie, el şi Cayley ar fi fost ceva teribil.

— Salut, Alan! E frumos aici. În fine, poate nu frumos. Dar tu nu eşti aici.

Alan i-a explicat. Nu a minţit. Nu mai putea să-şi găsească energia, creativitatea necesară.

— Păi, nu-ţi face griji, i-a zis ea, cu un râs scurt – glasul ei sugera posibilitatea, râvnita existenţă a unei fantastice vieţi de neclintită senzualitate –, noi abia ne instalăm. Dar va trebui să-ţi găseşti un mijloc de transport. Ştie careva cu ce ar putea ajunge Alan până aici?

Strigase către restul echipei, probabil. Spaţiul suna cavernos. Alan şi-a imaginat un loc gol şi întunecos, trei tineri ţinând în mână lumânări, aşteptând să vină el cu lanterna.

— Nu poate să închirieze o maşină, le-a zis ea lor.

Şi apoi lui:

— Poţi să închiriezi o maşină, Alan?

— O să găsesc o soluţie, a răspuns el.

A sunat la recepţie.

— Alo, Alan Clay la telefon. Care este numele dumitale?

Aşa făcea el, îi întreba pe oameni care era numele lor. Un obicei deprins demult de la Joe Trivole, pe vremea când lucra la Fuller Brush. Întreabă numele, repetă numele. Ţii minte numele oamenilor, oamenii te ţin minte.

Funcţionarul i-a răspuns că numele lui era Edward.

— Edward?

— Da, domnule. Numele meu este Edward. Cu ce vă pot fi de folos?

— De unde eşti dumneata, Edward?

— Din Jakarta, Indonezia, domnule.

— Ah, Jakarta, a spus Alan. Apoi, şi-a dat seama că nu avea nimic de spus despre Jakarta. Nu ştia nimic despre Jakarta.

— Edward, ce-ai zice dacă aş închiria şi eu o maşină prin intermediul hotelului?

— Aveţi permis de conducere internaţional?

— Nu.

— Atunci, nu, nu cred că ar trebui să faceţi asta.

Alan l-a sunat pe *concierge*. I-a explicat că avea nevoie de un şofer, care să îl ducă la Oraşul Economic al regelui Abdullah.

— Asta va dura câteva minute, i-a spus acesta. Nu vorbea cu accent saudit. Se părea că nu lucra nici un saudit la acest hotel saudit. Exact cum presupusese Alan. Foarte puţini saudiţi lucrau undeva, i se spusese. Importau mână de lucru în toate sectoarele. Trebuie să găsim o persoană adecvată care să vă transporte cu maşina, a adăugat.

— Dar nu poţi să-mi chemi un taxi?

— Nu tocmai, domnule.

Alan a simţit că i se urcă sângele la cap, însă toată încurcătura de acum era opera lui. I-a mulţumit funcţionarului şi a închis telefonul. Ştia că nu puteai, pur şi simplu, să chemi un taxi în Jeddah sau Riyadh – sau aşa scria în ghidurile turistice, care toate elucidau amănunţit pericolele la care se expuneau călătorii străini în Regatul Arabiei Saudite. Departamentul de Stat plasa Arabia Saudită la gradul maxim de alertă. Răpirile de persoane nu erau improbabile. Alan risca să fie vândut organizaţiei Al-Qaida, răscumpărat, transportat peste graniţe. Însă Alan nu se simţise niciodată în pericol undeva, iar angajamentele sale contractuale îl purtaseră în Juarez în anii ’90, în Guatemala în anii ’80.

Suna telefonul.

— Avem un şofer pentru dumneavoastră. Când aţi vrea să vină?

— Cât mai repede cu putinţă.

— Va fi aici în douăsprezece minute.

Alan a făcut un duş şi şi-a bărbierit pielea pătată de pe gât. Şi-a pus un maiou, o cămaşă albă cu marginile gulerului prinse în nasturi, pantaloni kaki, mocasini, şosete cafenii. Îmbracă-te ca un om de afaceri american, i se spusese. Fusese pus în gardă, i se povesti despre diverşi occidentali excesiv de zeloşi, care purtau *kandura* şi acoperăminte de cap arabe, tradiţionale. Oameni care încercau să se integreze printre localnici, făcând un efort. Acest efort nu era apreciat.

În timp ce îşi aranja gulerul de la cămaşă, Alan şi-a atins umflătura de pe ceafă, pe care o descoperise în urmă cu o lună. Era de mărimea unei mingi de golf, o protuberanţă ieşită din şira spinării, care se simţea la pipăit ca un cartilagiu. În unele zile, îşi imagina că excrescenţa făcea parte din şira spinării, căci altminteri ce putea fi?

Putea fi o tumoare.

Acolo, pe şira spinării, o umflătură ca asta – nu putea fi decât ceva invaziv şi letal. În ultima vreme, avusese mintea înceţoşată şi mersul stângaci, ceea ce îi crea senzaţia clară şi cumplită că îi creştea ceva acolo, rozând din el, secătuindu-l de vigoare, storcând din el orice urmă de acuitate şi motivaţie.Îşi propusese să meargă la un consult de specialitate, dar pe urmă renunţase. Nici un doctor nu putea opera aşa ceva. Alan nu voia radioterapie, nu voia să cheleascâ. Nu, subterfugiul era să pipăie umflătura din când în când, să urmărească simptomele aferente, să pipăie din nou locul, apoi să nu facă nimic.

După douăsprezece minute, Alan era gata.

A sunat-o pe Cayley.

— Plec acum de la hotel.

— Bine. Până ajungi tu aici, noi vom instala totul.

Echipa putea să ajungă acolo fără el, echipa putea să monteze totul fără el. Şi, atunci, el ce mai căuta aici, de fapt? Motivele erau îndoielnice, dar graţie lor ajunsese aici. În primul rând, faptul că el era mai în vârstă decât ceilalţi membri ai echipei, toţi nişte copii, în realitate, nici unul peste treizeci de ani. În al doilea rând, Alan îl întâlnise cândva pe nepotul regelui Abdullah, când făcuseră parte amândoi dintr-o companie de mase plastice, la mijlocul anilor ’90, iar Eric Ingvall, vicepreşedintele firmei Reliant de la New York, considera că această legătură avea toate şansele să capteze atenţia regelui. Probabil neadevărat, însă Alan preferase să nu îi demoralizeze.

Alan s-a bucurat de slujbă. Avea nevoie de una. Perioada de aproximativ un an şi jumătate, care precedase telefonul de la Ingvall fusese umilitoare. Completarea unei declaraţii fiscale pentru un venit impozabil de 22 350 $ a fost o experienţă pe care nu se aşteptase să o aibă la vârsta lui. Oferise

servicii de consultanţă de la domiciliu, în ultimii şapte ani, dar de la an la an veniturile lui se diminuaseră. Nimeni nu cheltuia bani. Chiar şi în urmă cu cinci ani, afacerile merseseră bine; vechi prieteni îi pasau contracte, iar el se arăta de folos la rândul lui. Îi punea în legătură cu vânzători pe care îi cunoştea, forţa favoruri, aranja tranzacţii, trăgea comisioane grase. Simţise că îşi merita banii.

Acum avea cincizeci şi patru de ani şi era o ciudăţenie pentru această Americă a corporaţiilor, la fel ca un avion construit din nămol. Nu reuşea să găsească de lucru, nici să atragă clienţi. Trecuse de la Schwinn la Huffy, la Frontier Manufacturing Partners, la Alan Clay Consulting, la statul acasă, uitându-se la DVD-uri cu meciurile echipei Red Sox când câştigase campionatul de baseball în 2004 şi în 2007. Meciul când marcaseră în casă, de patru ori consecutiv, împotriva echipei Yankees. Urmărise acele patru minute şi jumătate de o sută de ori, iar fiecare nouă vizionare îi provoca aceeaşi mare bucurie. Un sentiment de echitate, de ordine. Era o victorie care nu putea fi revocată niciodată.

Alan l-a sunat pe *concierge*.

— A venit maşina?

— Îmi pare rău, va mai întârzia.

— Cu cine vorbesc – tipul din Jakarta?

— Da, eu sunt.

— Edward.

— Exact.

— Salut, din nou, Edward. Cât timp va întârzia maşina?

— Încă douăzeci de minute. Vreţi să vă trimit ceva de mâncare în cameră?

Alan s-a dus la fereastră şi a privit afară. Marea Roşie era calmă, nespectaculoasă de la această înălţime. O autostradă cu şase benzi trecea exact de-a lungul coastei. Trei bărbaţi în alb pescuiau pe chei.

Alan s-a uitat la balconul camerei de lângă el. Şi-a văzut imaginea reflectată în geam. Arăta ca un om obişnuit. Bărbierit şi îmbrăcat, putea să treacă drept normal. Ceva se întunecase, însă, sub fruntea lui. Ochii i se retrăseseră în orbite, iar lumea observa asta. La ultima reuniune cu colegii de liceu, un tip, un fost fotbalist pe care Alan îl dispreţuise, i-a spus: Alan Clay, ce-i cu privirea asta pierdută-n depărtări? Ce s-a întâmplat cu tine?

O rafală de vânt a venit dinspre mare. În depărtare, un cargobot se mişca pe apă. Ici şi colo, alte câteva bărci, micuţe ca nişte jucării.

Pe locul de lângă el, în avionul cu care zburase de la Boston la Londra, stătuse un bărbat. Omul bea gin tonic şi monologa.

A fost bine pentru o vreme, aşa-i? spusese tipul. Cât a durat asta, cam treizeci de ani, nu?! Poate douăzeci, douăzeci şi doi? Dar se isprăvise, nu încăpea nici o îndoială în această privinţă, iar acum trebuia să fim pregătiţi să ne alăturăm Europei Occidentale într-o eră a turismului şi comerţului. Nu asta spusese, în esenţă, tipul din avion? Cam aşa ceva spusese.

Nu-i mai tăcea gura, iar paharele cu băutură continuau să vină.

Am devenit o naţiune de pisici de apartament, spusese omul. O naţiune de oameni care pun totul la îndoială, se frământă din orice şi gândesc prea mult. Slavă Domnului că americanii care au întemeiat această ţară nu erau aşa. Erau alt soi de oameni! Au străbătut ţara în căruţe cu roţi de lemn! Unii o mierleau pe drum, dar ceilalţi de-abia dacă se opreau. Pe-atunci, demult, îţi îngropai morţii şi mergeai mai departe.

Tipul, beat şi poate dezaxat, totodată, debutase, ca Alan, în domeniul producţiei industriale şi, cândva mai târziu, rătăcise drumul prin lumi tangenţiale fabricării de bunuri. Îşi îneca amarul în gin tonic şi isprăvise cu toate astea. Era în drum

spre Franţa, cu intenţia să se retragă lângă Nisa, într-o căsuţă construită de tatăl lui după al Doilea Război Mondial. Şi cu asta, basta.

Alan se arătase înţelegător şi schimbase cu el opinii asemănătoare despre China, Coreea, despre fabricarea de haine în Vietnam, dezvoltarea şi prăbuşirea industriei confecţiilor textile în Haiti, preţul unei camere bune în Hyderabad. Alan se ocupase câteva decenii de biciclete, după care migrase, ricoşând periodic între vreo alte şase domenii de activitate, oferind consultanţă, ajutând diverse firme să rămână competitive în ciuda unor măsuri drastice de rentabilizare, automatizare, reducere a costurilor de producţie, în fine, lucruri de acest fel. Şi, totuşi, de la an la an, un tip ca el găsea tot mai puţin de lucru. Oamenii încetaseră să mai producă mărfuri pe sol american. Cum să mai poată cineva, fie el sau altul, să pledeze pentru cheltuieli de cinci până la zece ori mai mari decât costurile de fabricaţie din Asia? Iar când salariile asiaticilor au crescut la niveluri inacceptabile – 5 $ pe oră, bunăoară –, a apărut Africa. Chinezii fabricau deja tenişi în Nigeria. Jack Welch a spus că producţia de mărfuri ar trebui să se desfăşoare pe o barjă perpetuă, făcând înconjurul globului în căutarea celor mai ieftine condiţii cu putinţă, ori se părea că lumea aplicase textual cuvintele lui. Tipul din avion protesta, lamentându-se: Ar trebui *să conteze* unde a fost fabricat un lucru!

Dar Alan nu voia să dispere, nu voia să fie târât de indispoziţia vecinului său de scaun din avion. Alan era un om optimist, nu-i aşa? El *aşa* zicea că era. *Marasm*. Acesta era cuvântul pe care tipul l-a folosit de nenumărate ori. Umorul negru redă perfect situaţia. Bancurile! se văicărea tipul. Le-am auzit în Franţa, Anglia, Spania. Şi Rusia. Oameni bombănind nemulţumiţi de guvernele lor dezastruoase, de disfuncţionalităţile elementare şi ireversibile ale ţărilor lor. Şi Italia! Amărăciunea de-acolo, spectrul declinului. Asta era pretutindeni,

iar acum este şi la noi. Acel sarcasm sumbru. Asta e ceea ce ucide, pe-onoarea mea. Ăsta e semnul că eşti la pământ şi nu te mai poţi ridica!

Alan mai auzise teoriile astea şi nu avea nici un chef să le audă din nou. Şi-a pus căştile pe urechi şi s-a uitat la filme tot restul zborului.

Alan a plecat de pe balcon, revenind în cameră, unde era răcoare şi întuneric. Se gândea la casa lui. Se întreba cine era în casa lui în acel moment. Cine trecea poate pe-acolo, atingând lucrurile, plecând mai departe. Casa era de vânzare, fusese scoasă la vânzare de patru luni deja. Acela e lacul unde un tip a murit îngheţat?

Singurul lucru pentru care Ruby îl mai suna era casa. Nu s-a vândut încă? Avea nevoie de bani şi se temea ca Alan să nu vândă casa, păstrând tranzacţia cumva secretă. Vei afla când se va vinde, i-a spus el. Mai există şi Internetul, a mai adăugat. A închis telefonul, când Ruby a început să zbiere.

O femeie cosmetizase casa lui Alan. Există persoane care se ocupă cu aşa ceva. Îţi vin în casă şi o fac mai atrăgătoare decât ai fi putut tu s-o faci vreodată. Dau strălucire întunecimii aduse de tine acolo odată cu mizeria ta umană. Apoi, până se vinde, trăieşti într-o variantă a casei tale, o variantă mai bună. Există mai mult galben. Există flori şi mese confecţionate din lemn recuperat. Bunurile tale personale sunt depozitate în altă parte.

O chema Renee, avea părul vâlvoi, pieptănat în sus ca o vată de zahăr. Începe prin a descongestiona locul, i-a zis ea. Va trebui să scoţi de-aici şi să pui în cutii nouăzeci la sută dintre lucruri, a zis ea, desfăcând braţul ca un evantai peste tot ceea ce acumulase el în douăzeci de ani.

Alan a împachetat. A scos lucruri, şi iar a scos lucruri din casă. A lăsat mobilierul, dar când Renee a revenit i-a zis: Acum înlocuim mobilierul. Vrei să cumperi altă mobilă sau să închiriezi?

Alan a scos şi mobilierul din casă. Existau două canapele în livingroom, pe care le-a dat de pomană. Una, unei prietene de-a lui Kit. Cealaltă lui Chuy, tipul care îi tundea peluza. Renee a închiriat obiecte de artă. Abstracţii imprecise, le numea ea. Le vedeai în toate camerele, picturi în culori agrealabile, forme vagi fără nici o semnificaţie.

Asta fusese în urmă cu patru luni. În tot acest răstimp, el locuise în casă, dispărând atunci când agenţii imobiliari voiau să o arate unor clienţi. Câteodată, rămânea şi el. Uneori, stătea încuiat în biroul lui de la domiciliu, în timp ce vizitatorii umblau prin casa lui, comentând. Tavane joase, spuneau ei. Dormitoare mici. Astea sunt pardoselile originale? Se simte un miros de mucegai. Locatarii sunt oameni mai în vârstă?

Uneori, se uita la cumpărătorii potenţiali când veneau, când plecau. Trăgea cu ochiul pe geamul de la birou, ca un imbecil. O pereche a stat odată atât de mult, încât Alan a trebuit să urineze într-o cană de cafea. O vizitatoare, o doamnă cu alură profesională, îmbrăcată cu un mantou lung din piele, l-a văzut pe geam, de pe alee, în timp ce pleca. S-a întors spre agentul imobiliar şi i-a spus: Cred că tocmai am văzut o fantomă.

Alan privea cum valurile se sparg molcolm la ţărm. Cine să ştie că Arabia Saudită avea o asemenea coastă vastă şi imaculată? Alan nu ştiuse. Se uita la cele câteva zeci de palmieri de dedesubt, plantaţi în curtea hotelului lui sau a celui de alături, la Marea Roşie de dincolo de ei. Se gândea să rămână aici. Ar putea să-şi ia alt nume. Ar putea abandona toate datoriile. I-ar trimite bani lui Kit cumva, ar lăsa în urmă menghina strivitoare a vieţii lui din America. Avusese parte de ea cincizeci şi patru de ani. Nu era suficient?

Dar nu. El era mai mult decât atât. În unele zile era mai mult decât atât. În unele zile, putea

cuprinde lumea. În unele zile, putea vedea la kilometri întregi depărtare. În unele zile, se căţăra peste colinele indiferenţei pentru a contempla peisajul vieţii şi al viitorului lui, aşa cum era: cartografiabil, traversabil, realizabil. Tot ceea ce dorea el să facă mai fusese deja făcut şi înainte, şi-atunci de ce el n-ar putea s-o facă? Putea. Dacă ar reuşi măcar să aibă o slujbă permanentă. Dacă ar reuşi măcar să întocmească un plan şi să îl execute. Putea! Trebuia să creadă că putea. Bineînţeles că putea.

Contractul cu Abdullah părea o certitudine. Nimeni nu putea concura cu mărimea companiei Reliant, iar acum mai aveau naibii şi o hologramă. Alan va perfecta tranzacţia, îşi va lua comisionul, îşi va achita datoriile faţă de toţi cei din Boston, după care îşi va dezvolta o afacere. Îşi va deschide o mică fabrică, va începe cu o mie de biciclete pe an, apoi va creşte producţia. Va plăti taxa de şcolarizare a lui Kit din banii de buzunar. Îi va trimite la plimbare pe agenţii imobiliari, va plăti ceea ce-a mai rămas din casa lui, va domina lumea, un colos, cu destui bani încât să spună lua-te-ar dracu' *pe tine*, şi *pe tine*, şi *pe tine*.

Un ciocănit în uşă. Sosise micul dejun. Chifteluţe de cartofi servite în cameră, în numai cinci minute. Imposibil, doar dacă nu i se adusese porţia de mâncare pregătită pentru altcineva. Aşa şi era. Nu-l deranja. L-a lăsat pe chelner să aşeze totul pe o masă de pe balcon şi, cu un gest teatral, Alan a semnat nota de plată, instalat la etajul zece deasupra solului, cu ochii mijiţi în bătaia brizei. Momentan, a simţit că acesta era el. Că i se cuveneau toate acestea. Trebuia să îşi ia un aer de om cu sentimentul proprietăţii, cu sentimentul de apartenenţă. Poate că, dacă era genul de om care să mănânce o porţie de chiftele de cartofi pregătite pentru altcineva, un om pe care hotelul atât de mult voia să-l impresioneze, încât îi trimisese micul dejun preparat pentru altcineva, poate că era

şi genul de om care să poată obţine o audienţă la rege.

III.

Suna telefonul.

— Am avut o problemă cu primul şofer. Am apelat la altul. E-n drum spre hotel. Ar trebui să fie la fel în douăzeci de minute.

— Mulţumesc, a zis Alan şi a închis.

S-a aşezat jos, respirând atent, până a simţit că şi-a recăpătat calmul. *El* era un om de afaceri american. *El* nu avea motive să se jeneze. *El* putea să obţină ceva astăzi. *El* putea să nu se comporte ca un prost.

Alan nu primise promisiuni. Regele este foarte ocupat, i se spusese în mod repetat, prin e-mailuri şi convorbiri telefonice. Bineînţeles că este ocupat, zisese Alan de fiecare dată, repetând mereu că el era dispus să-l întâlnească pe rege oriunde şi oricând ar fi dorit Majestatea Sa. Dar nu era chiar aşa de simplu; nu era doar faptul că regele era ocupat, ci şi motivul că programul său se schimba rapid şi des. Trebuia să se schimbe des şi rapid, având în vedere că existau mulţi oameni care ar fi putut dori să-i facă rău. Prin urmare, nu este doar faptul că programul regelui se schimbă des, ţinând seama de imperativele statului, ci şi necesitatea ca acest program să se schimbe des, spre binele regelui şi al regatului. Lui Alan i s-a spus că Reliant, la fel ca alţi vânzători dornici să furnizeze servicii pentru Oraşul Economic al regelui Abdullah, trebuia să îşi pregătească mărfurile şi să le prezinte într-un amplasament ce urma să fie stabilit, undeva în inima oraşului care încolţea pe coasta mării, şi că echipa avea să fie anunţată cu scurt timp înainte ca regele să sosească. Asta putea fi în orice zi, şi putea fi la orice oră, i s-a comunicat lui Alan.

— Adică zile, săptămâni? a întrebat el.

— Da, i-au spus ei.

Şi, astfel, Alan aranjase această călătorie. Mai făcuse ceva de acest fel înainte – sărutaţi inelul regelui, prezintaţi produsele, închei o afacere. Nu e o misiune imposibilă, de obicei, dacă ai intermediarii adecvaţi şi îţi ţii capul plecat. Iar acum, când lucra pentru Reliant, cel mai mare furnizor de IT din lume, nu părea un lucru dificil de realizat. Abdullah, se presupunea, dorea tot ce era mai bun, iar concernul Reliant se considera cel mai bun, cu siguranţă cel mai mare, de două ori mai mare decât cel mai important competitor din SUA.

Îl cunosc pe Jalawi, nepotul dumneavoastră, plănuia Alan să spună.

Sau, eventual: *Am relaţii apropiate cu Jalawi, nepotul dumneavoastră.*

Nepotul dumneavoastră, Jalawi, e un vechi prieten de-al meu.

Altundeva, relaţiile nu mai contau, Alan ştia asta. Nu contau în America, nu contau prea mult nicăieri, însă aici, printre membrii familiei regale, spera ca acea prietenie să aibă importanţă.

Din delegaţie mai făceau parte alte trei persoane de la Reliant, doi tehnicieni şi un director de marketing – Brad, Cayley şi Rachel. Aceştia aveau sarcina de a demonstra capacităţile companiei Reliant, iar Alan trebuia să aproximeze cifrele. Furnizarea de sevicii IT pentru KAEC[2] ar însemna, pe loc, cel puţin câteva sute de milioane pentru Reliant, plus alte încasări ulterioare, şi, mai important chiar, o existenţă confortabilă pentru Alan. Poate nu neapărat o existenţă confortabilă. Însă astfel ar fi rămas să evite un eventual faliment, ar fi avut un venit cu care să iasă la pensie, iar Kit ar fi rămas la facultatea aleasă de ea şi ar fi fost cu mult mai puţin dezamăgită de viaţă şi de tatăl ei.

2. În engl., acronim pentru King Abdullah Economic City – Oraşul Economic al regelui Abdullah.

A ieşit din cameră. Uşa s-a închis ca o bubuitură de artilerie. Alan a păşit în lungul coridorului oranj.

Hotelul fusese astfel construit, încât nimic să nu indice faptul că se afla în Regatul Arabiei Saudite. Întregul complex, fortificat ca o cetate pe partea dinspre autostradă şi mare, era lipsit de conţinut sau context, neprezentând nici măcar câteva caracteristici de origine arabă. Locul acesta, conceput întru totul din palmieri şi cărămizi uşoare, ar fi putut să fie în Arizona, în Orlando, oriunde în lume.

Alan a privit în jos, în curtea interioară a hotelului, amplasată sub un acoperiş de sticlă la zece niveluri mai jos, unde zeci de bărbaţi roiau de colo-colo, toţi în port saudit tradiţional. Alan a încercat să-şi amintească terminologia: roba albă şi lungă se numea *kandura*. Vălul pătrat din ţesătură care acoperă capul şi gâtul era *ghutra*, fixată pe creştet cu un şnur gros şi negru numit *iqal*. Alan se uita la bărbaţii care se foiau într-o parte sau în alta, veşmintele albe conferind mişcărilor lor un fel de imponderabilitate. O convenţie a spiritelor.

În capătul coridorului, a zărit închizându-se uşa unui ascensor. A alergat într-acolo şi şi-a vârât mâna în golul întredeschis. Uşile au zvâcnit înapoi, parcă surprinse şi vinovate. În ascensorul de sticlă erau patru bărbaţi, toţi purtând *kandura* şi *ghutra*. Doi au ridicat privirile spre Alan, dar imediat şi-au întors ochii spre ecranul unei tablete pe care o aveau între ei. Proprietarul tabletei demonstra cum funcţionează tastatura virtuală, rotind aparatul în toate direcţiile şi explicând cum imaginea se reconfigura perfect la fiecare nouă mişcare, ceea ce îi amuza copios pe prietenii lui.

Containerul de sticlă în care se aflau a coborât vertiginos prin curtea interioară, jos de tot în lobby, silenţios ca o ninsoare lină, iar uşile s-au deschis în faţa unui perete de rocă falsă. Afară, miros de clor.

Alan a ţinut uşa, lăsându-i pe saudiţi să iasă, dar nici unul nu i-a mulţumit. A coborât şi el. Diverse fântâni arteziene azvârleau apă în aer, fără rost sau ritm.

S-a aşezat la o măsuţă din fontă, în lobby. A apărut un chelner. Alan a comandat cafea.

Alături, doi bărbaţi, unul negru şi unul alb, şedeau împreună, îmbrăcaţi în robe albe identice. Alan citise în ghidul turistic că exista un rasism accentuat, chiar făţiş, în Arabia Saudită, dar aici vedea altceva. Poate nu dovezi de armonie socială, dar oricum. Nu-i venea în minte nici un exemplu de obiceiuri sau dictoane descrise în vreun ghid de călătorie, care să-şi fi avut originea în realităţile locale. Transmiterea uzanţelor culturale era aidoma buletinelor informative despre condiţiile de trafic. Până ajungeau să fie difuzate erau deja nerelevante.

Cineva stătea acum în picioare lângă Alan. Ridicând privirea, Alan a văzut un tânăr bucălat, fumând o ţigară albă şi foarte subţire. Tipul a ridicat o mână, ca în semn de salut. Alan a fluturat din palmă, derutat.

— Alan? Dumneata eşti Alan Clay?

— Eu sunt.

Tipul şi-a stins ţigara într-o scrumieră de sticlă şi a dat mâna cu Alan. Avea degete lungi şi subţiri, catifelate ca pielea de căprioară.

— Dumneata eşti şoferul? a întrebat Alan.

— Şofer, ghid, erou. Eu sunt Yousef, a zis bărbatul.

Alan s-a ridicat în picioare. Yousef era scund şi îndesat, iar, îmbrăcat cum era cu o *kandura* ecru, avea o alură de pinguin. Era tânăr, nu cu mult mai mare decât Kit. Avea faţa rotundă, fără riduri, cu o mustaţă pufoasă de adolescent.

— Beai nişte cafea?

— Da.

— Voiai să o termini?

— Nu, e-n regulă.

— Bun. Pe-aici, atunci.

Au ieşit din hotel. Căldura era vie, rapace.

— Acolo e, a zis Yousef, şi împreună au traversat grăbiţi mica parcare până la un Chevrolet Caprice vechi, maroniu ca o băltoacă. Asta-i iubirea mea, a zis el, prezentându-şi maşina, cum ar face un magician cu un buchet de flori artificiale.

Maşina era o rablă.

— Eşti gata? N-ai un bagaj sau ceva?

Alan nu avea. Obişnuia să care o servietă, blocnotesuri, dar niciodată nu se uitase ulterior la însemnările făcute la vreo şedinţă. Acum, mergea la întruniri şi nu scria nimic, iar această deprindere devenise o sursă de putere. Oamenii presupuneau existenţa unei mari acuităţi intelectuale la o persoană care nu-şi lua nici un fel de notiţe.

Alan a deschis portiera din spate.

— Nu, nu, a zis Yousef. Eu nu sunt şofer. Stai în faţă.

Alan s-a supus. Din scaun, s-a ridicat un mic nor de praf.

— Eşti sigur că ajungem până acolo cu chestia asta? a întrebat Alan.

— Merg cu maşina asta la Riyadh tot timpul, i-a zis Yousef. Nu m-a lăsat în drum niciodată.

Yousef s-a urcat la volan şi a întors cheia în contact. Motorul era mut.

— Oh, stai un pic, a zis el şi s-a dat jos, a deschis capota, dispărând în spatele ei.

După câteva clipe, a închis capota, s-a suit din nou la volan şi a pornit maşina, care s-a trezit la viaţă tuşind sacadat, cu un zgomot ca pe timpuri.

— Probleme cu motorul? a întrebat Alan.

— Nu, nu. A trebuit să deconectez motorul, înainte să intru în lobby. Asta ca să fiu sigur că nu umblă cineva la cabluri.

— La cabluri? a întrebat Alan. Ca să explodeze?

— Nu e vorba despre terorism, a spus Yousef. Doar că există un tip care crede că îi regulez nevasta.

Yousef a băgat maşina în marşarier şi a ieşit cu spatele.

— E posibil să încerce să mă omoare, a zis el. Gata, pornim.

Au părăsit sensul giratoriu de la hotel. La ieşire, au trecut prin dreptul unui Humvee de culoarea deşertului, care avea o mitralieră montată pe acoperiş. Un soldat saudit şedea lângă vehicul, pe un scaun de plajă, cu picioarele înmuiate într-un bazin gonflabil.

— Vasăzică, sunt într-o maşină care ar putea exploda?

— Nu, nu acum. Tocmai am verificat. Doar m-ai văzut.

— Chiar ai vorbit serios adineauri? Vrea cineva să te omoare?

— S-ar putea, a zis Yousef, intrând pe şoseaua principală, paralelă cu Marea Roşie. Dar nu se ştie niciodată, până n-o păţeşti, nu-i aşa?!

— Am aşteptat o oră ca să vină un şofer cu o maşină care ar putea sări în aer.

— Nu, nu, a zis Yousef, acum preocupat de altceva. Încerca să activeze un iPod, un model mai vechi, care era proptit în suportul de pahar dintre ei. Ceva nu funcţiona la legătura dintre iPod şi sistemul stereo al automobilului.

— Nu există motive de îngrijorare. Nu cred că se pricepe să umble la cabluri ca să facă aşa ceva. Nu e un tip dur. E doar bogat. N-ar fi posibil decât dacă ar plăti pe cineva pentru asta.

Alan s-a uitat lung la Yousef, până tânărului i-a picat fisa: un om bogat ar putea foarte bine să plătească pe cineva ca să pună o bombă în maşina tipului care îi regula nevasta.

— La naaaiba! a exclamat Yousef, întorcându-se spre Alan. Acum tu m-ai băgat în sperieţi *pe mine*.

Alan se gândea dacă să nu deschidă portiera şi să se rostogolească afară din maşină. Părea un demers mai prudent decât să continue călătoria în maşina acestui om.

Între timp, Yousef a scos altă ţigaretă subţire dintr-un pachet alb şi a aprins-o, mijind ochii la drum în faţă. Treceau prin dreptul unei serii lungi de sculpturi uriaşe, colorate ca nişte bomboane.

— Cumplit, aşa-i? a zis Yousef. A tras un fum lung, şi orice grijă în privinţa unor ucigaşi plătiţi părea să fi dispărut. Acelaşi lucru l-a simţit şi Alan. De unde eşti? l-a întrebat Yousef.

Ceva din atitudinea blazată afişată de Yousef i s-a transmis şi lui Alan, a cărui nelinişte a dispărut. Cu formele lui de pinguin, ţigaretele scurte şi automobilul Chevy Caprice, Yousef nu era genul de om care să intre în vizorul asasinilor.

— Din Boston, a răspuns Alan.

— Boston. Boston, a repetat Yousef, bătând darabana cu degetele pe volan. Eu am fost în Alabama. Un an de facultate.

Deşi ştia că n-avea nici un rost, Alan a continuat să discute cu acest smintit.

— Ai făcut studii în Alabama? De ce tocmai Alabama?

— Adică, fiindcă eram singurul arab pe o rază de câteva mii de kilometri? Am obţinut o bursă pentru un an. Asta a fost la Birmingham, în Alabama. Destul de diferit de Boston, nu?

Lui Alan îi plăcea la Birmingham, şi i-a şi spus asta. Avea prieteni la Birmingham.

Yousef zâmbea.

— Statuia aia imensă a lui Vulcan, aşa-i? Înfricoşător.

— Exact. Îmi place enorm statuia aia, a zis Alan.

Perioada de timp cât studiase în Alabama era explicaţia pentru engleza americană vorbită de

Yousef. Nu avea decât un vag accent saudit. Purta sandale lucrate manual şi ochelari de soare Oakley.

Au traversat în viteză Jeddah, unde totul arăta foarte nou, nu ca în Los Angeles. *Un Los Angeles cu burqas*, îi spusese cândva Angie Healey. Lucraseră împreună la Trek o bucată de timp. Îi era dor de ea. Încă o femeie moartă în viaţa lui. Erau prea multe, prietene din tinereţe care au devenit vechi prietene, apoi prietene la bătrâneţe, prietene din tinereţe care s-au măritat, care au îmbătrânit un pic, ai căror copii erau acum adulţi. Şi pe urmă erau cele decedate. Femei răpuse de anevrisme, cancer la sân, limfom non-Hodgkin. Ce nebunie! Fiica lui avea acum douăzeci de ani, şi în curând va avea treizeci de ani, şi curând după aceea, suferinţele vor veni ca ploile.

— Dar te regulezi sau nu cu nevasta tipului acela? a întrebat Alan.

— Nu, nu. Ea e femeia cu care am fost căsătorit acum multă vreme…

S-a uitat la Alan ca să evalueze reacţia lui până în acel punct.

— Dar nu a mers. S-a căsătorit cu altcineva. Acum se plictiseşte şi îmi dă mie mesaje pe telefon tot timpul. Îmi scrie pe Facebook, peste tot. Soţul ştie asta şi crede că am o aventură cu ea. Vrei ceva de mâncare?

— Adică, să oprim şi să mâncăm ceva?

— Am putea merge la un local în oraşul vechi.

— Nu, eu tocmai am mâncat. Şi am întârziat, ai uitat?

— Oh. Trebuie să ne grăbim? Nu mi-ai spus asta. Nu trebuia să fi venit pe-aici dacă am întârziat.

Yousef a făcut o întoarcere de 180 de grade şi a călcat acceleraţia

IV.

Poate că era mai bine pentru Kit dacă stătea un an acasă. Colega ei de cameră de la facultate, o fată din Manhattan, era o tipă ciudată, slabă ca o scoabă şi iscoditoare din fire. Colega de cameră, căreia nu i-ar scăpa cât de agitată era Kit în somn, ar formula imediat câteva opinii despre ce putea însemna acel simptom, modul cum ar putea fi tratat, cauzele profunde ale unui asemenea comportament. Observaţiile ei ar fi urmate de întrebări, suspiciuni privind diversele probleme pe care Kit le-ar putea avea. A remarcat nişte mici vânătăi pe braţele lui Kit şi a vrut să afle ce fel de om era bărbatul care îi făcuse aşa ceva. A remarcat că vocea lui Kit era ascuţită, un pic miorlăită, aproape copilăroasă, iar lucrul acesta, a explicat ea, reprezenta adesea indiciul unor abuzuri sexuale în copilărie, din cauza cărora vocea victimei stagnează la vârsta traumei suferite. Ai observat vreodată că ai o voce de copil? a întrebat ea.

— Te ocupi frecvent de aşa ceva? a întrebat Alan.

— Adică dacă fac pe şoferul pentru alţii? E o activitate colaterală. Sunt student.

— Şi ce studiezi?

— Studiez viaţa! a zis Yousef, apoi a râs. Nu, am glumit. Business, marketing, lucruri de genul ăsta. Habar n-am de ce.

Treceau prin dreptul unui vast teren de joacă, şi pentru prima oară de când venise aici Alan a văzut copii. Vreo şapte-opt, atârnaţi la înălţime cu braţele prinse de bare şi căţărându-se pe tobogane. Iar cu ei erau trei femei în burqa de un negru ca tăciunele. Întâlnise şi altădată femei în asemenea veşminte, însă văzând acum aceste umbre mişcându-se pe terenul de joacă, pe urmele copiilor – Alan s-a înfiorat. Nu semăna oare cu o viziune de coşmar, când te simţi vânat de o făptură în negru, plutind cu mâinile întinse după tine? Dar Alan nu ştia nimic şi nu spunea nimic.

— Cât va dura drumul cu maşina? a întrebat Alan.

— Până la Oraşul Economic al regelui Abdullah? Păi, acolo mergem?

Alan nu spunea nimic. Yousef zâmbea. De data asta, glumea.

— Cam un ceas. Poate un pic mai mult. Când ar fi trebuit să fii acolo?

— La opt. Opt treizeci.

— Mda, vei ajunge la amiază.

— Îţi place Fleetwood Mac[3]? a întrebat Yousef. Reuşise să facă să funcţioneze iPod-ul – care arăta de parcă ar fi stat îngropat în nisip câteva secole şi apoi scos la suprafaţă –, iar acum trecea în revistă melodiile din listă.

3. Grup rock britanic-american, format în 1967.

Au ieşit din oraş şi, în scurt timp, au intrat pe o autostradă perfect dreaptă, croită direct prin deşertul gol. Nu era un deşert frumos. Nu existau dune. O pustietate inexorabil de plată. O autostradă urâtă traversând pustiul. Maşina lui Yousef a depăşit cisterne, camioane de marfă. Ici şi colo, departe în zare, vedeai un sătuc de ciment cenuşiu, un labirint de ziduri şi cabluri electrice.

Alan şi Ruby străbătuseră odată cu maşina Statele Unite, de la Boston la Oregon, când merseseră la nunta unui prieten. Genul de opţiune ridicolă disponibilă înainte de copii. Se certaseră în mod repetat, exploziv, mai ales apropo de foştii parteneri de viaţă. Ruby voia să vorbească despre foştii ei iubiţi, cu lux de amănunte. Voia ca Alan să ştie de ce se despărţise de ei şi îl alesese pe el, iar Alan nu voia să audă nimic. Era prea mult dacă pretindea să facă tabula rasa? Te rog, încetează, o implora el. Ea a continuat să povestească, exultând triumfătoare. Taci, taci, taci, a răcnit el în cele din urmă, şi nici un cuvânt nu s-a mai rostit între Salt Lake City şi Oregon. Cu fiecare nou kilometru

parcurs în tăcere, Alan îşi imagina că dobândea mai multă putere şi că respectul ei pentru el prindea aripi. Singurele lui arme împotriva ei erau tăcerea, îmbufnarea; cultiva ocazional un aer sumbru, posomorât. Niciodată nu fusese atât de încăpăţânat cum era cu ea. Aceasta a fost varianta persoanei lui care a stat şase ani cu ea. Alan în această variantă de sine era crâncen, gelos, veşnic cu ochii-n patru. Niciodată nu se simţise mai energic.

Yousef şi-a aprins altă ţigară.

— Nu e tocmai cea mai masculină marcă, a remarcat Alan.

Yousef a râs:

— Încerc să mă las de fumat, aşa că am trecut de la ţigările obişnuite la astea. Au jumătate din grosimea celorlalte. Mai puţină nicotină.

— Dar sunt mai fandosite.

— Fandosite. Fandosite. Îmi place asta. Da, sunt fandosite.

Unul din cei doi dinţi din faţă ai lui Yousef crescuse pieziş, încălecat peste celălalt, ceea ce conferea zâmbetului lui un soi de sminteală aparte.

— Până şi pachetul, a zis Alan. Uită-te la el cum arată.

Era argintiu cu alb şi micuţ, ca un Cadillac în miniatură şofat de un proxenet-insectă.

Yousef a deschis torpedoul şi a aruncat pachetul înăuntru.

— E mai bine aşa? a zis el.

— Mulţumesc, a râs Alan.

Timp de zece minute, n-au mai spus nimic.

Alan se întreba dacă individul acesta îl ducea într-adevăr în Oraşul Economic al regelui Abdullah. Dacă nu cumva era un răpitor şarmant.

— Îţi plac bancurile? a întrebat Alan.

— Vrei să zici, genul de glume pe care le ţii minte şi le spui altora?

— Da, a zis Alan. Glume pe care le ţii minte şi le spui altora.

— Glumele de felul ăsta nu sunt specifice saudiţilor, a remarcat Yousef. Dar am mai auzit bancuri. Un englez mi-a spus bancul acela cu regina şi scula mare.

Ruby nu putea să sufere bancurile. Ce jenant, obişnuia ea să zică după câte o seară în oraş, când el spusese unul sau zece bancuri, nici nu conta câte. Alan ştia o mie de bancuri, şi toţi cunoscuţii lui ştiau că Alan ştie o mie de bancuri.

Ba fusese chiar pus la încercare – un grup de prieteni, în urmă cu câţiva ani, îi ceruse să spună bancuri timp de două ceasuri încontinuu. Au crezut că avea să le epuizeze pe toate pe care le ştia, însă el abia începuse să-şi dea drumul. Cum de ţinea minte atât de multe, nu ştiuse niciodată. Dar imediat ce ajungea la poanta unuia, un altul îi răsărea în minte. Şi asta negreşit. Fiecare banc era legat de următorul, ca şirul de eşarfe scos de un magician.

— Nu mai face pe mucalitul, îi spunea Ruby. Parcă ai fi actor de vodevil. Nimeni nu mai spune glume de genul ăsta acum.

— Eu, da.

— Oamenii debitează bancuri, când n-au nimic de spus, declara ea.

— Oamenii debitează bancuri, când n-a mai rămas nimic de spus, i-o întorcea el.

Nu-i spunea, de fapt, aşa. Replica i-a venit în minte cu mulţi ani mai târziu, dar pe-atunci el şi Ruby nu îşi mai vorbeau.

Yousef bătea cu palma în volan.

— OK, a zis Alan. Unei femei i s-a îmbolnăvit bărbatul. A fost în comă câteva luni, iar ea a vegheat la căpătâiul lui zi de zi. Când şi-a recăpătat cunoştinţa, omul i-a făcut semn femeii să vină mai aproape. Ea vine, se aşază lângă el. Bărbatul vorbeşte cu un glas sleit. O prinde de mână. „Ştii ce?“ zice el. „Tu ai fost alături de mine în toate clipele grele. Când m-au dat afară de la

serviciu, tu ai fost acolo ca să mă sprijini. Când afacerile mele au intrat în declin, tu ai fost acolo. Când am pierdut casa, tu m-ai sprijinit. Când sănătatea mea a început să se şubrezească, tu tot alături de mine ai stat… Ştii ce?“ „Ce, dragă?“ întreabă ea, cu blândeţe. „Eu cred că tu îmi porţi mie ghinion!“

Yousef a pufnit, a tuşit. A trebuit să-şi stingă ţigara.

— E bun bancul. Nu mă aşteptam la poantă. Mai ştii şi altele?

Alan era recunoscător. Nu mai spusese bancuri unui tânăr receptiv, de ani de zile.

— Mai ştiu, a zis Alan. Hai să vedem… Oh, da, ăsta-i bun. OK, era odată un om pe care îl chema Odd[4] John Odd. Tipul nu putea să-şi sufere numele de familie. Lumea îl lua mereu în zeflemea pe tema asta, spunând despre el şi nevasta lui că erau „cuplul Odd“, ziceau despre el că „tipul Odd rămâne pe dinafară“, oriunde se ducea, şi chestii de felul ăsta. Trec anii, omul îmbătrâneşte şi îşi face testamentul. Iar în testament scrie că, atunci când va muri, nu vrea să i se pună numele pe locul de îngropăciune. Doreşte doar să fie înhumat într-un mormânt fără inscripţii, cu o piatră funerară simplă, fără nume, fără nimic. Omul moare, iar soţia îi respectă dorinţele. Şi aşa a ajuns el în acest mormânt fără inscripţii, dar, de fiecare dată când cineva trece prin cimitir şi vede mormântul neinscripţionat, se miră: „Uite la ăsta, nu e Odd?“

4. Umorul bancului se bazează pe polisemia adjectivului englezesc *odd*, care în sintagmele din text înseamnă, pe rând: a) Cuplu *nepotrivit*; b) Tipul cu *număr impar*; c) Uite la ăsta, nu e *ciudat*?

Yousef râdea cu lacrimi, se ştergea la ochi. Alan îl găsea simpatic. Chiar şi fiica lui, Kit, scutura din cap – nu, te rog nu – ori de câte ori el încerca să spună vreun banc.

Alan a continuat.

— OK. Uite o ghicitoare: Cum se numeşte un tip care ştie patruzeci şi opt de feluri de a face dragoste, dar nu cunoaşte nici o femeie?

Yousef a ridicat din umeri.

— Un consultant.

Yousef a zâmbit.

— Nu-i rău, a remarcat el. Un consultant. Ăsta eşti tu.

— Ăsta sunt eu, a convenit Alan. Pentru o vreme, oricum.

Treceau prin dreptul unui parc de distracţii, vopsit în culori strălucitoare, dar care părea abandonat. O roată mare, roz cu galben, stătea părăsită, aşteptând copiii.

Lui Alan, i-a venit în minte un alt banc.

— OK, ăsta-i mai bun. Un poliţist ajunge cu maşina la locul unui cumplit accident rutier. Părţi din trupurile victimelor sunt pretutindeni, un braţ ici, un picior colo. Tipul consemnează totul, până când dă peste un cap de om. Notează în carnet: „Cap de om pe bulevard“, dar ortografiază „b-u-l-vard“, şi ştie că a greşit. Şterge ce-a scris, încearcă din nou. „Cap de om pe *bulivard*“. Din nou, ortografiază greşit. Şi şterge, şterge cu năduf. Încearcă iarăşi. „Cap de om pe *bolivard*“. La dracu’! exclamă poliţaiul. Priveşte în jur, constată că nu se uită nimeni. Împinge capul un pic cu piciorul, scoate creionul din nou. „Cap de om pe bordură“.

— Ăsta a fost bun, a zis Yousef, deşi nu râsese.

Au continuat drumul în tăcere, vreo trei kilometri. Peisajul era plat şi gol. Orice lucru construit aici, într-un deşert implacabil, era un act de pură voinţă, impus cu forţa pe un teritoriu neadecvat pentru locuit.

Când au scos din lac cadavrul lui Charlie, arăta ca un sac de moloz. Fusese îmbrăcat cu un hanorac negru, iar primul lucru la care Alan s-a gândit a

fost că era un maldăr de frunze înfăşurate într-o prelată. Doar mâinile mai erau vizibil omeneşti.

— Aveţi nevoie de ceva de la mine? îi întrebase Alan pe poliţişti.

Nu, nu aveau nevoie de nimic. Văzuseră totul, aşa cum se întâmplase. Paisprezece poliţişti şi pompieri au urmărit cum Charlie Fallon moare în lacul acela, pe parcursul a cinci ore.

V.

— De fapt, de ce te duci acolo?

— Unde?

— La KAEC.

Yousef pronunţa *cake*[5]. Bine de ştiut, se gândea Alan.

5. În engleză, *prăjitură*, pronunţat [keyk].

— Treburi de serviciu, i-a răspuns Alan.

— Lucrezi în construcţii?

— Nu. De ce?

— Mă gândeam că poate vei contribui la demararea proiectului. Nu se întâmplă nimic acolo. Nu există nici un fel de clădire.

— Ai fost acolo?

Alan se aştepta ca răspunsul să fie afirmativ. Ceva mai mare decât KAEK nu putea să existe nicăieri lângă Jeddah. Aşa că, desigur, Yousef văzuse oraşul.

— Nu, a zis el.

— De ce?

— Fiindcă nu e nimic acolo.

— Nu încă, l-a corectat Alan.

— Nici *vreodată*.

— Nici *vreodată*?

— Nu va fi nimic, a spus Yousef. Este deja mort.

— Poftim?! Nu e mort. M-am documentat în acest domeniu luni de zile. Urmează să fac o prezentare acolo. Se lucrează cu toate motoarele turate.

Yousef s-a întors spre Alan şi i-a zâmbit cu gura până la urechi, monumental de amuzat. O să te lămureşti când ajungem acolo, i-a spus el. Şi şi-a aprins altă ţigară.

— Cu toate motoarele turate?! a repetat el. Isuse!

Ca la comandă, pe marginea drumului a apărut un panou publicitar, făcând reclamă proiectului pentru noul oraş. O familie şedea afară pe o terasă, cu un amurg neconvingător în spatele lor. Bărbatul era saudit, om de afaceri, cu un mobil într-o mână şi un ziar în cealaltă. Femeia, care servea micul dejun pentru soţul ei şi cei doi copii veseli ai lor, purta un *hijab*, o bluză modestă şi pantaloni. Sub fotografie era scris: ORAŞUL ECONOMIC AL REGELUI ABDULLAH – VIZIUNEA UNUI OM, SPERANŢA UNEI NAŢIUNI.

Alan a arătat spre panou:

— Nu crezi că imaginea se va adeveri?

— De unde să ştiu eu?! Ştiu doar că deocamdată nu s-a făcut nimic.

— Cum rămâne cu Dubaiul, atunci? Acolo s-a adeverit.

— Aici nu e Dubai.

— Nu poate fi Dubai?

— Nu va fi Dubai. Care femei să vrea să vină aici? Nimeni nu se mută în Arabia Saudită, dacă nu este obligat, chiar şi cu toate vilele acelea roz de pe malul mării.

— Femeia de pe panou pare cu un pas înainte, a zis Alan.

Yousef a oftat.

— Asta e şi ideea, zic ei. Sau nu o zic explicit, însă insinuează că în KAEK femeile vor avea mai multe libertăţi. Că vor avea posibilitatea să participe mai mult la viaţa socială, alături de bărbaţi, şi să şofeze. Lucruri de genul ăsta.

— Şi asta nu e ceva bun?

— Dacă se adevereşte, poate. Dar nu se va întâmpla aşa. Ar fi putut să se întâmple la un

moment dat, dar nu mai sunt bani. Emaar[6] e pe butuci. Concernul dă faliment în Dubai. Totul a fost supraevaluat şi acum sunt ruinaţi. Au datorii băneşti pe toată planeta, iar acum KAEC e mort. Totul e mort. Vei vedea. Mai ştii alte bancuri?

6. Emaar Properties, cel mai mare dezvoltator imobiliar din Emiratele Arabe.

Alan era alarmat, dar încerca să nu ia prea în serios afirmaţiile sentenţioase făcute de Yousef. Ştia că existau detractori în Arabia Saudită, ca pretutindeni în lume. Emaar, dezvoltatorul mondial care a construit o mare parte din Dubai, avea probleme, victimă a speculaţiilor financiare, şi se ştia că, fără implicarea personală a regelui Abdullah, care să pună la bătaie propriii bani, KAEC era un proiect compromis. Dar, desigur, regele avea să îşi investească fondurile financiare în această afacere. Oraşul Economic îi purta numele. Era moştenirea lăsată de el urmaşilor. Din orgoliu, regele Abdullah nu putea accepta ca întregul proiect să eşueze. Alan i-a expus toate aceste raţionamente lui Yousef, încercând totodată să se convingă şi pe sine de temeinicia lor.

— Dar dacă regele moare? a întrebat Yousef. Are optzeci şi cinci de ani. Ce se întâmplă atunci?

Alan nu avea răspuns. Dorea să creadă că acest lucru, un oraş ridicat din praf şi nisip, putea deveni realitate. Machetele şi reprezentările arhitecturale pe care le văzuse erau splendide. Turnuri strălucitoare, spaţii publice şi promenade străjuite de copaci, o serie de canale navigabile pe care navetiştii puteau ajunge oriunde cu diverse ambarcaţiuni. Oraşul era futurist şi romantic, dar şi practic în acelaşi timp. Putea fi construit cu tehnologia existentă şi cu o mulţime de bani, dar bani pe care Abdullah cu siguranţă îi avea. De ce nu investea el, personal, banii, fără Emaar, era un mister. Omul acesta avea suficienţi bani cât să

ridice oraşul peste noapte – şi atunci de ce n-o făcea? Uneori, un rege trebuie să fie rege.

La următoarea ieşire de pe şosea scria Oraşul Economic al regelui Abdullah. Yousef s-a întors spre Alan, arcuindu-şi sprâncenele zeflemitor, cu un aer de fals dramatism.

— Gata, de-acum ajungem. Cu toate motoarele turate, înainte!

Au părăsit autostrada, îndreptându-se cu maşina spre mare.

— Eşti sigur că ăsta e drumul? a întrebat Alan.

— Aici ai vrut să mergi, a spus Yousef.

Alan nu vedea nici un indicator care să anunţe că se apropiau de oraş.

— Indiferent ce e, acolo e, a spus Yousef, arătând drept în faţa lor.

Şoseaua era nouă, dar traversa o zonă unde nu era nimic. Cam după un kilometru au ajuns la o poartă modestă, două arcade de piatră peste drum, cu un dom imens deasupra. Era ca şi cum cineva construise o şosea printr-un deşert recalcitrant, ca apoi să clădească o poartă undeva în mijloc, pentru a sugera sfârşitul unui lucru şi începutul altuia. Era ceva optimist, dar neconvingător.

Yousef a oprit maşina şi a lăsat jos geamul din dreptul lui. Doi paznici în uniforme de camuflaj albastre, cu puşti atârnate lejer de umăr, s-au apropiat precauţi şi au încercuit vehiculul. Păreau surprinşi să vadă picior de om pe-acolo, darămite doi bărbaţi într-un Chevy vechi de treizeci de ani.

Yousef a început să vorbească, menţionând prezenţa pasagerului şi mişcând din bărbie spre el. Paznicii s-au aplecat să îl vadă pe americanul de pe scaunul din dreapta şoferului. Alan zâmbea profesional. Unul dintre paznici i-a zis ceva lui Yousef, iar el s-a întors spre Alan:

— Vor actul de identitate.

Alan i-a înmânat paşaportul. Paznicul a dispărut în biroul lui. A revenit, i-a dat înapoi lui Yousef

paşaportul şi, fluturând din mână, i-a lăsat să treacă mai departe.

După punctul de control, drumul se bifurca în două benzi. Fâşia dintre ele era acoperită de iarbă pârlită de soare şi pălită, ţinută în viaţă de doi indivizi în salopete roşii, care udau pe jos cu un furtun.

— Intuiesc că ăştia nu sunt sindicalişti, a zis Alan.

Yousef a zâmbit amar:

— L-am auzit pe un tip în magazinul lui taică-meu deunăzi, spunând: „Noi nu avem sindicate aici. Noi avem filipinezi“.

Mergând mai departe pe şosea, au ajuns la o porţiune de unde, pe fâşia cu iarbă dintre benzile de circulaţie, începea un şir de palmieri, toţi recent plantaţi, unii dintre ei înfăşuraţi încă în pânză de sac. Cam la fiecare zece copaci erau intercalate bannere prinse de stâlpul felinarelor, cu imagini oglindind cum avea să arate oraşul odată terminat. Unul dintre bannere arăta cum un bărbat îmbrăcat în *kandura* cobora de pe un iaht, cu servieta în mână, şi era întâmpinat de alţi doi bărbaţi, în costume negre şi cu ochelari de soare. În altă imagine, un bărbat balansa o crosă de golf în zorii zilei, având un *caddy*[7] lângă el – un alt sud-asiatic, probabil. Exista şi o reprezentare ticluită din condei a unui nou stadion fabulos. O altă imagine redată de sus sugera cum avea să arate şirul de staţiuni de vacanţă de la malul mării. Într-o fotografie, se vedea o femeie care îşi învăţa fiul cum să folosească laptopul. Purta un *hijab*, dar în rest era îmbrăcată cu haine occidentale, totul de culoarea lavandei.

7. În engleză, persoană care asigură transportul echipamentului de golf pentru un jucător.

— Ce motiv ar avea să facă reclamă la acest gen de libertăţi, dacă nu ar fi sinceri? a întrebat Alan.

Riscul pe care Abdullah şi-l asumă iritându-i pe tradiţionalişti este destul de mare.

Yousef a ridicat din umeri.

— Cine ştie? Poate impresiona eventual nişte tipi ca tine, aşa că s-ar putea să-şi facă efectul.

Drumul continua perfect drept, trecând din nou printr-un deşert fără fond sau formă. Felinare de stradă erau plasate cam din şase în şase metri, dar altminteri nu exista absolut nimic, totul semănând cu un şantier lunar părăsit de curând.

După încă un kilometru şi ceva, mergând spre mare, copacii au apărut din nou. Grupuri de muncitori, unii purtând căşti de protecţie, alţii cu eşarfe pe cap, stăteau ghemuiţi sub palmieri. În depărtare, şoseaua se termina la vreo câteva sute de metri de apă, unde se înălţau o mână de clădiri, ca nişte vechi pietre de mormânt.

— Asta e tot, în esenţă, a spus Yousef.

Sufla un vânt puternic dinspre deşert, iar praful venea ca o negură peste stradă. Cu toate acestea, doi bărbaţi măturau drumul.

Arătând spre ei, Yousef a spus, râzând:

— Uite unde se duc banii. Oamenii ăştia mătură nisipul în deşert.

VI.

Cu totul, noul oraş consta deocamdată din trei clădiri. Exista un bloc de apartamente roz-pastel, care era cât de cât finisat, însă părea nelocuit. Mai exista un centru de primire, o construcţie cu două etaje, vag mediteraneeană ca stil, înconjurată de fântâni, majoritatea fiind însă uscate. Şi, în fine, mai era o clădire pentru birouri, cam de zece etaje, cu panouri mari de sticlă, turtită, pătrată şi neagră. Pe un afiş prins de faţadă scria 7/24/60.

Cu un aer dispreţuitor, Yousef a remarcat:

— Asta înseamnă că birourile funcţionează zilnic, oră de oră, minut de minut. Lucru de care mă îndoiesc.

Au parcat în faţa clădirii joase a centrului de primire, amplasat imediat lângă plajă. Construcţia era decorată cu diverse domuri şi minarete. Au coborât din maşină, canicula era cumplită. Erau 43 de grade Celsius.

— Vrei să vii cu mine? l-a întrebat Alan.

Yousef stătea în faţa clădirii, parcă întrebându-se dacă înăuntru exista vreun lucru pentru care să merite să-şi piardă timpul.

— Adaugă asta pe factura mea, a insistat Alan.

Ridicând din umeri, Yousef a comentat:

— Mda, s-ar putea să fie amuzant.

Uşile s-au deschis în exterior, automat, iar dinăuntru a ieşit un bărbat îmbrăcat într-o *kandura* albă, strălucitoare.

— Domnul Clay! Vă aşteptam. Eu sunt Sayed.

Uscăţiv la faţă, avea o mustaţă lată, ochii mici şi veseli.

— Îmi pare rău că n-aţi putut veni cu microbuzul, a zis el. Înţeleg că personalul hotelului nu a reuşit să vă trezească mai devreme.

— Îmi pare rău că am întârziat, a zis Alan, cu o privire neclintită.

Sayed a afişat un zâmbet cald, spunând:

— Regele nu va veni astăzi, aşa că lipsa de punctualitate nu este relevantă. Vreţi să poftiţi înăuntru, vă rog?

Au intrat în clădire, unde era răcoare şi mai întuneric.

Privind în jur, Alan a întrebat:

— Echipa de la Reliant este aici, sau…

— Sunt toţi în zona de prezentare, a răspuns Sayed, fluturând vag din mână în direcţia plajei. Vorbea cu un accent britanic. Toţi aceşti înalţi funcţionari din Regat, i se spusese lui Alan, făcuseră studii la Ivy League şi în Marea Britanie. În cazul acestui individ, Alan intuia că era vorba despre St. Andrews.

— Dar mă gândeam, eventual, să vă conduc într-un tur al clădirii, a zis Sayed. V-ar interesa un asemenea interludiu?

Alan considera că ar fi trebuit măcar să ia legătura cu echipa lui, însă nu a comentat nimic. Turul propus părea inofensiv şi, după toate probabilităţile, rapid.

— Sigur că da.

— Excelent. Un suc?

Alan a încuviinţat din cap. Sayed a întors capul, iar un alt asistent i-a dat un pahar cu suc de portocale, pe care el i l-a înmânat lui Alan. Paharul era de cristal, semăna cu un potir. Alan a luat paharul şi a pornit în urma gazdelor prin holul de la intrare, plin de arcade şi imagini ale viitorului oraş, intrând apoi într-o sală mare, unde trona o machetă arhitecturală enormă, înaltă de cel puţin un metru.

— Acesta este Mujaddid, asociatul meu, a spus Sayed, arătând spre un alt bărbat, care stătea în picioare lângă perete, îmbrăcat cu un costum business negru. Mujaddid avea aproximativ patruzeci de ani, un fizic robust şi obrajii bărbieriţi meticulos. L-a salutat pe Alan, mişcând scurt din cap.

— Acesta este oraşul, aşa cum va arăta când va fi complet gata, a spus Sayed.

Acum, Mujaddid a preluat cuvântul, explicând:

— Domnule Clay, vă prezint visul regelui Abdullah.

Clădirile miniaturale ale machetei, fiecare cât degetul mare de la mână, erau toate colorate în crem, cu străzi albe şerpuind printre ele, în bucle line. Erau acolo zgârie-nori, fabrici şi arbori, poduri şi canale navigabile, mii de locuinţe.

Alan se dovedise întotdeauna un mare naiv în privinţa machetelor de acest fel, crezând în asemenea viziuni, în planuri pe treizeci de ani, miraje ridicându-se din nimic – deşi propriile lui

experienţe, când venise vorba de a da realitate unei astfel de viziuni, nu fuseseră prea reuşite.

Comandase o machetă cândva, demult. Amintindu-şi acum de ea, a simţit o undă de regret. Fabrica aceea din Budapesta nu a fost ideea lui, însă acceptase bucuros misiunea, socotind că era un pas spre lucruri mai însemnate. Însă a transforma o fabrică din era sovietică într-un model de eficienţă capitalistă, deţinut de Schwinn[8], fusese un gest de nebunie curată. Alan a fost trimis în Ungaria, ca să se ocupe de proiect şi să aducă producţia americană de biciclete în Europa de Est, ca să deschidă întregul continent pentru compania Schwinn.

8. Schwinn Bycicle Company, înfiinţată la Chicago în 1895.

Alan comandase o machetă la scară redusă, organizase o inaugurare grandioasă, de proiect se legau mari speranţe. Poate reuşeau să livreze bicicletele ungureşti şi dincolo de Europa. Poate chiar înapoi, în SUA. Costurile pentru mâna de lucru nu ar însemna nimic, calitatea produselor ar fi excepţională. Acestea erau aşteptările atunci.

Dar visul s-a destrămat. Fabrica nu a lucrat niciodată la capacitatea totală, muncitorii nu au putut fi pregătiţi corespunzător, erau ineficienţi, iar Schwinn nu dispunea de capitalul necesar pentru a moderniza utilajele în mod adecvat. Un eşec colosal, iar de atunci zilele lui Alan la Schwinn, pe post de om capabil să realizeze un proiect, au fost numărate.

Şi, totuşi, contemplând acum această machetă, Alan a avut sentimentul că acest oraş ar putea cu adevărat să fie înfăptuit, ba mai mult chiar, graţie banilor lui Abdullah, acest oraş va fi înfăptuit. Sayed şi Mujaddid se holbau la machetă împreună cu el, aparent la fel de fascinaţi ca el, în timp ce îi explicau diferitele etape de construcţie. Oraşul, spuneau ei, va fi terminat prin 2025, şi va avea o populaţie de un milion şi jumătate de locuitori.

— Absolut impresionant, a spus Alan, uitându-se după Yousef, care se foia prin lobby. Alan i-a prins privirea, sugerându-i insistent să vină şi el în sală, însă Yousef a scuturat iute din cap, respingând ideea.

— Aici ne aflăm noi în momentul de faţă, a anunţat Mujaddid, indicând din cap o clădire aflată drept sub nasul lui. Construcţia arăta exact ca aceea în care se aflau atunci, deşi cea de pe machetă avea dimensiunea unui ciorchine, fiind amplasată pe o promenadă ce se întindea de-a lungul coastei maritime. Subit, un punct roşu luminos a apărut la etajul al doilea al construcţiei miniaturale, ca şi cum o navă spaţială s-ar fi pregătit să dezintegreze clădirea, folosind o armă cu laser.

Alan şi-a terminat sucul, dar a constatat că nu avea unde să pună paharul gol. Nu exista nici o masă, iar tipul cu tava dispăruse. Cu mâneca, a şters fundul paharului, pe care l-a pus apoi pe machetă, pe ceea ce socotea el că era Marea Roşie, probabil, cam la jumătate de kilometru de ţărm. Sayed a zâmbit politicos, a luat paharul şi a ieşit din sală.

Zâmbind sever, Mujaddid a spus:

— Vreţi să vedem un film?

Alan şi Yousef au fost conduşi într-o sală de bal, cu tavan înalt, plină de oglinzi strălucitoare şi aurării ornamentale, unde mai multe rânduri de canapele galbene erau aranjate cu faţa spre un ecran gigantic, care acoperea complet un perete întreg. S-au aşezat pe jos şi în încăpere s-a făcut întuneric.

Un glas de femeie, cu un accent britanic, sacadat, a început să vorbească: „Însufleţiţi de exemplarele calităţi de conducător ale regelui Abdullah şi îmboldiţi de viziunea sa de mare anvergură…“ O variantă generată pe computer a machetei oraşului a apărut pe ecran, de data

aceasta plină de animaţie şi lumini strălucitoare, pe timp de noapte. Un superb lanţ muntos de sticlă neagră şi lămpi sclipitoare, peste care camera de luat vederi îşi plimba obiectivul în sus şi în jos. „Vă prezentăm zorii celui mai mare oraş economic din lumea contemporană…“

Alan s-a uitat la Yousef. Îşi dorea ca acesta să fie impresionat. Filmul costase, probabil, câteva milioane. Yousef îşi trecea în revistă mesajele de pe telefonul mobil.

„…pentru diversificarea celei mai mari economii din Orientul Mijlociu…“

Curând, s-a făcut ziuă în KAEC, la nivelul străzilor, şi pe ecran se vedeau şalupe rapide navigând pe canale, oameni de afaceri salutându-se, cu strângeri de mână, pe malul apei, cargoboturi sosind în porturi, probabil pentru a expedia în lume nenumăratele produse fabricate în KAEC.

„Cooperarea financiară interarabă…“

Au apărut o serie de steaguri, reprezentând Iordania, Siria, Liban, EAU. O secvenţă prezenta moscheea ce urma să fie construită, în care puteau începăpea simultan două sute de mii de credincioşi. Un scurt instantaneu cu amfiteatrul de prelegeri al unei facultăţi, femeile de o parte a sălii şi bărbaţii de cealaltă.

„Un oraş viu, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru…“

Un port care putea procesa zece milioane de cargouri anual. Un terminal rezervat special credincioşilor veniţi în pelerinaj, prin care puteau trece trei sute de mii de pelerini pe sezon. Un complex sportiv uriaş, care se deschidea ca o scoică.

Acum, Yousef a devenit atent. Aplecându-se spre Alan, a comentat: „Un stadion în formă de vagin. Nu-i rău“.

Alan nu râdea. Argumentele îl convinseseră. Filmul era spectaculos. Părea cel mai grandios oraş

după Paris. Alan vedea rolul companiei Reliant în tot acest proiect: transfer de date, video, telefonie, sistem de transport informatizat, etichetare RFID[9], cargoboturi, tehnologie înaltă în spitale, şcoli, tribunale. Posibilităţile erau nesfârşite, dincolo chiar de ceea ce el, Ingvall sau oricine altcineva îşi imaginaseră vreodată. În final, filmul atingea apogeul, camera de luat vederi ridicându-se spre cer, pentru a dezvălui privirilor întregul Oraş Economic al regelui Abdullah, pe timp de noapte, sclipind fabulos, cu focuri de artificii înflorind pe firmament.

9. Tehnologie de identificare a produselor prin secvenţe radio.

S-au aprins luminile.

Din nou, erau într-o sală de prezentare, cu oglinzi şi canapele galbene.

— Nu-i rău, a remarcat Mujaddid.

— Nu-i rău deloc, a spus Alan.

S-a uitat la Yousef, pe faţa căruia nu se putea citi nimic. Chiar dacă ar fi vrut să facă vreo glumă, sau să-şi exprime anumite îndoieli, ceea ce părea să nu fie departe de adevăr, Yousef ştia că nu era cazul s-o facă acum, în această încăpere, cu toate luminile aprinse.

— Haidem, să vedem macheta cartierului industrial, a spus Sayed.

Au ajuns curând într-o încăpere plină de desene cu fabrici, depozite, camioane care erau încărcate şi descărcate. Ideea, explica Sayed, era că aici urmau să fie fabricate lucruri, folosindu-se petrolul saudit – obiecte de plastic, jucării, chiar şi scutece –, pentru a fi livrate în întreg Orientul Mijlociu. Poate şi în Europa şi Statele Unite, de asemenea.

— Înţeleg că ai lucrat în domeniul producţiei o perioadă de timp? a întrebat Sayed.

Alan era derutat.

— Facem şi noi investigaţii, domnule Clay. Iar când eram puştan am avut o bicicletă Schwinn. Am locuit în New Jersey cam cinci ani. La

Facultatea de Management, Schwinn a fost unul dintre studiile noastre de caz.

Veşnic, studiile de caz. Alan participase la câteva dintre ele, dar după un timp i s-a părut prea deprimant. Întrebările puse de studenţii aceia care făceau pe deştepţii, pozând în tineri dornici să răzbată profesional. De ce nu aţi anticipat popularitatea bicicletelor BMX? Şi cum rămâne cu bicicletele de munte? Te sfârtecau acolo. A fost o greşeală când s-a recurs în întregime la mână de lucru în China? Şi asta venind de la nişte puştani, a căror experienţă în afaceri se rezuma la tunderea gazonului vara. Cum s-a ajuns ca furnizorii voştri să devină competitorii voştri? Asta era o întrebare retorică. Vrei să scazi costurile de producţie, te duci să fabrici în Asia, dar în curând furnizorii nu vor mai avea nevoie de tine, aşa-i? Învaţă pe unul să pescuiască. Acum chinezii ştiu să pescuiască, iar nouăzeci şi nouă la sută din toate bicicletele sunt produse acolo, într-o singură provincie.

— A fost interesant o perioadă, totuşi, nu-i aşa?! a remarcat Sayed. Pe vremea când bicicletele Schwinn se fabricau la Chicago, bicicletele Raleigh în Anglia, cele italieneşti, franţuzeşti… Pentru o vreme, aţi avut o concurenţă internaţională reală, când puteaţi alege dintre produse foarte diferite, implicând moşteniri, sensibilităţi, tehnici de fabricaţie care de care mai diverse…

Alan nu uitase. Ce zile senine fuseseră atunci! Dimineaţa, era la fabrica din West Side, urmărind cum bicicletele erau încărcate cu sutele în camioane, sclipind multicolor în soare ca nişte îngheţate. Apoi, se urca în maşină, pornea spre partea de sud a statului, iar după-amiaza putea fi la Mattoon, la Rantoul sau Alton, verificând distribuţia făcută de dealeri. Văzuse când venise odată o familie, mami şi tati cumpărându-i fiicei lor de zece ani o bicicletă World Sport, pe care fetiţa o mângâia ca pe sfintele moaşte. Alan ştia, şi

magazinul de desfacere ştia, şi familia respectivă ştia că bicicleta aceea fusese confecţionată manual, la câteva sute de kilometri în nord, de către un număr ameţitor de muncitori, majoritatea imigranţi – germani, italieni, suedezi, irlandezi, japonezi şi, firește, o mulţime de polonezi –, şi că acea bicicletă va dăinui cumva pentru totdeauna. De ce conta acest lucru? De ce conta că bicicletele fuseseră confecţionate nu departe de-acolo, mergând pe Highway 57? Era greu de spus. Însă Alan îşi făcea bine meseria. Nu era o slujbă dificilă să vinzi un asemenea produs, ceva solid, menit să rămână întipărit mereu în memoria a mii de copii.

— În fine, asta a fost odată, a spus Alan, sperând să pună punct discuţiei.

Sayed nu terminase.

— Acum, totul se rezumă la a lipi abţibilduri diferite pe aceleaşi biciclete. Toate sunt produse în aceleaşi câteva fabrici existente – orice marcă, fără deosebire.

Alan nu prea avea ce să spună. Era de acord cu Sayed. Voia să continue turul de prezentare, însă studentul la management care fusese cândva Sayed plonjase adânc în studiul lui de caz.

— Simţiţi vreodată că aţi fi putut proceda altfel?

— Eu? Personal?

— Da, indiferent de rolul pe care l-aţi jucat. Ar fi putut să iasă altfel? Exista vreo modalitate prin care Schwinn ar fi putut supravieţui?

Ar fi putut. Ar fi putut. Alan analiza conotaţia acestor cuvinte. Îi venea să-l ia la bătaie pe omul din faţa lui, dacă îl mai auzea folosind din nou aceste cuvinte.

Sayed aştepta un răspuns.

— Era complicat, a mormăit Alan.

Nu era prima oară când Alan se confrunta cu această întrebare. Oamenii deveneau nostalgici când se gândeau la Schwinn. Considerau că firma se dusese de râpă din cauza nesăbuinţei câtorva imbecili aflaţi la conducere, imbecili ca el. Cum s-

a putut ca o companie ca Schwinn, care a dominat majoritatea pieţei din SUA timp de circa optzeci de ani, să dea faliment, vânzând totul aproape pe nimic? Cum a fost posibil aşa ceva? Mda, cum să nu fie posibil? Patronii companiei Schwinn încercaseră să continue fabricarea bicicletelor în SUA. Potrivit unora, aceasta a fost greşeala nr. 1. Au rezistat la Chicago până în 1983. Lui Alan îi venea să-l scuture bine pe cretinul ăsta, cu fumurile lui de MBA în cap. Ştii măcar cât de greu a fost să rezişti atâta timp? Să te străduieşti să produci biciclete, nişte vehicule foarte complicate, necesitând multă mână de lucru, în West Side, la Chicago, într-o fabrică veche de o sută de ani, şi asta până în 1983?

— Alan?

Alan a ridicat privirea. Era Yousef.

— Turul de prezentare s-a pus în mişcare. Vrei să vii? *Ai putea* să vrei să vii?

Sayed stătea în picioare la capătul coridorului.

— Să mergem la etaj, a zis el.

Două şiruri de trepte, şi s-au trezit deasupra oraşului în construcţie. Observatorul situat aici oferea privelişti contemplate de sus, la 360 de grade de jur împrejur, prin multiple ferestre. Alan a păşit prin dreptul lor. Era un peisaj aspru, însă din acest punct de observaţie oraşul era avantajat şi părea frumos. Acum, totul căpăta un sens. Marea Roşie era turcoaz, o briză lină făcând ca apa să se unduiască uşor şi împingând mareea spre mal. Nisipul era aproape alb, foarte fin. O alee pavată cu cărămizi se pierdea şerpuind în depărtare, despărţind coasta oceanului de blocul de apartamente roz şi de ceea ce Alan putea vedea acum că erau fundaţiile pentru cel puţin alte câteva clădiri similare. Palmieri erau plantaţi pretutindeni în viitorul oraş, inclusiv de-a lungul celui mai apropiat canal de navigaţie, curat şi albastru ca azurul cerului, care era alimentat cu apă din mare şi traversa metropola, înspre est. Ceea ce de pe

drumul care ducea spre oraş păruse un şantier în paragină se dovedea acum a fi materializarea reuşită a unui proiect foarte bine gândit. De jur împrejur, activitatea de construcţie era în toi, muncitori îmbrăcaţi în salopete viu colorate lucrau la ridicarea citadelei. Orice investitori care ar fi contemplat proiectul din acest punct de observaţie privilegiat s-ar fi convins că lucrările erau realizate cu mult gust şi cu ceea ce Alan, cel puţin, aprecia a fi o viteză admirabilă.

— Vă place? a întrebat Mujaddid.

— Sigur, a răspuns Alan. Uitaţi-vă acolo. Toate oraşele au nevoie de râuri.

— Într-adevăr, a zis Mujaddid.

Yousef privea şi el prin geam, iar de pe chipul lui dispăruse orice cinism. Părea sincer impresionat de ceea ce vedea.

Sayed şi Mujaddid i-au condus pe Alan şi Yousef la un ascensor. Au coborât două etaje, iar când uşile s-au deschis au constatat că ajunseseră într-un garaj subteran.

— Poftiţi, pe-aici.

Sayed i-a condus la un SUV[10]. S-au suit în maşină. Mirosea a nou. Au urcat o rampă şi au ieşit din nou în lumina zilei. Virând strâns spre stânga, s-au îndreptat spre apă, iar după câteva secunde automobilul a oprit.

10. Abreviere, în engleză, adoptată şi în limba română, pentru *sport utility vehicle* (vehicul utilitar sport).

— Am ajuns, a zis Mujaddid.

Se deplasaseră pe o porţiune de două sute de metri. În faţa lor se afla un cort enorm, cu pânză albă întinsă strâns, de genul celor folosite la nunţi şi festivaluri.

— Mulţumesc, a zis Alan, păşind în canicula de-afară.

— Bun, atunci ne vedem la ora 3 după-amiază? a zis Sayed.

Probabil că la un moment dat se pomenise de o întâlnire.

— Da, a răspuns Alan. În clădirea principală sau în centrul de primire?

— Va fi în clădirea principală, a spus Sayed. Interlocutorul va fi Karim al-Ahmad, principala dumneavoastră persoană de contact aici.

Alan rămăsese încremenit în faţa cortului, cu un aer nedumerit, uitându-se la uşa din vinil.

— Oamenii mei sunt înăuntru? a întrebat el.

— Da, a confirmat Mujaddid, fără nici o urmă de îndoială sau scuză pe faţă.

— Într-un cort, a zis Alan.

Părea imposibil. Alan era sigur că se făcuse o greşeală.

— Da, a zis Mujaddid. Prezentarea dumneavoastră va fi făcută în cortul de prezentare. Am convingerea că veţi găsi tot ce vă trebuie înăuntru.

Şi, închizând portiera, şi-a văzut de drum.

Alan s-a întors spre Yousef.

— Sunt sigur că poţi pleca acum.

— Ai cu ce să te întorci la hotel?

— Da, precis există un microbuz sau ceva de genul ăsta.

Au căzut de acord asupra unui preţ, iar Alan i-a plătit suma cuvenită. Yousef a notat un şir de cifre pe o carte de vizită.

— Pentru eventualitatea în care ratezi din nou cursa de la hotel, a zis el.

Şi-au dat mâna la despărţire.

Arcuindu-şi sprâncenele, cu ochii spre cort, Yousef a zis:

— Cu toate motoarele turate, a zis el, şi a plecat.

VII.

În cort, Alan nu vedea pe nimeni. Un spaţiu vast şi pustiu, mirosind a transpiraţie şi a plastic. Planşeul era acoperit cu covoare persane, zeci de

covoare suprapunându-se unele peste altele. Aproximativ treizeci de scaune pliante erau răspândite în jur, de parcă ar fi avut loc o nuntă şi oaspeţii tocmai plecaseră. O scenă se înălţa într-un capăt al cortului, unde echipa lui Alan urma să monteze difuzoarele şi proiectoarele.

Departe, într-un colţ al cortului, a desluşit trei siluete, ca nişte umbre ghemuite, fiecare cu ochii pironiţi spre ecranul cenuşiu al câte unui laptop. Alan a pornit spre ei.

— Uite-l, a venit! a tunat o voce.

Era Brad. Purta pantaloni kaki şi o cămaşă albă scrobită, cu mânecile suflecate. S-a ridicat să dea mâna cu Alan, străduindu-se din răsputeri să-i strivească oasele palmei. Bondoc şi voinic, cu picioare aproape crăcănate, arăta ca un antrenor de lupte.

— Salutare, Brad. Mă bucur să te văd.

Rachel şi Cayley s-au ridicat şi ele. Renunţaseră la *abaya*, caftanele lungi pe care le purtaseră la venire, întâmpinându-l acum pe Alan desculţe, în şort şi maiou cu bretele. Cortul avea un sistem de climatizare, însă aerul condiţionat nu făcea faţă căldurii de afară. Cei trei tineri aveau pielea lucioasă din cauza năduşelii.

Aşteptau ca Alan să spună ceva. Alan nu avea idee ce ar fi vrut ei să audă. Pe oamenii aceştia nu-i cunoştea decât din vedere. Se întâlniseră foarte scurt, în urmă cu trei luni, la Boston, dând curs insistenţelor lui Eric Ingvall. S-au făcut planuri, s-au explicat îndatoririle fiecăruia, s-au trasat termene şi ţinte precise. Li s-au dat să semneze nişte documente, acele declaraţii de renunţare la anumite drepturi, obligatorii când mergeai în RAS[11], prin care se angajau să respecte legislaţia Regatului, iar dacă încălcau vreo prevedere legală şi erau condamnaţi, acceptau să se supună aceloraşi pedepse valabile pentru oricine. Declaraţia indica explicit execuţia capitală printre consecinţele pentru anumite crime, inclusiv

adulterul, ceea ce ei semnaseră toţi cu o oarecare inconştienţă.

11. Regatul Arabiei Saudite.

— Ia, ziceţi, merge bine treaba aici? a întrebat Alan, nevenindu-i în minte ceva mai bun de spus.

Se căznea încă să accepte faptul că se aflau toţi într-un cort.

— E-n regulă, dar nu putem prinde un semnal wireless, a zis Carley.

— Primim un semnal vag de la Cutia Neagră, a adăugat Brad, smucind din cap spre clădirea de birouri, deschisă 7/24/60, amplasată pe un teren mai înalt.

Îi găsiseră deja o poreclă.

— Cine v-a băgat în cort? a întrebat Alan.

Răspunsul a venit de la Cayley:

— Când am ajuns, au zis că prezentările vor avea loc aici, înăuntru.

— Într-un cort.

— Presupun că da.

— Dar ţie ţi-au zis ceva, s-a încumetat Rachel, apropo de motivul, în fine, pentru care ne-au plasat aici, afară? Adică nu în clădirea principală propriu-zisă?

— Nu, mie nu mi-au zis nimic, a răspuns Alan. E posibil ca toţi vânzătorii să fie aici, afară.

Alan se aşteptase să găsească pe puţin alte zece companii, toate preocupate de pregătiri, lucrând frenetic în aşteptarea unei vizite regale. Dar faptul că erau aici, afară, singuri, într-un cort întunecos – nu, Alan nu se putea obişnui cu ideea.

— Pare cumva logic, a zis Rachel, muşcându-şi obrazul pe dinăuntru. Dar noi suntem singurii prezenţi aici.

— Poate că suntem noi primii, a zis Alan, încercând să păstreze un ton dezinvolt.

— Mda, ciudat, totuşi, să fii de la Reliant şi să te trezeşti aici, afară, nu crezi? a reflectat Brad.

Brad era omul devotat firmei, un tânăr întru totul competent care, după toate probabilităţile, nu trebuise niciodată până acum să se abată de la manualul de strategie al companiei, pe care îl primise la angajare şi îl învăţase pe de rost.

— Acesta este un oraş nou. Un teritoriu care nu figurează deocamdată pe hartă, corect? a zis Alan. Aţi întrebat pe cineva despre conexiunea wireless? s-a interesat el.

— Nu încă, a zis Cayley. Ne-am gândit să te aşteptăm şi pe tine.

— Şi, de fapt, la un moment dat am avut un semnal acceptabil, a adăugat Rachel.

Acestea fiind zise, a dispărut plutind parcă spre colţul îndepărtat al cortului, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca semnalul, acum, dacă tot discutaseră despre el, să fi reapărut.

Alan s-a uitat la computerul lui Cayley, a văzut curbele concentrice ale semnalului, majoritatea cenuşii, nu negre. Pentru o prezentare holografică aveau nevoie de o linie rapidă, şi, dacă nu, măcar de un semnal puternic, nu ceva anemic şi captat la întâmplare.

— Mda, va trebui să mă interesez în această privinţă. Aţi început să montaţi restul echipamentului?

— Nu, încă nu, a zis Brad, tresărind nervos. Am sperat cumva să fie o situaţie temporară. Prezentarea nu va putea funcţiona prea bine afară, în cort.

— De când aţi ajuns aici, n-aţi făcut decât să încercaţi să prindeţi un semnal?

— Deocamdată, da, a zis Cayley, cumva dându-şi seama abia acum că ar fi putut să facă mai mult.

Din semiobscuritate, în celălalt capăt, glasul lui Rachel le-a întrerupt discuţia:

— Am avut, totuşi, un semnal acceptabil o bucată de vreme.

— Corect. Cam acum un ceas, a adăugat Cayley.

VIII.

Exista fără îndoială o raţiune a prezenţei lui Alan aici. De ce se afla într-un cort situat la o sută cincizeci de kilometri de Jeddah, da, dar şi de ce trăia acum pe Pământ? Foarte des, sensul devenea obscur. Foarte des, era nevoie de nişte săpături. Sensul vieţii lui era ca un filon de apă imprecis, la câteva sute de metri sub pământ, iar el trebuia să coboare periodic o găleată în puţ, să o umple, să o aducă sus şi să bea din ea. Însă asta nu avea să-l ajute prea mult timp.

Despre moartea lui Charlie Fallon s-a vorbit la buletinele de ştiri din toată ţara. Omul care a intrat într-un lac, dimineaţa, complet îmbrăcat. Alan l-a văzut când apa îi venea doar până la glezne, şi n-a dat prea multă importanţă faptului. Transcendentalistul se murdărea de noroi.

Alan a şofat mai departe.

Însă Charlie a continuat să păşească tot mai adânc. A înaintat încet. Alţi vecini l-au văzut când apa îi venea până la genunchi, apoi până la talie. Nimeni nu a spus nimic.

În cele din urmă, stătea în lac cu apa până la piept, iar atunci Lynn Maggliano a chemat poliţia. A venit poliţia, au venit şi pompierii. Stăteau toţi pe mal şi răcneau la el. I-au spus să vină înapoi. Dar nici unul nu s-a dus să-l scoată de-acolo.

Ulterior, poliţiştii şi pompierii au afirmat că, din cauza bugetului de austeritate, nu fuseseră pregătiţi pentru asemenea intervenţii. Dacă intrau în apă după el, ar fi riscat să fie traşi la răspundere, pentru depăşirea competenţelor de serviciu. Şi, în afară de asta, ziceau ei, omul stătea în picioare. Nu părea să fi păţit ceva.

Într-un final, o liceană a ieşit pe lac cu o roată de cauciuc umflată, vâslind din mâini spre el. Când a ajuns la Charlie Fallon, acesta era vânăt şi inert.

Faţa a ţipat. Poliţiştii şi pompierii şi-au luat uneltele şi l-au târât afară. I-au făcut respiraţie

artificială, dar omul murise deja.

— Alan?

Brad se uita la el, îngrijorat.

— Da, a zis Alan. Hai să aruncăm o privire pe-afară.

A pornit spre intrare. Rachel şi Cayley au părut să vrea să vină şi ele, însă Brad le-a oprit.

— Nu e bine să fiţi văzute afară îmbrăcate cum sunteţi acum, zis el.

Au răspuns că rămâneau bucuroase înăuntru, unde era răcoare.

Alan şi Brad au ieşit din cort împreună. Mijind ochii din cauza soarelui şi a căldurii de-afară, priveau în jur, căutând să descopere vreun turn sau vreo cutie pentru cabluri.

— Uite, acolo, a zis Brad, arătând spre blocul de apartamente roz, unde se vedea o mică farfurie satelit montată pe latura clădirii.

Au pornit spre bloc.

— De fapt, ce vrem să găsim aici? a întrebat Alan.

Brad era inginerul din echipă, aşa că Alan spera să se poată bizui pe el în problemele de tehnologie.

— Păi, să vedem dacă antena este conectată la o sursă de energie, nu?! a zis Brad.

Alan s-a uitat la Brad, ca să vadă dacă omul vorbise serios. Da, aşa era.

Se părea că antena era conectată la o sursă de alimentare. Însă, fiind plasată la aproximativ treizeci de metri de cort, lor nu le folosea probabil la nimic. Din nou, s-au oprit, au mijit ochii, au privit în jur. Au văzut grupuri de muncitori în salopete, purpurii şi roşii, montând cărămizi pe aleea de promenadă şi măturând nisipul de pe ea.

— Ce-i ăla, un turn? a întrebat Alan, referindu-se la o structură de metal, cu două nivele, ceva între o turlă de sondă petrolieră şi un giratoriu, drept în mijlocul promenadei.

S-au dus până acolo, dar n-au văzut nici un cablu care să pornească de la schela metalică. Nu era clar. Dacă lucrul acesta era sau nu semnificativ pentru ei. Au pornit înapoi spre cort, deloc mai edificaţi decât la plecare.

Înăuntru, Rachel şi Cayley erau acum în două colţuri întunecoase opuse, din nou ghemuite peste ecranele lor, ca nişte mame îngrijindu-şi pruncii.

— Ceva nou? le-a întrebat Brad.

— Nu tocmai, a zis Cayley. Semnalul apare şi dispare.

— Ai reuşit să trimiţi vreun e-mail? a întrebat Brad.

— Încă nu, a zis Rachel.

Alan simţea nevoia să îşi revină câteva minute după canicula de afară, aşa că şi-a luat un scaun pliant şi s-a aşezat pe el. Brad s-a aşezat pe locul de lângă el.

— Am tot încercat să îi dăm un e-mail lui Karim, persoana noastră de contact aici, a zis Brad.

— Unde e el? a întrebat Alan.

— Probabil, aici, în KAEC.

— În clădire? În Cutia Neagră?

— Aşa cred.

— De ce nu încerci să te duci până acolo?

— Nu, încă nu. N-am de gând să mă întorc în arşiţa aia, dacă nu e absolut necesar.

Şi, aşa, au continuat să stea pe scaune în cort.

IX.

Eric Ingvall, cu moaca lui tâmpită. Aşezat acolo la masa aceea lungă de granit, citind raportul făcut de Alan şi ţuguind urât buzele. Lui Alan îi venise să-i tragă un pumn în nas. Să-i tragă un pumn în moaca aia onctuoasă, ca să-l înveţe minte altădată să fie mai respectuos cu el.

— Ţin neapărat să fii organizat în chestiunea asta, îi spusese Ingvall.

Ingvall era recunoscut drept un personaj tipicar şi constipat din fire. Când lucrurile nu erau prezentate aşa cum îi plăcea lui, se schimonosea la faţă, îmbufnat. Nu era mulţumit de raportul lui Alan despre KAEC. Lui Alan i se ceruse să pregătească un punct de vedere înainte de călătorie, o privire de ansamblu asupra KAEC, care erau perspectivele pentru Reliant acolo, iar Alan se conformase şi întocmise un material. Raportul a fost terminat repede, fiind mult mai lung şi mai detaliat decât solicitase Ingvall.

— Dar ai lăsat atâtea întrebări fără răspuns, a spus Ingvall, cu o expresie chinuită pe faţă. Şi lucrul acesta mă deranjează.

Alan a chicotit gutural şi i-a spus că în raport existau aşa de multe întrebări fără răspuns, deoarece el nu fusese încă în Arabia Saudită şi nu putea pretinde că ar cunoaşte configuraţia terenului – şi cu atât mai puţin intenţiile lui Abdullah.

— Avem de-a face cu o vânzare, a spus Alan. Faci estimări, faci un plan, apoi te duci acolo, totul se schimbă, dar tu faci vânzarea.

Ingvall nu zâmbea, nici nu-i dădea dreptate.

— Trebuie să mă asigur că eşti persoana potrivită care să plece acolo pentru această tranzacţie, a zis Ingvall. Ai stat pe tuşă o vreme, aşa că vreau să mă conving că eşti perspicace şi eficient. Că eşti un jucător competitiv.

Alan privea afară, la portul de dedesubt.

Familia lui Alan venise în America din Irlanda, în vremea Foametei. Trei fraţi au plecat din Comitatul Cork şi au descins în Boston, în 1850. S-au apucat să fabrice nasturi de alamă, iar de la nasturi au ajuns la o turnătorie în South Boston, unde produceau sortimente diverse de ţevi, valve, boilere şi radiatoare. Au angajat alţi irlandezi, iar apoi germani, polonezi şi italieni. Afacerile erau prospere. Fraţii şi-au construit alte case pe coastă. Au angajat dascăli particulari pentru copiii lor, iar aceştia au învăţat latină şi greacă. Numele lor

figurau pe toate clădirile din Boston. Biserici şi secţii de spitale. Apoi, a venit marea criză economică, şi toată lumea a luat-o de la capăt. Tatăl lui Alan nu avea o a doua casă în Chatham. Era maistru la fabrica Stride Rite, din Roxbury. Îi mergea bine şi a putut economisi suficienţi bani încât fiul său, Alan, să poată merge la facultate. Alan, însă, a abandonat studiile, ca să vândă produsele firmei Fuller Brush, iar apoi a vândut biciclete, şi a câştigat bine, extrem de bine pentru o vreme acolo, până când el şi alţii au decis să pună alţi oameni, aflaţi la şaisprezece mii de kilometri depărtare, să confecţioneze lucrurile pe care ei le vindeau, aşa că relativ curând a ajuns să nu mai aibă ce vinde, iar acum era în această sală de conferinţe cu vedere spre port, iar el se holba la mutra înăcrită şi boţită a acestui Eric Ingvall, care făcea ce voia cu el şi ştia acest lucru.

— Cred că afacerea asta e floare la ureche, spusese Alan.

— Vezi, exact asta mă îngrijorează pe mine. Această încredere trufaşă în propria-ţi persoană nu are darul să mă liniştească deloc.

X.

Cayley a tras un scaun mai aproape.

— Bun. Câţi oameni crezi că va aduce cu el?

— Cine? a întrebat Alan.

— Regele, a răspuns ea.

— Nu ştiu. Bănuiesc că vreo zece. Poate mai mulţi.

— Crezi că el este singurul cu drept de decizie în materie de IT aici?

— Aşa ar fi logic, desigur. Oraşul îi poartă numele.

Acum a venit şi Rachel lângă ei.

— Te-ai întâlnit vreodată cu el? a întrebat ea.

— Eu? Nu. L-am cunoscut pe nepotul lui, acum vreo douăzeci de ani.

— Era prinţ?

— Era. Şi încă este.

— Vine şi el aici?

— Nu, nu. El e la Monaco. Nu se mai implică în afaceri aproape deloc. Se deplasează cu avionul prin lume, donează bani pentru cauze filantropice.

Lui Alan i-a venit în minte imaginea lui Jalawi, nepotul lui Andullah. Chipul lui ciudat. Avea gura strâmbă, desenată parcă de o mână tremurândă, ceea ce îi dădea un aer ironic, zeflemitor. Însă era un om foarte sincer, foarte curios şi impresionabil, care plângea din orice. Plângea tot timpul. Văduve, orfani, la orice poveste de viaţă îl podideau lacrimile şi îşi desfăcea baierele portofelului. Jalawi fusese povăţuit să îşi limiteze contactul cu oamenii. Toate persoanele pe care le întâlnea deveneau problema şi preocuparea lui, încerca să le transforme. Se zvonea că suferea de cancer la oase într-o fază letală.

— Oricum, a spus Alan. Regele Abdullah nu va veni astăzi aici. Puteţi să vă relaxaţi.

Preţ de câteva momente s-a aşternut tăcerea. Era limpede că Rachel şi Cayley voiau să se ducă înapoi la laptopurile lor, dar bunele maniere le dictau să fie amabile cu Alan, care era cel mai în vârstă membru din echipa lor, un personaj de provenienţă misterioasă şi care, prin urmare, juca un rol important.

— Ai văzut ceva din Jeddah? îl întrebă Rachel.

— Nu, nu mare lucru deocamdată, a răspuns el.

— Ai reuşit să dormi un pic? l-a întrebat Cayley.

Alan i-a spus adevărul, că stătuse treaz aproape şaizeci de ore şi că adormise într-un final abia pe la şase dimineaţa. Amândouă au insistat ca Alan să se ducă înapoi la hotel, ca să se odihnească. Se puteau descurca aici şi fără el, pentru restul zilei.

— N-ai cumva un somnifer? a întrebat Cayley.

— Nu. Mi-a fost teamă să nu mă prindă la vamă. Dar voi?

Nici unul nu avea aşa ceva.

— Mi-a venit o idee, a spus Brad, uitându-se la Alan, de parcă ar fi vrut să testeze însuşi conceputul de a avea o idee. Alan încerca să pară încurajator.

— Păi, am vrut să aud opinia ta, înainte de a o pune în aplicare, s-a încumetat Brad să spună. În fine, mă gândeam să telefonăm la corporaţie şi să le comunicăm că lucrăm aici în condiţii care nu-s nici pe departe satisfăcătoare.

Alan s-a uitat lung la Brad. Cum să-i spună cât mai clar că era o idee cum nu se putea mai proastă? Încerca să găsească o modalitate.

— Te-ai gândit bine, a zis el. Dar hai să mai aşteptăm deocamdată.

— Perfect, atunci, a răspuns Brad.

— Întâlnirea mea cu acest Karim al-Ahmad are loc la ora 3 p.m., a continuat Alan. Sunt sigur că vom clarifica totul cu acest prilej.

Cei trei tineri au încuviinţat din cap, rămânând tăcuţi, împreună, câteva momente. Nu trecuse cu mult de amiază. Li se părea deja că stăteau în cortul acela de zile întregi.

— Se ştie unde o să mâncăm? a întrebat Cayley.

— Eu nu ştiu, a spus Alan. Dar voi afla.

Căznindu-se parcă să alunge o dispoziţie generală amară, Rachel s-a aplecat în faţă, spunând:

— Trebuie să recunosc că tot ce-am văzut pe-aici e de-a dreptul uimitor. Voi aţi fost la clubul de fitness de la hotel?

Brad fusese, Cayley – nu.

— Au un aparat Thigh Master. E un Nautilus.

Şi aşa au trecut douăzeci de minute, cu discuţia despre aspectele care făceau ca situaţia lor de acum să fie inedită, ciudată şi ideală sau, eventual, nu tocmai favorabilă. Se întrebau dacă li se va aduce mâncarea acolo. Se întrebau dacă nu trebuia cumva să meargă ei la Cutia Neagră, ca să îşi ia singuri de mâncare. Se întrebau dacă nu se

presupunea că ar fi trebuit să-şi aducă mâncare de-acasă.

Cayley a pomenit despre un telefon nou pe care şi-l luase, arătându-l fiecăruia. A mai spus că, iniţial, căutase un loc, pe şantier, unde să arunce vechiul aparat, dar că în final îl azvârlise pe un morman de moloz.

Destul de curând, Alan a pierdut firul conversaţiei. Gândurile i-au zburat aiurea şi s-a trezit privind afară. Cortul avea o serie de ferestre de plastic, prin care nisipul şi marea se vedeau cumva estompat. Alan simţea nevoia să fie afară, acolo, în lumina şi căldura zilei.

S-a ridicat.

— Eh, e timpul să vedem ce naiba se întâmplă, a spus el, netezindu-şi cămaşa.

Le-a promis că se va interesa care era situaţia cu mâncarea, cu semnalul wireless şi cum se explica decizia de a-i fi cantonat într-un cort de vinil pe malul mării.

XI.

Alan a ieşit din cort, resimţind brusc şocul caniculei, şi a pornit pe jos spre Cutia Neagră. Mergea pe alee spre clădirea de sticlă, ocolind porţiunile nefinisate, mormanele de pământ sau stivele de cărămizi, grămezile de unelte. A făcut un salt peste un palmier care aştepta să fie sădit, a traversat strada şi a ajuns în faţa clădirii de birouri. Erau aproximativ patruzeci de trepte până sus, la uşa din faţă, iar când le-a terminat de urcat avea cămaşa leoarcă din cauza năduşelii.

Înăuntru, un lobby luminat strălucitor, cu ornamente metalice brunate, aer condiţionat şi o pardoseală din lemn gălbui. Arăta ca un aeroport scandinav.

— Cu ce vă pot ajuta?

O tânără, purtând pe cap o eşarfă legată lejer, şedea în dreapta la un birou din marmură neagră,

în formă de semilună.

— Salut, a spus Alan. Cum te cheamă?

— Mă cheamă Maha, a spus ea.

Ochi negri, un nas acvilin.

— Bună, Maha. Eu sunt Alan Clay, de la Reliant Systems. Am o întâlnire la ora trei cu Karim al-Ahmad…

— Oh, aţi venit prea devreme. Abia a trecut de ora două.

— Da, ştiu. Dar sunt cu cei de la Reliant, în cortul acela de lângă plajă, şi nu avem semnal wireless, ori asta este esenţial pentru prezentarea noastră.

— Oh, eu nu ştiu nimic despre vreo conexiune wireless acolo. Nu cred să aibă un semnal wireless în cort.

— Vezi, asta e problema. E cineva cu care să pot discuta despre asta?

Maha a mişcat viguros din cap, cu un aer afirmativ.

— Da, cred că domnul al-Ahmad ar fi persoana indicată. El răspunde de vânzătorii care fac prezentarea în cort.

— Splendid. E aici?

— Nu, din păcate. Va sosi, probabil, aici, exact înainte de întâlnirea stabilită. De regulă, e la Jeddah, în fiecare zi.

Părea inutil să mai insiste. Nu mai rămăsese decât o oră până la întâlnirea lui cu al-Ahmad.

— Mulţumesc, Maha, a zis el şi a plecat.

Dar nu putea să se întoarcă aşa în cort. Nu avea nici o noutate pentru cei trei tineri, însă se gândea că, dacă ar putea să nu se ducă acolo decât după întâlnire, ar fi ca şi cum în tot acest răstimp fusese prins într-o lungă întrevedere cu al-Ahmad, pe parcursul căreia toate chestiunile ar fi fost soluţionate.

De îndată ce a ajuns din nou în canicula şi lumina puternică de afară, şi-a amintit de mâncare. Nu se interesase care era situaţia cu mâncarea. Dar

acum nu putea să se ducă înapoi la Cutia Neagră. Ar fi făcut o figură jalnică, un bărbat asudat tot, punând nenumărate întrebări sâcâitoare, dar care uitase să se intereseze de chestiunea mâncării. Nu, va pune toate aceste întrebări la ora trei. Până atunci, tinerii n-aveau decât să mai aştepte.

Mergea pe alee, păşind pe pavajul din cărămizi incrustate în desene unduitoare, şi reflecta profund. Avea cincizeci şi patru de ani. Îmbrăcat cu o cămaşă albă şi pantaloni kaki, mergea de-a lungul unui drum care avea să devină cândva o stradă pe lângă malul mării. Tocmai se despărţise de echipa lui, trei tineri care aveau sarcina de a instala şi de a demonstra holografic o tehnologie de comunicări diverse, în faţa unui rege. Dar nu era nici un rege, iar ei erau într-un cort, singuri, şi se părea că nimeni nu ştia când aveau să fie remediate aceste neajunsuri.

Alan s-a împiedicat în mers. Călcase cu piciorul în gol, pe o porţiune de drum nefinisată, unde pavelele nu fuseseră încă montate. Şi-a recăpătat echilibrul, însă îşi sucise glezna şi îl durea cumplit. A rămas pe loc câteva momente, aşteptând să-i mai treacă durerea.

Pe tot trupul, avea cicatrice de la diverse accidente suferite în ultimii cinci ani. Devenise tot mai stângaci. Se lovea cu capul de dulapuri. Îşi prindea mâinile în uşi. Căzuse pe gheaţă într-o parcare şi câteva luni după aceea a mers ţeapăn de parcă înghiţise un par. Nu mai era elegant. Cineva apreciase că era *elegant*, cu câteva decenii în urmă. Era într-o vară, bătea un vânt cald, şi tocmai dansase. Femeia era mai în vârstă, o necunoscută, însă cuvântul îi rămăsese în minte, îl alinase. Avea vreo importanţă dacă o doamnă bătrână îl considerase cândva un bărbat *elegant*?

Se gândea la Joe Trivole. În prima zi de lucru împreună, la prima uşă unde s-au oprit, îi spusese

lui Alan să îi dea de ştire femeii dinăuntru că erau acolo. Instinctiv, Alan întinsese mâna spre sonerie.

— Nu, nu, i-a spus Trivole, iar apoi a ciocănit în uşă, o cadenţă melodioasă, veselă, rapidă. S-a întors spre Alan. Un străin sună la sonerie, un prieten bate la uşă, i-a spus el. Uşa s-a deschis.

În spatele ramei cu plasă, stătea o femeie, cu un aer nedumerit. Avea aproximativ cincizeci de ani, păr cărunt şi ciufulit, ochelari spânzurând de un lănţişor din aramă. Alan s-a uitat la Trivole, care zâmbea cu gura până la urechi, de parcă ar fi nimerit din întâmplare acasă la învăţătoarea lui preferată din şcoala primară.

— Bună! Cum vă simţiţi astăzi?

— Bine. Voi cine sunteţi? a întrebat ea.

— Suntem reprezentanţii firmei Fuller Brush, cu sediul în East Hartford, Connecticut. Aţi auzit de Fuller Brush?

Femeia părea amuzată:

— Sigur că da. Dar n-am mai văzut pe nimeni de la voi, de ani de zile. Hm, mai funcţionaţi încă?!

— Dar cum să nu, doamnă. Şi vă mulţumesc că ne acordaţi câteva secunde într-o zi minunată ca asta.

Trivole a întors capul, cercetând curtea, copacii, cerul albastru de deasupra. Iar apoi s-a răsucit din nou cu faţa la uşă, începând să se şteargă pe picioare. Instinctiv, femeia a făcut câţiva paşi în spate şi a deschis uşa mai larg. Nu îi poftise înăuntru pe Trivole şi Alan, însă acum le făcea loc să intre în casă – din simplul motiv că Trivole începuse să se şteargă pe picioare. Subit, Alan a avut senzaţia că asista la numărul unui hipnotizator sau magician, simţind că existau oameni pe pământ pentru care lumea şi omenirea erau subiecţi cărora să le poţi face farmece.

Alan a continuat să meargă pe trotuarul improvizat. Se apropia de blocul de apartamente finisat în roz. Văzut de aproape, semăna cu

nenumărate clădiri pe care le zărise de sute ori pe diferitele coaste din Florida. Era banal, enorm; faţada lată şi plată privea spre mare cu o îndârjire prozaică. Existau, probabil, vreo trei sute de apartamente în clădire.

Uitându-se la ferestre, a văzut ceva plauzibil. Primul nivel avea destinaţia de zonă comercială, cu magazine şi restaurante, iar câţiva dintre viitorii locatari îşi marcaseră locul. Pizzeria Uno, Wolfgang Puck. Poate vor apărea oameni aici într-o bună zi, mâncând, râzând şi părând vii.

Încă putea să mai facă asta. Se gândea la bicicleta lui argintie, prototipul pe care îl comandase. Era atât de frumoasă. Totul era argintiu şi cromat, chiar şi pinioanele, chiar şi şaua. Cine mai făcuse vreodată un lucru aşa de frumos? Ai fi putut s-o zăreşti din cosmos, într-atât era de sclipitoare, strălucind sfidător.

O adusese pe Kit să vadă prototipul.

— Tu ai construit asta? l-a întrebat ea.

— Mda, am comandat-o undeva. Eu am proiectat-o.

— E uluitoare, a spus ea. Poţi să mergi cu ea?

— Oricine poate să meargă cu ea.

Kit a pipăit bicicleta, s-a tras înapoi, examinând-o, reevaluând-o.

— Este *foarte reuşită*, tati.

Când va ajunge înapoi la hotel, era decis să îi scrie lui Kit. O scrisoare. Ea îi trimisese o ditamai epistolă în urmă cu câteva zile, şase pagini cu scrisul ei ordonat, în cea mai mare parte condamnând-o pe maică-sa, Ruby, şi declarând că nu voia să mai aibă de-a face cu ea. Acum, Alan se afla în ciudata situaţie de a trebui să îi ia apărarea unei femei care îl făcuse ferfeniţă de atâtea ori şi cu atâta cruzime, încât se putea considera norocos dacă, de la distanţă, părea încă întreg. Tonul scrisorii lui Kit era rechizitorial şi final, un document marcând, justificând, celebrând sfârşitul relaţiilor cu mama ei.

Alan nu putea lăsa lucrurile aşa. Trebuia să repare răul comis. Alan nu voia să fie în postura de părinte unic. Şi îl neliniştea ideea – sau mai degrabă ştia precis – că, dacă Kit putuse să îi găsească maică-sii atâtea cusururi, la fel de bine ar putea ca, folosind aceleaşi etaloane de evaluare, să îl considere şi pe Alan drept inacceptabil. Trebuia să tragă o linie. Trebuia să o reabiliteze pe Ruby.

De ani de zile, el şi Kit îşi trimiseseră reciproc scrisori. Prima a fost după ce Ruby a luat o amendă pentru DWI[12]. Alan a vrut să plaseze incidentul în contextul situaţiei lor din acel moment, astfel încât Kit să poată înţelege mai bine. Frumoasă scrisoare, tati, spusese ea după acel prim mesaj. De atunci, Alan îşi luase obiceiul de a-şi aşterne gândurile pe hârtie, pentru Kit, în scrisori de câte trei sau patru pagini, care aveau un oarecare impact. Kit le recitea când trecea prin perioade de îndoieli şi şovăieli, i-a spus ea. Aveau darul de a-i potoli stările de exasperare, de a o scoate din impasurile sufleteşti în care se afla. De obicei, voia să plece de la maică-sa, să rupă legăturile complet. Erau firi diametral opuse ele două, devenise evident acum, Kit preluând în schimb de la Alan acea atitudine apatică – Ruby o numea „burgheză“ –, însă, oricum, Kit se săturase de escaladarea conflictului dintre ele, o secătuiau tentativele lui Ruby de a lămuri lucrurile în profunzime de fiecare dată când stăteau de vorbă.

12. Abreviere în engleză: *driving while intoxicated* – conducerea unuivehicul sub influenţa alcoolului.

În primul rând, totuşi, Kit avea nevoie de nişte strategii de izolare a haosului din jur. De circumscriere a contactelor cu ea. Până de curând, nici Alan nu ştiuse cum să facă asta. E-mailurile fuseseră cheia. El şi Ruby stabiliseră de comun acord să se limiteze în comunicarea dintre ei la mesajele legate de Kit, şi nici unul mai lung de trei rânduri. Soluţia găsită funcţionase. Alan nu mai

vorbise cu Ruby la telefon de doi ani, iar acest gen de încetare a ostilităţilor îi dăduse posibilitatea să-şi revină din punct de vedere nervos şi psihic. Nu mai tresărea ca ars când cineva ridica vocea.

— Alan!

S-a întors în loc. Era Brad. Alan era surprins, însă a simulat un aer calm.

— Cum mai merg treburile acolo? a întrebat el.

— Bine, a spus Brad. Dar e aproape trei. Te duci la birouri?

Şi Brad a zvârlit din bărbie peste umăr, înspre Cutia Neagră.

Alan s-a uitat la ceas. Era 2.52.

— Îhî, exact, a spus el. Punctam doar în gând agenda discuţiei.

Făcând cale întoarsă, a pornit cu Brad înapoi, pe alee.

— Nu te frământa în privinţa mâncării, a spus Brad. Rachel a găsit nişte biscuiţi săraţi în geantă. Aşa că noi am rezolvat problema acolo.

Un vag sarcasm. Lui Alan nu-i plăcea de Brad.

Când au trecut prin dreptul cortului, Brad s-a oprit:

— Mult noroc, a zis el.

Faţa tânărului era plină de îngrijorare şi mirare. În acel moment Alan a ştiut cum avea să fie, peste decenii, când el va deveni neputincios, incapabil să-şi poarte singur de grijă, când Kit îl va prinde prima oară că a făcut pe el şi că îi pică saliva din gură, incontrolabil. Privirea pe care i-o va arunca atunci era aceasta, privirea pe care Brad i-o arunca acum – ca atunci când te uiţi la un om care este mai degrabă o povară decât o binefacere, mai mult ceva nociv decât ceva bun, un om lipsit de importanţă, superfluu pentru mersul înainte al lumii.

XII.

Maha sorbea dintr-un ceai cu gheaţă.

— Oh, bună ziua din nou, domnule Clay.

— Bună ziua, Maha. Domnul Karim al-Ahmad este în birou?

— Nu, din păcate, nu este.

— Să aştept aici? Avem o întâlnire la ora 3 p.m.

— Da, ştiu. Dar nu va putea ajunge astăzi aici. Îmi pare rău, însă este prins cu treburi în Jeddah.

— Este prins cu treburi în Jeddah *toată ziua*?

— Da, domnule. Dar a zis că mâine va fi aici. *Toată ziua*, aşa că puteţi stabili dumneavoastră ora la care doriţi să vă întâlniţi.

— Eşti sigură că, între timp, n-aş putea vorbi cu altcineva de aici? Doar despre wireless şi mâncare, lucruri de genul ăsta?

— Cred că domnul al-Ahmad este persoana cea mai indicată, cu care să discutaţi despre toate aceste lucruri. Şi la orice oră mâine va fi perfect. Toate problemele se vor rezolva, sunt absolut sigură.

Alan s-a întors la cort, unde i-a găsit pe membrii echipei fiecare în alt colţ şi cu laptopul în faţă. Rachel viziona un DVD, ceva legat de gastronomie, cu un bucătar bărbos. Alan le-a spus că domnul al-Ahmad nu va veni la firmă în acea zi.

Călătoria înapoi cu microbuzul la Jeddah a decurs rapid, tinerii sporovăind tot drumul ca nişte turişti într-o tabără de vară. Alan privea şoseaua, pe jumătate adormit, dar simţind acut durerea din gleznă. Când a ajuns în camera lui, nu-şi mai amintea dacă îşi luase la revedere de la toţi. Ţinea minte, însă, că intrase în holul întunecos al hotelului, unde mirosea a clor.

Stătuse prea mult în soare, aşa că semiobscuritatea, răcoarea dinăuntru, tot confortul artificial şi urât creat de mâna omului i se păreau o binefacere. Dar când uşa masivă de la camera lui a punctat sfârşitul zilei, s-a simţit singur, ca într-o

capcană fără ieşire. Nu exista nici un bar în hotel, nici un fel de distracţie care să îi satisfacă dorinţele, chiar dacă nici nu ar fi ştiut să le numească. Nu era decât ora şase şi ceva, dar el nu avea nimic de făcut.

Se gândea să-l sune pe unul dintre cei trei tineri, dar a-i invita la cină nu avea nici un sens. Nu era adecvat. Nu putea nici să o sune pe vreuna dintre femei. Prea libidinos. Putea să-l sune pe Brad, însă lui nu-i plăcea de Brad. Dacă mergeau toţi la masă şi îl invitau şi pe el, mergea cu ei să mănânce. Dacă îl chemau, se ducea. Pe la şapte, totuşi, nu îl sunase nimeni încă. A comandat ceva de mâncare în cameră, piept de pui şi salată.

A făcut un duş. Şi-a pipăit cu degetele umflătura de pe ceafă.

S-a băgat în pat, sperând să doarmă.

Dar Alan nu reuşea să adoarmă. A deschis ochii şi a pornit televizorul. Se transmitea un reportaj despre deversarea de ţiţei din Golful Mexic. În continuare, nici un fel de ameliorare vizibilă. BP, firma petrolieră britanică, încercase să oprească de deasupra scurgerea, turnând cumva ciment în spărtura din sonda de foraj marin. Alan nu suporta să se uite. Pata de petrol îl umplea de disperare. De săptămâni întregi, încercaseră zadarnic să stopeze deversarea, iar în tot acest răstimp el şi întreaga omenire văzuseră cum petrolul se dispersa, ramificându-se ca un panaş pe suprafaţa oceanului. Alan ar fi fost de acord cu orice metodă extremă de a pune capăt catastrofei. Când a auzit ideea, propusă de un membru al marinei militare, de a trimite o rachetă nucleară pe fundul oceanului, Alan şi-a zis, da, da, faceţi asta, imbecililor. Orice, numai să opriţi dezastrul. Toată omenirea e cu ochii pe voi.

A închis televizorul.

Se uita în tavan. Se uita la perete.

Alan se gândea la Trivole.

— Orice se poate vinde folosind unul dintre cele patru unghiuri de abordare, îi spusese el.

Nouă dimineaţa, iar ei erau pe stradă, în faţa unei case dărăpănate. Se afla la numai câteva străzi distanţă de locuinţa unde crescuse Alan, însă atunci niciodată casa aceasta aplecată spre dreapta nu-i atrăsese în vreun fel privirea sau atenţia.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-l analizezi pe client, OK?

Trivole purta un costum din tweed, încheiat la două rânduri. Era la începutul lui septembrie şi mult prea cald pentru o asemenea vestimentaţie, însă Trivole nu părea să transpire. Alan nu l-a văzut să năduşească vreodată.

— Fiecare client necesită un mod de abordare specific, o modalitate de atragere specifică, spunea Trivole. Există patru perspective. Prima sunt Banii. E o metodă simplă. Faci apel la tendinţa lor de a fi economi. Produsele Fuller îi ajută să pună bani deoparte, apărându-le investiţiile – mobilierul lor din lemn, porţelanurile lor fine, pardoseaua lor acoperită cu linoleum. Îţi poţi da seama imediat dacă o persoană are simţ practic. Dacă vezi o locuinţă simplă, bine întreţinută, o rochie practică, un şorţ, o persoană care se ocupă singură de gătit şi curăţenie, aplici această primă strategie.

Cea de-a doua metodă vizează Romantismul clientului. Aici vinzi vise. Plasezi produsele Fuller printre aspiraţiile lor. Imediat lângă vacanţe şi iahturi. „Şampanie!“ îmi place mie să spun. Cu spray-ul pentru picioare, îi pun să-şi dea jos pantofii şi le zic: „Şampanie!“

Poanta asta, Alan n-a înţeles-o. „Pur şi simplu «Şampanie!», aşa, din senin?“ a întrebat el atunci.

— Da, şi când spun asta, clientul are senzaţia că e Cenuşăreasa.

Trivole şi-a tamponat fruntea uscată cu o batistă de mătase.

— Al treilea unghi de abordare este Instinctul de Conservare. Vezi teama în ochii lor, le vinzi

instinctul de conservare. E o chestie simplă. Dacă le e frică să te poftească în casă, dacă vorbesc cu tine prin fereastră sau altceva de genul ăsta, aplici metoda asta. Aceste produse vă vor ajuta să fiţi sănătos, vă vor feri de microbi, boli, şi aşa mai departe. Te-ai prins?

— Da.

— Bun. Ultima strategie implică Reputaţia. Clientul vrea să cumpere tot ceea ce cumpără alţii. Alegi patru sau cinci dintre cei mai respectaţi vecini, le înveţi numele pe de rost, îi spui clientului că acei oameni au cumpărat deja produsele tale. „Adineauri am fost acasă la doamna Gladstone, care a insistat să vin neapărat şi la dumneavoastră.“

— Asta e tot?

— Asta e tot.

Alan a devenit un bun agent de vânzări, şi asta în scurt timp. Avea nevoie de bani, ca să se mute din casa părinţilor, ceea ce a şi făcut peste o lună. La şase luni după aceea, avea o maşină nouă şi bani peşin mai mulţi decât putea cheltui. Bani, Romantism, Instinct de Conservare, Reputaţie: aplicase aceste categorii în orice domeniu. Când a plecat de la Fuller şi s-a angajat la Schwinn, a folosit aceleaşi lecţii şi în vânzarea de biciclete. Toate principiile aveau relevanţă: bicicletele erau practice (Bani); erau obiecte strălucitoare, frumoase (Romantism); erau sigure şi durabile (Instinct de Conservare); şi erau simboluri ale statutului social pentru orice familie (Reputaţie). Şi, astfel, promovase rapid la Schwinn, de asemenea, urcând de la vânzări cu amănuntul în partea de sud a statului Illinois, la departamentul regional de vânzări, apoi la masa de consiliu, alături de alţi directori executivi, în Chicago, planificând strategii şi moduri de expansiune. Iar apoi explozia protestelor sindicale. Pe urmă, Ungaria, Taiwan, China, divorţul, chestia de acum.

A deschis din nou televizorul. Ştiri despre naveta spaţială. Unul dintre ultimele zboruri. Alan a închis televizorul. Nici asta nu voia să vadă.

Subit, s-a surprins formând numărul de telefon al tatălui lui. Convorbire telefonică internaţională, va costa o avere. Însă ştirea despre navetă îl făcuse să se gândească la Ron, iar asta îl făcuse să se gândească să-l sune.

Era o greşeală. Şi-a dat seama că era o greşeală, din secunda în care telefonul a început să sune.

Şi-l imagina pe taică-său, la ferma lui din New Hampshire. Ultima oară când Alan îl văzuse, în urmă cu vreun an, i se păruse mai în putere decât nu fusese de zeci de ani. Era rumen la faţă, cu ochi vioi, strălucitori.

— Uită-te la dulăul ăsta, i-a spus Ron în ziua aceea.

Erau, probabil, pe verandă, bând whiskey, uitându-se la câinii lui Ron, trei în total, toţi gălăgioşi şi murdari. Preferatul lui era un fel de ciobănesc australian, care nu stătea locului niciodată.

— *Ăla* e un dulău pentru toate vârstele, a zis Ron.

Ron locuia la o fermă de lângă White River Junction. Creştea porci, capre, găini şi doi cai, unul pe care călărea şi celălalt de care avea grijă pentru un prieten. Ron nu ştia nimic despre ce însemna să fii fermier, dar, după ce s-a pensionat, şi după ce mama lui Alan a murit, a cumpărat 120 de pogoane de pământ într-o vale noroioasă, lângă oraş. Veşnic, se lamenta din cauza fermei – *Locul ăsta afurisit o să mă bage-n mormânt* –, dar nu încăpea nici o îndoială că în realitate îl ţinea în viaţă.

Alan se făcuse mai lent odată cu anii, era cârpăcit de cicatrice peste tot, însă tatăl lui se făcuse cumva mai puternic. Alan îşi dorea o relaţie mai puţin conflictuală, şi asta însemna oare că pretindea prea mult? S-ar fi simţit mai bine fără veşnicele împunsături. Alan, *ţie* să-ţi fie *foame*? Îi

plăcea să îl ia în zeflemea apropo de scandalul din Ungaria. Ron fusese sindicalist. Fabricau cincizeci de mii de pantofi pe zi la Stride Rite! obişnuia el să spună. În Roxbury! Era imposibil să-l faci pe Ron să nu se mai laude cu locul acela, cu toate inovaţiile de atunci! Prima companie care a asigurat supraveghere pe timpul zilei pentru copiii muncitorilor. Apoi, pentru bătrâni, de asemenea! La pensionare, beneficiase de toate drepturile băneşti şi sociale cuvenite. Însă asta fusese înainte ca firma să desfiinţeze sindicatele şi să mute producţia în Kentucky. Asta a fost în 1992. Peste alţi cinci ani, au mutat toată producţia în Thailanda şi China. Toate acestea îl făceau pe Ron să dispreţuiască şi mai profund rolul jucat de Alan la Schwinn. Faptul că Alan făcuse parte din conducerea companiei, că se implicase în găsirea unei noi amplasari a firmei Schwinn, unde nu mai existau sindicate, că se întâlnise cu furnizori din China şi Taiwan, că avusese o contribuţie *deloc nesemnificativă* – erau cuvintele lui Ron – la tot ceea ce dusese la distrugerea firmei Schwinn cu toţi cei 1 200 de muncitori angajaţi acolo, ei bine, toate acestea îngreunau mult comunicarea dintre ei. Majoritatea subiectelor duceau la ideile diferite pe care le avea fiecare despre cauzele neajunsurilor care afectau naţiunea, şi de aceea erau prohibite. Prin urmare, discutau despre câini şi înot.

Exista un mic lac, pe care Ron îl excavase şi în care înota zilnic, din aprilie până în octombrie. Apa era rece şi plină de alge, un miros pe care îl simţeai întotdeauna în preajma lui Ron. *Omul smârcurilor*, l-a poreclit Alan, deşi pe Ron nu-l amuzase.

— Vrei să mă ajuţi să tai un porc? îl întrebase acesta.

Alan a refuzat.

— Carne proaspătă, băiete, a mai zis el.

Alan voia să meargă în oraş şi să mănânce normal, la un restaurant. Ron juca teatru, într-o oarecare măsură, făcând pe fermierul autentic. Era un bun cunoscător în materie de gastronomie franţuzească şi vinuri rafinate, dar acum se prostea, înscenând comicăria aceea despre friptură-şi-cartofi. În oraş, Ron privea lasciv după femei, pe stradă.

— Uită-te la aia! Pun pariu că asta te strânge, nu glumă.

Toată mascarada asta de om al cavernelor era ceva nou la Ron. Mama lui Alan nu i-ar fi permis niciodată asemenea grosolănii. Dar care era, de fapt, adevăratul Ron? Poate că exact bărbatul de acum, aşa cum fusese înainte ca soţia lui, mama lui Alan, să-l fi cizelat, să-l fi schimbat în bine?

Telefonul nu mai suna.

— Alo?

— Hei, salut, tati.

— Alo?

— Tati? Sunt eu, Alan.

— Alan? Se-aude de parcă ai vorbi de pe lună.

— Sunt în Arabia Saudită.

La ce se aşteptase Alan? Uimire? Laude?

În schimb, tăcere.

— Mă gândeam adineauri la navetă, a spus Alan. Când am fost noi doi împreună, la lansare.

— Ce cauţi în Arabia Saudită?

Suna ca o îmbiere, o invitaţie de a se făli un pic, aşa că Alan a profitat de ocazie.

— Păi, e foarte interesant, tati. Am fost trimis aici de firma Reliant, cu o echipă, ca să punem la punct un sistem IT pentru regele Abdullah. Avem o aparatură de teleconferinţă, absolut uluitoare, şi vom face o prezentare în faţa regelui, cu prilejul unei întâlniri holografice tridimensionale. Unul dintre reprezentanţii noştri se va afla la Londra, dar va părea că e în aceeaşi sală, cu Abdullah…

Tăcere.

Apoi:

— Ştii la ce mă uit acum la TV, aici, Alan?

— Nu. La ce te uiţi?

— Urmăresc reportajul ăsta despre cum un nou pod gigantic, din Oakland, California, este confecţionat în China. Poţi să-ţi imaginezi? Acum au ajuns să ne facă ei şi podurile, fir-ar să fie, Alan. Trebuie să recunosc, am prevăzut multe lucruri. Când au închis fabrica Stride Rite, am prevăzut asta. Când te-ai apucat să cumperi biciclete tocmai din Taiwan, am prevăzut şi asta. Am prevăzut tot ce s-a întâmplat cu altele – jucării, electronice, mobilă. Pare logic, pentru un nenorocit de director de firmă, plin de cruzime şi dispus să se facă frate şi cu dracu', pentru a submina economia în propriul lui folos. Toate astea par logice. Latura de bestie din om. Dar cu podurile, nu, nu m-am aşteptat. Pentru numele lui Dumnezeu, au ajuns alţii să ne facă nouă *poduri*! Iar acum, uită-te la tine, te-ai dus în Arabia Saudită, ca să le vinzi faraonilor o hologramă. Asta chiar *pune capac* la toate!

Alan se gândea dacă să nu închidă telefonul. De ce nu, în fond?

A ieşit pe terasă şi a privit spre mare, în larg, unde se vedeau câteva luminiţe în depărtare. Era atât de cald afară.

Ron vorbea în continuare.

— În fiecare zi, Alan, de pretutindeni în Asia, sute de cargoboturi pleacă din porturile lor, pline cu toate felurile de bunuri de consum. Asta, apropo de imagini *tridimensionale*, Alan. Lucrurile acestea sunt *reale*. Oamenii aceia fabrică lucruri palpabile acolo, în timp ce noi facem website-uri şi holograme. În fiecare zi, oamenii noştri le fac lor website-uri şi holograme, în timp ce stau aşezaţi pe scaune produse în China, lucrând la computere produse în China, conducând maşini pe poduri

confecţionate în China. Ţie situaţia asta ţi se pare viabilă, Alan?

Alan îşi pipăia umflătura de pe ceafă.

— Alan, ai băgat la cap ce ţi-am spus?

La naiba, putea pretinde că a fost o greşeală. Alan a apăsat pe un buton al telefonului şi a închis.

XIII.

La opt dimineaţa, Alan era din nou în microbuzul cu care făceau naveta, cu aceiaşi tineri. Ciripeau veseli despre hotel şi ceea ce făcuseră în seara precedentă.

— Eu am înotat în piscină, zicea Cayley.

— Eu am mâncat o plăcintă întreagă, spunea Rachel.

Alan nu dormise. Ca într-un carusel continuu, mintea lui învârtise toată noaptea aceleaşi nelinişti, fără să-şi găsească odihna. La sfârşit, devenise aproape nostim. Când soarele s-a ivit deasupra mării, Alan îşi simţea capul greu pe pernă, dar chichotind în sinea lui şi-a zis: La naiba, la naiba, la naiba.

Când au ajuns în oraşul nou, au găsit un bilet pe uşa cortului: *Reliant: bine aţi sosit înapoi în Oraşul Economic al regelui Abdullah. Regele Abdullah vă urează bun venit. Vă rugăm, simţiţi-vă ca acasă! Vom lua legătura după ora prânzului.*

În cort, totul era neschimbat. În întunecimea dinăuntru, aceleaşi nenumărate scaune albe. Nimic nu fusese atins.

— Uite, ne-au lăsat nişte apă, a spus Rachel, arătând spre şase sticle de plastic, aliniate pe covor ca nişte piese de artiliere.

Alan şi membrii echipei s-au aşezat jos în cortul întunecos şi răcoros. Tinerii îşi aduseseră mâncare de la hotel. Instalaţi în faţa unuia dintre laptopuri, aproape toată dimineaţa s-au uitat la un film.

După prânz, nu a venit nimeni de la Cutia Neagră.

— Cum ar fi să mergem noi la ei? a întrebat Cayley.

— Nu ştiu, a spus Brad. Se obişnuieşte?

— Ce să se obişnuiască? a întrebat Alan.

— Se obişnuieşte să apărem aşa neinvitaţi? Poate e mai bine să aşteptăm aici.

Alan a ieşit din cort şi a pornit pe jos spre Cutia Neagră. Când a ajuns, leoarcă de transpiraţie, l-a întâmpinat din nou Maha.

— Bună ziua, domnule Clay.

— Bună ziua, Maha. Vreo şansă să mă văd astăzi cu domnul al-Ahmad?

— Mi-aş dori să vă pot răspunde afirmativ. Dar domnul al-Ahmad este la Riyadh astăzi.

— Ieri mi-ai spus că va fi aici toată ziua.

— Ştiu. Dar programul lui s-a modificat aseară. Îmi pare rău.

— Aş vrea să te întreb ceva, Maha. Eşti absolut sigură că nu putem să ne întâlnim cu altcineva aici?

— Altcineva?

— Altcineva care să ne poată ajuta cu o conexiune wireless şi care să aibă competenţa de a ne furniza o prognoză despre cum se va desfăşura prezentarea noastră, în ceea ce îl priveşte pe rege?!

— Nu cred, domnule Clay, din păcate. Domnul al-Ahmad este efectiv principala persoană de contact pentru dumneavoastră aici. Sunt sigură că şi el e nerăbdător să vă cunoască, însă din motive indepedente de voinţa lui a fost nevoit să amâne întâlnirea. Va veni aici mâine. Mi-a dat toate asigurările în acest sens.

Alan a pornit înapoi spre cort; îl durea glezna.

S-a aşezat în întuneric pe un scaun alb.

Tinerii urmăreau un alt film.

— N-ar trebui să facem oare altceva? a întrebat Cayley.

Lui Alan nu-i venea în minte nimic altceva de făcut.

— Nu, a răspuns el. E perfect ce faceţi.

După vreun ceas, Alan s-a ridicat în picioare şi s-a dus la fereastra de plastic.

— Lua-o-ar naiba de treabă, a mormăit el.

A ieşit din cort, l-a năucit brusc canicula, şi-a revenit şi a pornit pe jos spre Cutia Neagră, leoarcă de transpiraţie.

Când a ajuns, nu a văzut-o nicăieri pe Maha. Nu era nimeni la biroul de la recepţie. Bun, şi-a zis Alan în gând, şi a traversat iute pardoseala holului vast.

A urcat cu liftul, uşile s-au deschis şi s-a trezit în forfota unui spaţiu de lucru foarte animat. Bărbaţi îmbrăcaţi la costum treceau pe lângă el, ţinând hârtii în mână. Femei în *abaya*, cu capul descoperit, circulau grăbite. Păşind în lungul coridorului, nu vedea nicăieri plăcuţe cu numere sau nume de persoane. Alan nu se gândise exact ce ar fi putut spune dacă dădea peste vreun funcţionar executiv cu putere de decizie. Exista varianta cu nepotul. Să pomenească de nepot. Şi, desigur, faptul că Reliant era cea mai mare companie din lume, pentru o misiune contractuală de acest fel. Bani. Romantism. Instinct de Conservare. Reputaţie.

— Pari nou pe-aici.

Un glas de femeie, profund şi sonor. Alan a ridicat privirea. O femeie cu trăsături europene, blondă, cam de patruzeci şi cinci de ani, apăruse în faţa lui. Avea capul descoperit. Roba neagră care îi acoperea umerii ca o draperie o făcea să semene cu un magistrat.

— Urma să mă întâlnesc cu cineva, spuse el.

— Eşti cumva Alan Clay?

Ce glas! Un timbru tremurat, de parcă cineva ar fi atins coardele joase ale unei harpe. Un accent din nordul Europei.

— Da.

— Urma să te întâlneşti cu Karim al-Ahmad?

— Exact.

— Nu vine azi. Lucrez în biroul vecin cu al lui. Mi-a spus să mă ocup de dumneata.

Încercând să-şi adune minţile, Alan a arborat un surâs sublim:

— Nu, nu. Sunt doar surprins. Înţeleg perfect. Un program foarte încărcat aici, sunt sigur.

A zis că o cheamă Hanne. Da, vorbea cu un accent, probabil olandez, presupunea Alan. Avea ochi albaştri glaciali, părul scurt, cu o tunsoare severă.

— Tocmai mă duceam la o ţigară, a zis ea. Vii cu mine?

Alan a ieşit în urma ei prin cadrul unei uşi de sticlă, pe un balcon spaţios, unde alţi funcţionari şi consultanţi KAEC fumau, stăteau de vorbă, beau ceai şi cafea.

— Atenţie la treaptă, i-a zis ea, dar era prea târziu.

Alan se împiedicase deja în covorul lung de sub uşă şi, instinctiv, azvârlise braţele în faţă, de parcă ar fi vrut să zboare. Vreo zece perechi de ochi au văzut incidentul şi vreo zece perechi de buze au surâs. Nu era o împleticire banală, ci un gest comic, frenetic, teatral. Un bărbat năduşit intrând pe scenă, smucind din braţe în toate direcţiile, ca o marionetă mişcată de sfori invizibile.

Hanne i-a zâmbit compătimitoare şi l-a poftit să se aşeze vizavi de ea, pe o canapea joasă din piele neagră. Avea o privire aproape seducătoare, ceea ce părea imposibil, totuşi. Nu, se gândea Alan, ar fi fost prea repede după ce el se dăduse în spectacol atât de jenant. Nu, probabil niciodată, de fapt.

— Eşti de la Reliant? întrebă ea.

— Da, de curând.

Alan îşi masa glezna. Şi-o scrântise şi mai rău.

— Şi aţi venit aici pentru o prezentare?

— Da, ideea este să furnizăm serviciile IT necesare pentru oraş.

Discuţia a continuat în acest fel o bucată de vreme, în timp ce Alan privea în jur. Nici una dintre femei, saudită sau nu, nu purta nimic pe cap. Exista câte un paravan negru de plastic pe fiecare parte laterală a balconului, limitând priveliştea doar la marea din faţă. Şi, presupunea el, împiedicându-i pe cei de dedesubt să zărească vreun crâmpei din lumea egalitară şi lipsită de restricţii din interiorul Cutiei Negre. Acesta era jocul de-a şoarecele şi pisica, practicat în Regat. Poporul, oamenii din Regat, erau constrânşi să joace rolul unor adolescenţi care se fereau, cu viciile şi apucăturile lor, de ochii severi ai unei armate spectrale de părinţi.

— Şi cum merg treburile la Reliant? a întrebat ea.

I-a spus ce ştia el, adică foarte puţin. A menţionat câteva proiecte, câteva inovaţii, dar Hanne ştia oricum de toate acestea. Ştia totul, s-a dovedit, despre ce făcea el, despre afacerile lui şi toate celelalte obiective aferente. În câteva minute de conversaţie, trecând în revistă locurile unde drumurile lor s-ar fi putut intersecta, au enumerat câteva firme de consultanţă, contractul pentru materiale plastice din Taiwan, prăbuşirea companiei Andersen Consulating, ascensiunea firmei Accenture.

— Mda, vasazică ai venit aici ca să studiezi configuraţia terenului, a spus ea, stingând ţigara şi aprinzându-şi alta.

— Încerc, de fapt, doar să-mi fac o idee despre o eşalonare în timp a proiectului. Când ne-am putea aştepta să primim nişte detalii despre programul regelui, lucruri de genul ăsta.

— Ce vi s-a spus? Sper că nu v-au făcut vreo promisiune.

— Nu, nu, a zis el. Ne-au explicat lucrurile foarte clar. Însă eu m-am agăţat de speranţa că s-ar

putea să fie foarte curând. Mi s-a dat de înţeles că preşedintele companiei noastre l-ar cunoaşte cumva pe rege. Că tranzacţia ar depinde cumva de ei doi şi ar urma să fie perfectată rapid.

În ochii ei, se citea interesul stârnit de aceste noi informaţii.

— Mda, asta ar fi bine pentru noi toţi. Regele nu a mai fost aici de ceva timp.

— Cât înseamnă „ceva timp“?

— Păi, eu sunt aici de un an şi jumătate, iar de când am venit regele nu a fost încă aici.

XIV.

Hanne a remarcat negreşit ceea ce fuseseră, probabil, vizibila întunecare şi deznădejde apărute pe chipul lui Alan.

— Dar, ştii, a continuat ea. Voi sunteţi de la Reliant. Sunt sigură că oamenii voştri ştiu mai multe decât mine. Eu sunt doar un consultant. Mă ocup de statele de plată. Sunt convinsă că prezentarea voastră este motivul pentru care va veni curând, înţelegi? Chiar dacă regele ar veni mâine, eu nu aş figura nicidecum printre cei îndreptăţiţi să fie la curent cu evenimentul.

A stins şi a doua ţigară şi s-a ridicat în picioare.

— Mergem?

Luând-o înainte, l-a condus înăuntru. Au trecut printr-un hol şi au intrat pe un coridor cu pereţi din sticlă, dincolo de care se înşiruiau diverse încăperi de lucru şi săli de conferinţă. Vreo zece bărbaţi şi femei se foiau rapid în diferite direcţii, jumătate din ei în vestimentaţie business occidentală, iar cealaltă jumătate în haine tradiţionale locale. Birourile şi încăperile erau aproape complet goale, fără vreun semn care să sugereze prezenţa unor persoane deja instalate sau intenţionând să rămână acolo pentru o perioadă mai lungă de timp. Unele mese de lucru aveau doar câte un monitor, computerul propriu-zis fusese deconectat şi mutat

deja. Existau telefoane, dar fără persoane care să le folosească, proiectoare îndreptate spre ferestre. Tot ansamblul lăsa impresia unui început de activitate, ceea ce pesemne şi era.

Biroul ei era un cub de sticlă de trei metri pe trei metri jumătate şi, după cum arăta, ai fi zis că Hanne abia se mutase acolo de câteva minute. Înăuntru, o masă de lucru ieftină, din pal laminat cu furnir de nuc, şi două fişete argintii. Nimic pe pereţi, în afară de o bucată de hârtie lipită în spatele biroului, pe care scria STE CONSULTING. Citindu-i gândurile, Hanne a zis:

— Eu mă ocup de contractele de muncă, toate salariile antreprenorilor de construcţii. Nu am voie să las documente la vedere.

Nu existau fotografii cu vreun membru de familie, nici un fel de relaţie afectivă cu vreo persoană. Când s-a aşezat, cu mâinile strâns împreunate în faţa ei, imaginea de magistrat era desăvârşită.

— Bun, ia spune-mi, e totul în regulă acolo, afară? a întrebat ea, mişcând din cap spre fereastră, pe unde Alan putea vedea acum cortul, mult mai departe.

— Mda, oricum voiam să întreb un lucru. De ce ţine regele ca aceste prezentări să fie făcute într-un cort? Nu ar fi mai…

— De fapt, clădirea aceasta nu conţine prea multe încăperi finisate, aşa că nu ne putem permite să îi lăsăm pe ofertanţi să le ocupe pe durata pregătirii prezentărilor. Dacă ar fi să vă instalaţi în una dintre sălile de conferinţă, ar însemna ca noi să nu mai avem acces acolo timp de săptămâni sau luni de zile, poate.

— Şi conexiunea wireless? Semnalul nostru este slab acolo, dacă nu chiar inexistent.

— Mă voi interesa ce se întâmplă.

— Este o condiţie esenţială pentru prezentarea proiectului nostru.

— Înţeleg. Sunt sigură că se va rezolva. E prima voastră zi aici?

— A doua.

— Ai mai fost în Arabia Saudită înainte?

— Nu.

— Mda, treburile funcţionează într-un anumit ritm aici. Şi, în plus, suntem în mijlocul unui pustietăţi. Ai aruncat o privire în jur?

— Da.

— Conexiunea wireless este ultima voastră problemă, crede-mă.

Alan a izbutit să schiţeze un zâmbet. Nu-şi dădea seama dacă toată povestea asta nu era cumva o festă pregătită în detaliu la adresa lor toţi.

— Să revin mai târziu?

— La ce bun?

— Spuneai că al-Ahmad va veni mai târziu.

— Poate că da, poate că nu. Mai bine să încerci direct mâine.

Ideea părea deopotrivă exasperantă şi ademenitoare, ştiind că nu avea absolut nimic de făcut pentru tot restul zilei.

— Eşti de pe coasta de est? a întrebat ea, zâmbind.

Alan a încuviinţat din cap. Încercase să plaseze exact trăsăturile ei şi accentul, iar acum credea că reuşise.

— Şi tu eşti daneză.

Hanne a mijit ochii, înclinând capul. O reevaluare.

— Nu-i rău, a spus ea. Te-ai adaptat deja? La schimbarea de fus orar?

— N-am dormit de şaizeci şi două de ore.

— Tragedie.

— Mă simt ca o bucată de geam care aşteaptă să se facă ţăndări.

— Ai pastile?

— Nu. Toată lumea mă întreabă asta. Mi-aş fi dorit să am.

Hanne a clipit din ochi cu subînţeles:

— Am eu ceva.

A scos o cheie, a deschis un sertar de la birou şi a aranjat ceva pe podea. Cu piciorul, a împins obiectul spre gamba lui.

— Nu te uita în jos.

Dar el se uitase deja. Într-un pungă pentru cărţi, se vedea ceea părea a fi o sticlă verde subţire, lungă şi cu laturi plate.

— Ulei de măsline? a întrebat el.

— Sigur. Asta să spui oricui te întreabă. Gustă doar un pic când ajungi înapoi la hotel. O să vezi cum geamul se face ţăndări.

— Mulţumesc.

Hanne s-a ridicat în picioare. Întrevederea luase sfârşit.

— Uite, numărul meu de telefon, a spus ea. Sună-mă, dacă ai nevoie să te ajut cu ceva.

S-a întors la cort şi, înăuntru, i-a găsit pe tineri instalaţi în trei colţuri diferite. Fiecare, aşezat turceşte, cu laptopul în poală, verificând intensitatea semnalului.

— Vreo noutate? s-a interesat Brad.

Alan vârâse sticla în spatele unui pliu din cort.

— Nimic concret, a spus el.

Le-a explicat că omul lor, al-Ahmad, nu venea deloc în ziua aceea, dar avea să fie aici în ziua următoare.

— Mâine se va afla totul, a anunţat el.

— Ai mâncat? a întrebat Cayley.

Tonul vocii ei insinua că el, Alan, tocmai se ridicase de la un dejun copios la Cutia Neagră, dar că lor, amărâţilor care pătimeau în cort, nu le adusese nimic.

Alan nu mai mâncase nimic de la micul dejun. Tinerii păreau satisfăcuţi că Alan era la fel de neputincios cum presupuseseră ei iniţial.

— Bun, ia spune, începem să ne instalăm azi? a întrebat Rachel.

Alan n-avea idee.

— Hai să mai aşteptăm până mâine, a răspuns el.

Mulţumiţi cumva de această explicaţie, cei trei tineri s-au dus înapoi în colţurile lor din cort, cu nasul în ecranul laptopurilor. Alan a rămas postat în mijlocul cortului, neştiind ce ar fi putut face. Nu avea nimic de lucru în mod special, nici vreun telefon de dat. S-a retras şi el în colţul rămas liber, s-a aşezat şi nu a făcut nimic.

XV.

Era şapte şi jumătate seara, când Alan s-a gândit că era timpul să încerce doctoria şi să cadă lat în pat. Se întorsese la Hilton la ora şase, mâncase şi acum era pregătit să doarmă jumătate de zi. A deschis sticla de ulei de măsline. Mirosea a ceva medicinal, toxic. A sorbit o dată. O usturime acidă i-a ars toată gura, iritindu-i gingiile, gâtlejul. Hanne îşi bătuse joc de el. Chiar voia să-l omoare, sau ce?

A sunat-o.

— Ce-ai vrut să-mi faci?

— Cine-i la telefon?

— Alan. Tipul pe care vrei să-l omori.

— Alan! Ce tot îndrugi acolo?!

— Ce-i înăuntru, benzină?

— Vorbeşti de la telefonul hotelului?

— Da. De ce?

— Nu e bună legătura. Sună-mă de pe mobil.

Aşa a făcut.

Cu un glas agasat, Hanne i-a zis:

— Alan, chestia aia nu este legală aici. Aşa că să nu mă mai suni pentru asta de la telefonul hotelului.

— Chiar crezi că ăştia ascultă convorbirile telefonice?

— Nu, nu cred. Însă persoanele cărora le merge bine în Arabia Saudită au învăţat să fie prudente şi să evite riscurile inutile, pricepi?!

— Bun, deci nu-i benzină? Nici otravă?

— Nu, dar nu diferă mult de alcoolul dublu rafinat din cereale.

Alan amuşina gâtul sticlei.

— Scuze, dacă te-am deranjat.

— E în regulă. Mă bucur că m-ai sunat.

— Cred că, efectiv, trebuie să dorm.

— Trage câteva duşti şi vei dormi.

Alan a închis telefonul şi a mai luat o înghiţitură. S-a scuturat din toate mădularele. Fiecare picătură îi jupuia parcă esofagul, însă, odată ce ajungea în stomac, căldura pe care o simţea recompensa toată durerea dinainte.

Cu sticla în mână, a ieşit pe balcon. Nu se simţea nici o briză dinspre ţărm. Ba dimpotrivă, parcă se făcuse şi mai cald afară de când se întorsese la hotel. S-a aşezat şi şi-a proptit picioarele sus, pe balustradă. A mai tras o sorbitură din sticlă. Se gândea la Kit. S-a dus înapoi înăuntru, a găsit hârtia de scris cu emblema hotelului şi, cu trei foi în mână, s-a întors pe balcon.

Scria în poală, cu picioarele pe balustradă.

„Dragă Kit,

Spuneai despre mama ta că a fost întotdeauna «instabilă emoţional», şi că încă este aşa. Lucrul acesta este adevărat într-o oarecare măsură, dar care dintre noi este egal cu el însuşi în oricare moment? Eu însumi am fost o ţintă mişcătoare ani de zile, nu crezi?“

Nu, nu era bine; trebuia să fie mai constructiv.

„Kit, mama ta este făcută din altă plămadă decât tu sau eu. Din substanţe mai volatile şi mai inflamabile.“

A şters şi asta. Marea tragedie apropo de Ruby era că, vorbind despre ea, el părea întotdeauna un ticălos. Ruby îi făcuse un rău imens, în mod repetat – îl spintecase şi azvârlise tot soiul de chestii distructive în interiorul lui, iar apoi îl

cususe la loc –, dar Kit nu avea de unde să ştie asta. A mai tras o duşcă. O amorţeală i-a cuprins toată faţa. A mai tras o înghiţitură. Dumnezeule, se gândea el. Nu băuse mai mult de două păhărele, probabil, şi deja avea senzaţia că e imponderabil.

Alan a intrat în cameră şi a deschis laptopul. Voia să o vadă pe fiica lui. Îi trimisese recent un e-mail cu o fotografie, ea împreună cu două prietene, toate trei în ţinută business, participând la un fel de târg estival de joburi, la Boston. Dar ea tot ca un copil arăta şi acum, cu o faţă durdulie de îngeraş, care îşi va păstra prospeţimea şi tinereţea mai mult decât ar fi permis vârsta. A deschis fişierul cu fotografii şi a găsit-o pe cea pe care o căuta. În fotografie, faţa lui Kit era trandafirie, bucălată, pistruiată şi strălucitoare. Prietenele ei, ale căror nume ar fi trebuit să le ştie, dar care nu-i veneau în minte acum, stăteau rezemate una de cealaltă, cu capetele lipite – o piramidă de speranţă şi naivitate tinerească.

Intrase deja în programul foto, vastul caroiaj al vieţii lui în imagini miniaturale, aşa că a baleiat înapoi, spre pozele mai vechi. Totul era acolo, şi s-a îngrozit. Cu prilejul ultimei aniversări a zilei de naştere a lui Alan, Kit luase câteva zeci de albume de fotografii din garajul lui şi le trimisese la o firmă specializată, care a scanat toate pozele şi le-a copiat pe un disc. Alan le descărcase la grămadă pe laptop, iar acum erau toate acolo, fotografii din copilăria lui, din viaţa lui cu Ruby, poze cu Kit, de când se născuse şi până se făcuse mare. Cineva, Kit sau cei care scanaseră imaginile, le aranjaseră cât de cât în ordine cronologică, iar acum Alan, dacă voia, ceea ce oricum se întâmpla prea des, putea baleia printre mii de poze, un istoric al vieţii lui, văzut în câteva minute. Tot ce trebuia să facă era să ţină degetul apăsat pe săgeată înspre stânga. Era prea simplu. Şi nu era bine. Îl cantona într-o

amorţire periculoasă, cu nostalgie, regrete şi oroare.

Alan a mai luat o înghiţitură. A închis computerul şi s-a dus la baie, unde s-a gândit dacă să se bărbierească. S-a gândit dacă să facă un duş. S-a gândit dacă să facă o baie. În schimb, s-a trezit cu degetele încleştate pe ceafă. Excrescenţa era tare la pipăit, rotunjită, dar formată din două jumătăţi, şi ieşea în relief din şira spinării ca un mic pumn.

A apăsat pe ea, tatonând, dar n-a simţit nici o durere. Nu făcea parte din el. Nu existau terminaţii nervoase acolo. Nu putea fi ceva grav. Dar atunci, ce era, de fapt? Când a apăsat mai tare, a simţit un junghi dureros de-a lungul colonei vertebrale. Deci umflătura era conectată. Însemna că avea o tumoare prinsă de măduva spinării, iar curând cancerul se va întinde în sus şi în jos prin sistemul nervos, atingându-i creierul, picioarele, întregul organismul.

Aşa se explica totul. Un om cândva viguros era acum anihilat de această tumoare, care creştea încet, vlăguindu-l. Avea nevoie de un doctor.

A pornit televizorul. Ceva la ştiri despre o flotilă plecată din Turcia, îndreptându-se spre Gaza. Ajutoare umanitare, spuneau ei. Dezastru, se gândea el. A sorbit din nou din pahar. Până la ultimele înghiţituri, fusese doar abţiguit, dar acum, şi-a dat seama, era turmentat de-a binelea. Amorţeala îi cuprinsese zona din jurul nasului. Şi-a luat paharul, a scuturat ultimele picături de pe fund şi le-a turnat pe gât.

Ruby râdea zgomotos şi se certa zgomotos. Pe stradă, mai ales, se dădea în spectacol fără nici o reţinere. *Nu mai da în copilul ăla*, i-a zis ea unei necunoscute, când ieşeau dintr-un magazin Toys'R'Us. Kit avea cinci ani. Ruby nu vorbise niciodată cu vreun accent, dar atunci a rostit cuvintele acelea cu un timbru nazal, iar Alan a

presupus că, lăsând impresia că ar fi din altă ţară, Ruby îşi imagina că avea dreptul să intervină şi că, astfel, orice deosebiri de clasă dintre ele s-ar anula.

Alan a auzit cuvintele acelea şi s-a îndepărtat împreună cu Kit; ştia că avea să iasă cu scandal. În scurt timp au fost în maşină, Kit cu centura de siguranţă pusă, aşteptând amândoi în parcare. Alan a ştiut, când au trecut pe lângă femeia care îşi bătea copilul, că Ruby avea să spună ceva, şi a ştiut că femeia va riposta, iar el nu voia să audă aşa ceva. Nu bănuia că lucrurile vor merge mai departe de-atât, dar, când Ruby s-a întors la maşină, plângea şi era roşie la faţă. Femeia o pălmuise. *Poţi să-ţi imaginezi că scroafa aia a dat în mine?*

Da, Alan putea crede aşa ceva. Femeia i se păruse exact genul de persoană capabilă să lovească pe cineva. Din moment ce fusese în stare să-i tragă o mamă de bătaie băiatului, ce ar fi putut s-o oprească să nu o ia la palme pe femeia care îndrăznise s-o critice? Existau prea multe episoade de acest fel. Certuri la băcanie, din cauza unor morcovi veştejiţi, se lăsau cu urlete, insulte, o scenă de neuitat pentru toţi locuitorii din orăşelul lor. Curând, au fost nevoiţi să meargă cu maşina vreo trei kilometri în plus, până la un alt supermarket. Ruby avea obiceiul să treacă de la un simplu schimb de replici pe o anumită temă valabilă în acel moment la afirmaţii generalizate despre viaţa altora şi rostul lor pe lume. *Fir-aţi voi să fiţi de rataţi! Ipocriţilor! Lua-v-ar naiba de maimuţoi cu băcănia voastră cu tot!*

Umflătura de pe ceafă îl momea din nou. Dacă nu făcea parte din el, nu avea cum să îl doară dacă ar înţepa-o. Asta era singura modalitate de a controla ce era acolo, de fapt. Ca să se lămurească. Dacă făcea parte din el – dacă era o malformaţie din coloana vertebrală –, l-ar durea, dacă ar înfige în ea ceva ascuţit.

A sorbit îndelung din sticlă şi, în câteva secunde, a fost în faţa oglinzii, ţinând în mână cuţitul cu lamă zimţată pe care îl folosise la cină. Avea o vagă presimţire că va regreta lucrul acesta. A aprins un chibrit şi, pe cât se putea, a încercat să sterilizeze lama cuţitului. Apoi, a apucat bine cuţitul şi, răsucindu-l încet, a împuns umflătura. A simţit o durere, însă doar genul de durere asociată în mod normal cu o înţepătură în piele. Când a ajuns la excrescenţă, iar în câteva secunde şi-a dat seama că ajunsese, nu s-a întâmplat nimic extraordinar. Doar îl durea. O durere standard, fascinantă. Sânge curgea puţin. A tamponat locul cu un prosop, oprind sângerarea.

Ce descoperise? Că acolo, la ceafă, avea un fel de chist, ceva fără terminaţii nervoase. Că nu se murea din asta. Că nu sterilizase bine cuţitul.

Asta putea fi o problemă. Oricum, mulţumit de îndemânarea lui chirurgicală, s-a dus la balcon şi a privit afară pe fereastră, la autostradă şi la călătorii minusculi de pe ea. Marea Roşie se aşternea dincolo de ţărm, inertă, sortită pieirii. Saudiţii scoteau apa din ea ca să o bea. În anii ’70, drenaseră din mare câteva miliarde de galoane de apă, ca să o desalinizeze şi să-şi irige cu ea culturile de grâu recalcitrante, dar ulterior întregul proiect fusese abandonat. Acum, saudiţii beau acea mare. Dumnezeule, se gândea el, ce caută oamenii în această parte a lumii? Pământul este un animal care se scutură de purici, atunci când se înfig prea adânc în el, când pişcă prea rău. Pământul se foieşte pe loc, şi oraşele noastre se prăbuşesc; pământul oftează, şi coastele maritime sunt înghiţite de ape. Efectiv n-ar trebui să fim aici deloc.

„Dragă Kit,

Lucrul esenţial este conştientizarea sistematică a rolului tău în lume şi istorie. Dacă reflectezi prea mult, îţi dai seama că nu eşti nimic. Dacă reflectezi

exact cât trebuie, îţi dai seama că eşti mic, dar important pentru unii. Este cel mai bun lucru pe care îl poţi face.“

Oh, ce căcat, şi-a zis el în gând. Era puţin probabil să îi poată insufla încredere în felul ăsta. Nu era nevoie să aştearnă aşa ceva pe hârtie.

„Kit,

Ai pomenit în scrisoarea ta despre momentul când am mers amândoi să o luăm pe maică-ta de la închisoare. N-am ştiut că ştiai.“

Ruby îi povestise lui Kit despre DWI.

„Aveai doar şase ani. N-am mai discutat niciodată despre asta după ce s-a întâmplat. Da, a primit o amendă DWI. Au găsit-o adormită la volan, după ce intrase cu maşina în vitrina unui magazin. Nu prea ştiu cum ai aflat chestia asta. Ţi-a povestit ea?“

Acestea erau lucrurile de care fugea Kit. Suprasolicitarea emoţională. Descărcarea sufletească practicată de mama ei în mod constant, fără discernământ.

„Dacă într-adevăr ea ţi-a povestit, n-ar fi trebuit s-o facă.“

Alan dormea, când sunase telefonul.

— Sunteţi Alan Clay, soţul lui Ruby?

Ruby era la închisoare, în Newton. N-a avut încotro decât să o bage valvârtej pe Kit în maşină şi să conducă până la închisoare, ca să o recupereze pe Ruby, care era încă mahmură când a luat-o de-acolo. Mă aşteptam să vii, i-a zis ea. Sunase ca un fel de reproş, ca un fel de denigrare. I-a zis lui Kit: *Bună, scumpete*, şi a adormit în maşină în drum spre casă.

„Dragă Kit,

Nu ţi-ar plăcea mai mult o femeie interesantă ca mama ta, decât genul de persoană previzibilă…

Mama ta este un soi rar. Excepţională, foarte performantă…“

Nu, aşa puteai descrie un automobil sport. Vor copiii ca părinţii lor să fie automobile sport? Nu. Copiii vor maşini Honda. Vor să fie siguri că automobilul porneşte la prima cheie, indiferent de sezon.

„Kit, ştii care este secretul de a te apropia de părinţii tăi acum? Compasiunea! Copiii, când ajung adolescenţi, şi apoi tineri adulţi, devin necruţători. Orice, în afară de perfecţiune, este jalnic. Copiii judecă şi condamnă cu o severitate demnă de Vechiul Testament. Toate greşelile sunt impardonabile, ca şi cum un contract vizând perfecţiunea ar fi fost încălcat. Dar de ce nu s-ar putea ca părinţii să beneficieze de aceeaşi compasiune, aceeaşi empatie manifestată faţă de ceilalţi oameni? Copiii trebuie să urmeze mai mult modelul lui Isus.“

Simţea acum ceva ud pe spinare, o dâră lichidă prelingându-se spre şale. S-a uitat în sus, gândindu-se la ploaie. Pe urmă şi-a dat seama. Sânge. Uitase să cureţe sau să bandajaze locul operaţiei. S-a dus înăuntru, şi-a dat jos cămaşa şi s-a răsucit cu tot trunchiul spre oglindă. Nu era atât de rău cum se aşteptase – trei vinişoare roşii croindu-şi drum spre talie. Le-a şters cu un alt prosop. Se gândea la cei de la curăţătorie, care aveau să scoată petele de sânge de pe această cămaşă albă. Oameni care nu puneau întrebări.

Noi nu avem sindicate. Noi avem filipinezi.

Era timpul să-şi umple din nou paharul. Nimeni nu putea să-l vadă aici. Era atât de bine să nu te vadă nimeni. Toată ziua stătuse cu tinerii din echipa lui, fiind vizibil cu intermitenţe, o persoană pe care ceilalţi o privesc cu respect, un om important. Până şi gestul de a-şi scoate ceara din urechi trebuia făcut cu mare discreţie şi rapiditate. Dar acum era în această cameră. Nimeni nu putea să vadă sângele pe care îl ştergea cu prosopul, pe ceafă. Nimeni nu avea habar de operaţia lui

secretă, de diferitele lui descoperiri. Iubea această cameră. Putea fi adevărat aşa ceva? Cert era, însă, că el iubea camera, şi ca dovadă a mângâiat peretele.

Şi-a mai turnat în pahar un deget de lichid limpede. Nu era prea mult. Nu, deloc prea mult. Sticla era încă pe jumătate plină. Luând încă o înghiţitură, a conchis că era minunat. Era mai mult decât minunat. A fi beat era o consolare. Înţelegea acum atracţia beţiei. Şi-a turnat din nou. Hazardul clinchetului de sticlă pe sticlă. Gâlgâitul lichidului umplând cupa, oricum.

S-a ridicat. Avea senzaţia că se legăna camera cu el. Simţea o amorţeală în tot trupul. Podeaua se răsucea ca un pod de frânghie destrămată. Asta însemna cumva că i se făcea rău? Nu, nu. Ce-ar gândi saudiţii despre un individ ca el, vomitând într-o cameră de hotel ca asta? S-a dus împleticit spre pat, s-a îndreptat de umeri şi s-a privit în oglindă. Zâmbea. Se simţea minunat. Ca în dimineaţa în care te trezeşti după un vis intens – toată ziua persistă sentimentul că ai făcut ceva extraordinar şi că întreaga zi este o binemeritată şi necesară odihnă după acea aventură. Era ca o îmbelşugare lăuntrică, o dublare a unei vieţi. Şi felul cum se simţea în acel moment era similar. Se simţea mai mult decât el însuşi. Simţea că făcea ceva extraordinar. Era o minunată completare a zilei, efectiv, cu toate culorile străzii pulsând, cu podeaua mişcându-se aşa.

Pereţii erau prietenii lui. Exista ceva special în chestia asta, în această beţie de unul singur în camera ta. Oare de ce nu făcuse niciodată aşa ceva până acum? Putea să facă tot ce poftea, fără să-l judece cineva. Toate astea erau ale lui. Aceste paturi erau ale lui. Biroul, pereţii, baia aceea mare, cu telefon şi bideu. S-a dus spre al doilea pat şi s-a uitat la lucrurile lui, la aparatul de ras electric,

ghidul de călătorie, bibliorafturile, dosarele înşirate ordonat, pregătite.

S-a uitat la pernele de la capul patului. Cât de albe sunteţi! se gândea el. Îi plăcea sunetul cuvintelor şi voia ca pernele să audă asta. Sunteţi atât de albe, repeta el. Acum, gata, nu vă mai holbaţi.

A dat pe gât ultima sorbitură şi a umplut din nou paharul. Asta este o aventură, se gândea el. Şnapsul face din mine un aventurier. Şi a înţeles atunci, într-un final, de ce oamenii beau de unii singuri, şi beau mai mult decât ar trebui să bea de unii singuri. O aventură în fiecare seară! Formidabil, cât de logic putea să fie.

Trebuia să o sune pe Kit. Nu, nu pe Kit. Să sune pe cineva, totuşi. A luat telefonul în mână. Avea un mesaj. Venise în ultima oră. Era dimineaţă în Boston. A ascultat înregistrarea în căsuţa vocală. Primul mesaj era de la Eric Ingvall. „Salut, amice. N-am primit veşti de la tine, aşa că presupun că totul e în regulă. Dă un semn de viaţă mâine, dacă ai ocazia. Îmi trebuie un raport de etapă.“

Al doilea mesaj era de la Kit. „Sună-mă. Nu e nimic rău.“

Acum, cu atât mai mult îşi dorea să o sune, însă ascultând vocea ei foarte serioasă şi foarte subţire – era o persoană minionă şi avea o voce ascuţită, dar întotdeauna fermă şi întotdeauna clară –, şi-a dat seama că nu era capabil să vorbească normal în seara aceea. Era obosit şi, mai mult chiar, era beat, ştia acum fără nici un dubiu că era beat, ori nici un tată, când e într-o asemenea stare, nu trebuie să îşi sune fiica, în special atunci când speră să îi insufle încredere în capacitatea lui de a-i asigura confortul financiar necesar.

S-a aşezat la birou şi s-a apucat să scrie.

„Dragă Kit,

Meseria de părinte este o probă de anduranţă. Trebuie să ai vigoarea şi fermitatea unui triatlonist.

Oamenii spun: *Timpul trece atât de repede. Copiii cresc atât de repede.* Eu nu ţin minte, însă, ca timpul să fi trecut vreodată repede. Au fost zece mii de zile, Kit, necesitând o disciplină militărească, ordine şi precizie. Tu nu ai întârziat niciodată la şcoală, la alte activităţi, la nimic. Gândeşte-te la asta! A fost o complicată arhitectură de mese zilnice, programări, verificări, reguli aplicate şi obligatoriu impuse, favoruri implorate şi acordate, frustrări resimţite sfâşietor, dar înăbuşite cu tărie. Asta nu înseamnă că totul a decurs lent sau că a părut excesiv de îndelungat. Doar că nu a fost repede.“

Va trebui, probabil, să taie acea parte. Nu suna bine, indiferent cum s-ar fi exprimat. Însă era adevărat. A creşte un copil este ca şi cum ai clădi o catedrală. Nu poţi face un lucru de mântuială.

„Aşadar, pot avea şi eu o oarecare libertate de opinie în această privinţă? Să fim mai îngăduitori unul cu celălalt. Mi-amintesc când mi-am dat seama că părinţii mei erau şi ei ipocriţi ca toată lumea. Aveam optsprezece ani. Şi după aceea am făcut mare caz de puterea pe care mi-o dăduse acea descoperire. Ce aflasem, totuşi? Înţelesesem, presupun, că minţeau şi ei din când în când. Şi că maică-mea lua pastile, fusese dependentă de morfină o perioadă de timp, când eu eram mai mic. Şi aşa am ajuns să fac pe grozavul cu ei. Mă consideram varianta lor împinsă la perfecţiune. Te duce cu gândul la tineretul hitlerist sau la khmerii roşii, aşa-i? Copiii, plini de ei înşişi, de puritatea lor, împuşcând adulţii în orezării.“

A pus pixul pe masă. Aproape că nici nu mai vedea pagina.

S-a ridicat în picioare şi tavanul s-a rotit deasupra lui. S-a prăbuşit pe pat şi a privit la perete. Subestimase tăria şnapsului. Chiar şi după ce sesizase cât era de tare, tot îl subestimase. Hanne, diavoliţă împieliţată ce eşti! se gândea el.

Iubesc de-a dreptul această lume, se mai gândi. Construcţia acestui perete. Oamenii care l-au făcut. Au făcut lucruri bune aici.

XVI.

Alan a deschis ochii. Ora 10.08. Iarăşi ratase microbuzul. Trebuia să-l cheme pe Yousef.

Balansându-şi spre podea partea de jos a trunchiului, s-a ridicat din pat, în odaia întunecoasă. Dincolo de draperiile groase, ştia că lumina zilei era strălucitoare, prea strălucitoare pentru a te lăsa învăluit de ea. Simţea o durere acută la baza cefei. Şi-a propus să investigheze mai temeinic ce era sub duş.

Făcând câţiva paşi, a descoperit oglinda de deasupra biroului şi şi-a studiat imaginea. Arăta dezastruos, cu faţa boţită, obrajii căzuţi spre fălci, fălcile revărsate, cumva teatral, peste cămaşă.

La duş, în timp ce se spăla pe păr şi pe corp, filozofa în gând: Cine este omul acesta care a ratat microbuzul nu o dată, ci de două ori, în trei zile? Cine este omul acesta, care a fost capabil să se scoale din nou la ora 10.00 a.m., nereacţionând probabil la sunetul apelurilor telefonice, la ciocănitul repetat la uşă?

În acel moment, şi-a amintit limpede cum o femeie bătuse la uşă strigând: Alan? Alan? Zbierase la ea, o gonise, crezând că era camerista. Dar acum şi-a dat seama că o cameristă nu ar fi putut să-i spună pe nume. Fuseseră probabil Rachel sau Cayley. A fost Rachel. Ştia precis acum.

S-a şters cu prosopul şi a ridicat receptorul de la telefonul hotelului. Fusese deconectat. Când făcuse el chestia asta? Multe lucruri din seara precedentă şi le amintea, însă de la un anumit punct i se rupsese definitiv filmul. A descoperit o adâncitură în uşa de la baie, la nivelul piciorului.

Laptopul era sub pat. L-a străfulgerat o idee: Dacă îi percheziţionaseră camera? Poate că temerile Hannei la adresa poliţiei secrete erau întemeiate. Fuseseră aici membri ai forţelor *muttawa*. Auziseră convorbirea lor şi veniseră să investigheze, în timp ce el dormea. Nu. În primul rând, sticla de şnaps era tot acolo, pe jumătate plină.

L-a sunat pe Yousef.

— Eşti liber?

— Alan? Ce-i cu vocea asta groaznică? Ai fost atacat?

— Poţi să mă duci cu maşina la KAEC?

— Sigur că da. Dar vreau să te întreb, cumva faci intenţionat ca să pierzi cursa de la hotel, fiindcă vrei să stai mai mult timp cu Yousef, ghidul şi eroul tău?

— Foloseşti prea multe cuvinte, a spus Alan.

— Ajung acolo în douăzeci de minute.

Cu mişcări greoaie, Alan şi-a vârât braţele prin mânecile unei cămaşi curate, simţind că pângărea cumva ţesătura de bumbac imaculată. În timp ce se încheia la nasturi, gulerul i s-a frecat de ceafă, iar durerea a fost extremă. S-a dus la oglinda din baie şi s-a răsucit în loc, dar nu putea să vadă nimic. A fost nevoie de două oglinzi poziţionate strategic, ca să vadă ceea ce semăna cu o rană de glonţ. Sau, mai degrabă, cu o muşcătură de şobolan, un şobolan care voise să sape o gaură în spinarea lui Alan. O vagă aducere aminte i s-a furişat în minte: oare chiar scobise cu un cuţit în umflătura de pe ceafă? Era posibil aşa ceva? Şi, din nou, bătălia a pornit, între eul lui responsabil, cum se ştia în această dimineaţă, cel care era dispus să plătească un şofer pe bani grei ca să îl transporte la locul de muncă, în viitorul oraş din deşertul de lângă mare, şi eul lui care fusese în stare să se matolească în camera de hotel, implântând cuţitul în tumori fantomatice, izbind cu picioarele în uşi şi compunând scrisori de neexpediat. Care din cele

două personalităţi merita să fie sacrificată? Aceasta era veşnica întrebare.

Alan s-a uitat prin baie, căutând un pansament sau vreun antiseptic. Nu a găsit nimic. Şi-a încheiat nasturii de la cămaşă, sperând să nu vadă nimeni ce îşi făcuse.

A coborât la parter. S-a aşezat în curtea interioară, a comandat cafea. Lângă biroul *concierge*-ului exista un panou electronic, pe care erau anunţate evenimentele ce urmau să se desfăşoare în acea zi la hotel.

NOI VIITORURI: Medina Room

ARABIAN TRADING SUPPLIES: Mezzanine Floor

PRINCIPII BANCARE: Hilton Hall

PAŞI SPRE SUCCES, Partea I: 10 a.m.

PAŞI SPRE SUCCES, Partea II: 11 a.m.

Putea să devină prosper până la amiază, aici la Hilton. Şi-atunci, de ce se mai ducea la cortul de lângă mare?

Alan sorbea prima înghiţitură de cafea, când Yousef şi-a făcut apariţia.

— Alan!

— Salut, a spus Alan, încercând să zâmbească.

— Arăţi mai rău decât mă aşteptam. Ce s-a întâmplat?

— Doar o noapte de…

Alan s-a strunit la timp. Oricât de bine se împrieteniseră, nu avea de unde să ştie care era atitudinea lui Yousef în privinţa alcoolului.

— Doar neplăcerile schimbării fusului orar. Niciodată nu le-am resimţit atât de acut.

— Am făcut facultatea în Alabama, a rânjit Yousef caustic. Ştiu cum arată un tip mahmur. De unde-ai făcut rost de pileală?

— Prefer să nu spun.

— *Preferi să nu spui?* a râs Yousef. De ce, crezi că ai dibuit vreun produs rar? Şi nu vrei să-ţi periclitezi sursa?

— Ţi se pare că e nostim.

— Exact.

— Am făcut o promisiune.

— Să nu spui mai departe?

— Nu-mi place să-mi încalc promisiunile.

— Oh, Doamne. În regulă. Dar ascultă-mă pe mine: Nu e nevoie să te duci la KAEC. Este exclus ca regele să vină astăzi. Este plecat în Yemen. Uite-aici.

Yousef a luat ziarul de lângă Alan şi i-a arătat pagina 3: o fotografie cu Abdullah pe pista aeroportului din Yemen. Lui Alan nu i se spusese nimic despre asta.

— Ar trebui să mă duc, totuşi, ca să salvez aparenţele.

— Nu vrei întâi să mănânci ceva? Oricum, ai întârziat deja.

Au ieşit din hotel; lumina zilei, de care Alan se temuse, era difuză, blândă. Se simţea răsfăţat, ca şi cum cerul şi soarele urmau să-l purifice, puteau şterge complet destrăbălarea din seara precedentă.

Portarul, un bărbat mătăhălos cu o mustaţă de morsă, îi zâmbea lui Yousef, cu gura până la urechi.

— *Salaam*, l-a salutat Yousef, dând mâna cu el. Tipul vine des la magazinul lui taică-meu, i-a explicat Yousef. Cumpără multe sandale.

Alan s-a urcat în maşină, în timp ce Yousef căuta sub capotă. După un minut, Alan a coborât din nou şi a venit lângă el, ca să-l ajute.

— Ce urmărim să găsim de fapt? Batoane roşii de dinamită?

— Nu prea ştiu, a recunoscut Yousef. Poate nişte cabluri ciudate?

Alan, care iniţial glumise, a întrebat acum:

— Chiar nu ştii?

— De unde vrei să ştiu? Mă uit la aceleaşi emisiuni TV ca tine.

Împreună, cei doi bărbaţi, care nu văzuseră niciodată vreo bombă, se uitau la motorul maşinii lui Yousef, pentru a detecta dacă avea montată sau nu vreo încărcătură explozibilă.

— Eu nu văd nimic, a spus Alan.

— Nici eu.

S-au suit în maşină. Yousef a băgat cheia în contact.

— Gata?

— Nu dramatiza mai mult decât e cazul.

Yousef a rotit cheia. Motorul huruia. Alan simţea că îi sare inima din piept.

Au lăsat hotelul în urmă, trecând din nou prin dreptul aceluiaşi soldat saudit, cocoţat pe Humvee, cu faţa la umbră sub umbrela de soare de deasupra, cu picioarele înmuiate într-un bazin gonflabil pentru copii.

— Vasăzică, taică-tău are o prăvălie?

— În oraşul vechi. Vinde sandale.

— Stai un pic. Taică-tău vinde încălţăminte?

— Îhî.

— Şi taică-meu la fel. Extraordinar!

Alan a întors capul spre Yousef, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fi fost doar o glumă. Coincidenţa părea prea mare.

— Nu mă crezi? a spus Yousef. O să-ţi arăt prăvălia, să te convingi cu ochii tăi. Am lucrat acolo, în adolescenţă. Toţi am fost obligaţi să facem asta, mă refer la fraţii mei şi la mine. Însă taică-meu e un tiran. Nici nu vrea să audă de părerea noastră. Mai ales, eu aş fi putut ajuta la amenajarea magazinului, contribuind la modernizarea lui. Dar tata e bătrân acum. Nu-l interesează nimic din ce e nou.

Fraţii lui Yousef se orientaseră cu toţii spre alte profesii. Un frate era medic în Iordania. Altul era imam la Riyadh. Al treilea, şi ultimul, studia la facultate, în Bahrain.

Erau acum pe autostradă.

— Hai să auzim un banc, a zis Yousef. Ca să avem noroc.

— Ăsta-i vreun obicei saudit?

— Habar n-am. Nu m-am priceput niciodată la obiceiurile noastre. Sau la ceea ce oamenii îşi închipuie că ar fi obiceiurile noastre. Nici nu sunt sigur dacă avem obiceiuri.

— N-am chef de bancuri astăzi, a zis Alan.

Dar, pe urmă, i-a venit unul în minte.

— OK. Soţul şi soţia se pregătesc de culcare. Soţia stă în faţa unei oglinzi lungi şi se măsoară cu asprime din cap până-n picioare. „Ştii, dragă", spune ea, „mă uit la mine în oglindă şi văd o femeie bătrână: faţa ridată complet, părul cărunt, umerii gârboviţi; am picioarele groase şi braţele complet fleşcăite". Întorcându-se spre soţul ei, îl roagă: „Spune-mi ceva pozitiv, ca să nu mai am o părere atât de proastă despre mine". Soţul o studiază intens câteva momente, reflectând la rugămintea ei, iar apoi, grijuliu, îi şopteşte duios: „Eh, bine, văzul ţi-a rămas intact".

Yousef râdea zgomotos. Prea zgomotos.

— Te rog, nu mai face gălăgie.

— Te doare capul chiar atât de rău? Pesemne că a fost vreun *siddiqi* rău.

— Ce-i ăla *siddiqi*?

— Înseamnă *prietenul meu*. Asta-i ce-ai băut tu.

— Neg cu desăvârşire.

— Alan, eu nu sunt de la *muttawa*. Iar tu nu eşti primul om de afaceri pe care îl plimb cu maşina. Stai o secundă.

În faţa lor era un punct de control. Doi soldaţi tineri stăteau postaţi în mijlocul drumului, oprind maşini. Pe marginea şoselei, alţi trei bărbaţi în uniformă şedeau într-o maşină de poliţie. Yousef a coborât geamul. Soldatul a mormăit o întrebare către Yousef, el i-a răspuns, iar soldatul i-a făcut semn cu mâna că e liber să treacă. Şi asta a fost tot. Yousef a pornit mai departe.

— Atâta? Nu a vrut să vadă nimic, până la urmă?

— Uneori mai vor.

— Caută pe cineva în mod special?

— Poate. Oricum, e doar ceva demonstrativ. Nimeni nu îşi doreşte să fie soldat aici. Ar fi în stare să le dea slujba asta unor străini, dacă s-ar putea.

Au părăsit oraşul, intrând în scurt timp pe aceeaşi autostradă pustie. Un camion care căra palmieri i-a depăşit, împroşcând cu praf.

— Ţi-e foame sau nu? a întrebat Yousef.

— Nu-mi dau seama.

— Mai bine să întârzii foarte mult decât să întârzii doar un pic. Am fost şoferul unui tip din Texas, timp de câteva săptămâni, anul trecut. El mi-a spus chestia asta. Dacă întârzii doar o jumătate de ceas, seamănă a greşeală. Dacă întârzii două ceasuri, pare intenţionat.

Yousef a ales un local pe marginea drumului, cam la câţiva kilometri de oraş. Au oprit acolo. Restaurantul era în aer liber, o serie de încăperi cu pereţi scunzi. Au intrat în clădirea principală, unde te izbea un miros puternic de peşte. Fructele de mare nu erau ceea ce Alan avusese în minte, atunci când îşi imaginase prima lui masă după beţia cu şnaps. Avea poftă de pâine şi şuncă.

Yousef l-a condus spre un galantar lung, cu sute de peşti aşezaţi pe gheaţă.

Alan a fost la un pas de a vomita.

— Ai vreo preferinţă? l-a întrebat Yousef.

Alan ar fi mâncat orice, numai aşa ceva nu. Îşi dorea să plece de-acolo şi să-şi ia de mâncare ceva uscat, crocant. Biscuiţi săraţi, chipsuri. Se învăţase, însă, să mănânce orice i se punea în faţă:

— Alege tu, i-a zis el.

— Hai să luăm doi dintr-ăştia, a propus Yousef, arătând din cap spre nişte peşti cam de treizeci de centimetri lungime fiecare, cu pielea argintie şi

roz. La noi se numesc *najel*. Nu prea ştiu cum s-ar putea spune în engleză.

Yousef a comandat pentru amândoi.

Se instalaseră afară, deşi nu existau scaune. Obiceiul era să stai lungit pe jos, rezemat de o pernă tare.

Muşte în picaj li se aşezau pe genunchi şi pe braţe. Alan le gonea, cu o fluturare de palmă, ceea ce nu le împiedica, însă, să revină aproape imediat. Ideea de a mânca peşte în acest decor, sub cerul liber, pe o asemenea arşiţă, îi tăia orice apetit. Un sunet de animal l-a făcut să întoarcă brusc capul. Pe zidul scund de lângă ei, se postase o pisică, bătrână de parcă ar fi trăit o mie de ani. Avea ochiul stâng înceţoşat, iar din maxilarul de jos un dinte îi ieşea proeminent în sus, ca un colţ crescut invers. Părea imposibil ca o asemenea jivină să mai fie încă în viaţă. Yousef s-a răţoit la ospătar, care a venit cu o măturică, uşuind pisica peste un alt zid şi de-acolo pe alee.

Telefonul lui Yousef a început să vibreze. Tastând rapid cu degetele mari, acesta a spus:

— E prietena mea.

Alan nu era lămurit în privinţa femeilor din viaţa lui Yousef, şi i-a spus asta.

— O să-ţi explic, a zis Yousef.

Fusese logodit cu o fată, Amina, pe care o cunoştea din adolescenţă. Când le povestiseră părinţilor ei ce intenţionau să facă, tatăl ei refuzase să îi acorde mâna fiicei lui. Argumentele împotriva lui Yousef erau dure: provenea dintr-o familie de beduini, ceea ce pentru nişte saudiţi din clasa superioară era inacceptabil. Ne consideră nişte sălbatici, i-a explicat Yousef. Tatăl lui era prăvăliaş, un om de la ţară, fără ştiinţă de carte. Faptul că prosperase în viaţă – câştigase milioane de dinari, a subliniat Yousef, şi ridicase un vast complex arhitectonic în satul său natal, nivelând

un vârf de munte, ca să poată construi acolo – nu conta deloc.

— Şi cu asta s-a terminat tot?

Lui Alan îi năvăliseră în minte tot felul de posibilităţi: de ce nu plecaseră din ţară? De ce nu fugiseră de-acasă şi nu se căsătoriseră în secret?

— Nu se putea face nimic. Dar e-n regulă. Nu mă mai gândesc la ea aşa de mult acum. Oricum, părinţii mei au găsit pe altcineva pentru mine.

Femeia pe care o aleseseră, Jameelah, era superbă, i-a explicat Yousef, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse el vreodată, şi pe neaşteptate a fost a lui. S-au căsătorit după câteva luni, dar deşi îi plăcea să o privească, să o contemple când se mişca prin casă, ca pereche nu se potriveau nicidecum.

— Era proastă ca noaptea.

Au divorţat peste un an, iar el era burlac din nou.

— Întotdeauna am avut necazuri cu femeile. Dar nu şi cu Noor.

Noor era iubita lui, în măsura în care o asemenea relaţie era permisă. Era un pic mai tânără decât el, douăzeci şi trei de ani, absolventă de facultate.

— E atât de sclipitoare, povestea el. Mă lasă paf în fiecare zi. Şi descinde din seminţia profetului Mahomed. Jur că e adevărat.

Lucrurile mergeau bine cu Noor, povestea el, amândoi încercând să pună la cale o modalitate de a le spune părinţilor lor despre intenţia de a se căsători, când Yousef a început să primească pe telefon mesaje scrise de la fosta lui soţie, Jameelah. Aceasta era măritată acum cu un bărbat bogat, de vreo patruzeci şi ceva de ani, despre care Yousef bănuia că ar fi un desfrânat notoriu, care se destrăbăla în străinătate.

— Se duce în Europa şi face sex cu băieţi.

— E homosexual? întrebă Alan.

— Homosexual? Nu. Crezi că asta înseamnă că e homosexual?

Alan nu era suficient de limpede la cap ca să continue pe această filieră, aşa că a abandonat subiectul.

A venit mâncarea. Farfurii pline cu salată verde tocată, felii de castraveţi şi roşii, orez brun, *khobez* – o pâine amintind de *naan* – şi apoi peştele. Rotind degetul deasupra bucatelor, Yousef a zis: *Syadya*. Peştele fusese prăjit bine, însă alminteri era acelaşi peşte pe care îl văzuseră sub geamul vitrinei, cu ochi şi oase cu tot. Alan a rupt o bucată de pâine şi s-a repezit să guste din peşte. A luat o înghiţitură.

— Bun? a întrebat Yousef.

— Perfect. Mulţumesc.

— Prăjit cum trebuie, orice aliment capătă gust.

Pisica şi-a făcut apariţia din nou. Yousef a zvârlit din picior spre felina oarbă şi bătrână, care a miorlăit indignată, tulind-o din loc.

— Cum spuneam, îmi trimite şi câte zece mesaje scrise pe zi. Unele dintre ele denotă doar plictiseală, de genul „Ce mai faci“, bla-bla. Dar altele sunt de-a dreptul sexy. Păcat că nu-ţi pot arăta câteva.

Yousef trecea în revistă mesajele de pe telefon, iar Alan se gândea surpins că i-ar plăcea să vadă mesajele sexy de la gospodina saudită plictisită de viaţă.

— Dar trebuie să le şterg imediat ce le primesc.

Deşi Jameelah putea dovedi minut de minut ce făcea şi unde era, iar soţul ei nici nu citise vreodată acele mesaje, bănuielile lui se dezlănţuiau totuşi necontrolabil.

— Dacă le-ar fi citit, aş fi mort deja, remarcă Yousef. Iar ea ar fi moartă, fără nici o discuţie. Noroc că le-a şters la timp. Tipul a sunat la compania de telefonie, încercând să le recupereze. A fost ridicol.

Alan era stupefiat. Noţiunile lui despre sistemul judiciar din Arabia Saudită erau, desigur, incomplete, însă oricum, riscul acesta i se părea colosal pentru un avantaj atât de neînsemnat.

— Vrei să spui că femeia aceasta îşi pune viaţa în pericol pentru nişte mesaje telefonice? Nu riscă să fie linşată de autorităţi sau aşa ceva?

Yousef s-a uitat lung la el.

— Noi, aici, nu linşăm oamenii, Alan.

— Scuze, a spus Alan.

— Noi îi decapităm, a continuat Yousef, râzând apoi, cu gura plină de pilaf. Dar nu chiar atât de frecvent. În fine. Şi-a luat alt telefon acum. Adică, are două telefoane – unul pentru convorbiri obişnuite, pe care el îl poate monitoriza, şi altul pe care îl foloseşte pentru mine.

— Toate femeile măritate au şi un al doilea telefon, îi explica Yousef. E o afacere colosală în Arabia Saudită.

Întreaga ţară părea să opereze pe două niveluri, cel oficial şi cel real.

— Are mult timp liber. Nişte indoneziene se ocupă de treburile gospodăreşti, aşa că nu are altceva de făcut decât să meargă la cumpărături şi să se uite la televizor. Are senzaţia că trăieşte degeaba. „Tu eşti dragostea vieţii mele“, aşa mi-a scris săptămâna trecută. Nu ştiu de unde a scos expresia asta. Prin urmare, soţul vrea să mă omoare, iar eu trăiesc cu ameninţarea asta. Nu ştiu în ce măsură să-l iau în serios, totuşi. Sunt momente când mă trezesc subit în toiul nopţii, gândindu-mă că efectiv o să mă ucidă, că e posibil s-o facă oricând. Iar în alte zile îmi vine să râd de spaimele mele. Nu-i o situaţie prea grozavă.

Brusc, pe Alan l-a cuprins un sentiment părintesc faţă de Yousef. Era o reacţie involuntară. Toată această chestie cu soţul gelos părea destul de simplă. O problemă simplă cu o rezolvare simplă.

— Trebuie să stai de vorbă cu el, faţă în faţă.

— Ce?!? Nu, a zis Yousef, scuturând din cap şi îndesându-şi în gură încă o bucată de peşte.

— Stai de vorbă cu el, a continuat Alan, te uiţi drept în ochii lui şi îi explici că n-ai făcut niciodată nimic cu nevasta lui. Fiindcă n-ai făcut, aşa-i?

— Nu, nimic. Nici măcar când eram căsătoriţi.

— Bun, îi spui chestia asta şi astfel îşi va da seama că nu minţi. Fiindcă îl priveşti drept în ochi. Altminteri, cum să te încumeţi să te întâlneşti direct cu el, nu-i aşa? Dacă te-ai regula cu nevastă-sa, n-ai avea tupeul să dai ochii cu el.

Yousef începuse să mişte aprobator din cap.

— Mda, nu-i rău. Da… E o idee şi asta. Îmi place ideea. Totuşi, nu ştiu dacă e un tip rezonabil. N-am de unde să ştiu dacă nu e diliu deja. Toate mesajele pe care mi le lasă pe telefon nu denotă că ar fi un ins rezonabil.

— Acesta este modul în care trebuie să procedezi, a insistat Alan. Am deja o vârstă, aşa că am căpătat ceva experienţă în aceste chestiuni. Totul se va calma, dacă faci cum ţi-am spus eu.

Yousef se uita la Alan, ca şi cum ce spunea el era adevărat şi logic. Ca şi cum Alan era un om care dobândise într-adevăr multă înţelepciune, la anii lui. Alan nu era prea sigur dacă era vorba despre o anumită înţelepciune de viaţă, şi nu mai degrabă de sentimentul că prea puţine lucruri contau cu adevărat. Că prea puţini oameni sunt de temut, de fapt. Şi, de aceea, acum aborda toate situaţiile de acest fel cu o atitudine de fermitate apatică şi înfrunta totul pieptiş. În afară de Ruby, pe care o evita mai mult sau mai puţin mereu. Alan a preferat să nu îi mărturisească lui Yousef că în chestiunile amoroase fusese, în general, un ageamiu, şi că acum era celibatar şi singur. Că nu se atinsese de o femeie în vreun mod semnificativ de ani de zile deja, de prea mulţi ani. A preferat să îl lase pe Yousef să creadă că el, Alan, era acum, şi fusese dintotdeauna, un bărbat plin de succes, petrecând vesel în oraşele îmbibate de sex ale

Americii. Un bărbat triumfător, cu un apetit puternic şi opţiuni nelimitate.

XVII.

Când au ajuns la şantierul noului oraş, era deja amiază. Yousef l-a adus cu maşina până la fundătura din apropierea cortului.

— Am impresia că ne vom mai vedea, a spus Yousef.

— Pare plauzibil.

În momentul în care Alan s-a întors să plece, Yousef a exclamat pe un ton sugrumat:

— Alan, ce ai la ceafă?

Alan s-a pipăit pe spate, uitând pe moment de incizia pe care şi-o făcuse singur. Degetele lui au dat peste o pată umedă de sânge.

— Ce-i asta? a întrebat Yousef, apropiindu-se.

Alan nu ştia de unde să înceapă.

— Mi-am rupt o zgaibă. Arată rău?

— Îţi curge sânge, s-a prelins în jos, pe spinare. Aveai şi ieri chestia asta?

— Oarecum. Era altfel ieri.

— Trebuie să găsim un doctor.

Alan nu ştia nimic despre felul cum funcţiona sistemul medical în Arabia Saudită, însă, da, considera şi el că era bine să îl vadă un doctor. Prin urmare, a stabilit cu Yousef să meargă împreună la un consult, în dimineaţa următoare. Yousef urma să aranjeze programarea.

— Cauţi mereu motive să te vezi cu mine, a spus Yousef. E drăguţ din partea ta.

După care a plecat.

În cort, cei trei tineri erau acum în celălalt capăt, faţă de intrare, departe de apă, pe întuneric, cu ochii pironiţi pe ecranele lor.

— Salutare! a tunat vocea lui Alan, care în mod ciudat se simţea destul de vesel.

A pornit spre ei, unde s-a aşezat pe unul dintre covoare. Privind în jur, totul i s-a părut exact la fel ca în ziua precedentă.

— Iar te-ai pus în mişcare târziu? a întrebat Brad.

Nu exista nici o scuză acceptabilă. Alan nu a invocat nici una.

— Aşteptăm în continuare conexiunea wireless, a comentat Rachel.

— Voi mai face nişte investigaţii, a spus Alan. Am o întâlnire fixată pentru 2.40.

Nu avea aşa ceva. Acum, poftim, mai născocea şi întâlniri-fantomă. Cel puţin, va avea o scuză să plece din cort, şi chiar destul de curând.

— Veşti bune, totuşi, a continuat el. Regele este la Yemen. Prin urmare, nu trebuie să ne facem griji că ar putea să apară inopinat.

Tinerii au părut încântaţi, după care s-au dezumflat. Ştiind că regele era în altă ţară, nu aveau nici un motiv să mai facă acum ceva, şi chiar dacă ar fi făcut, fără o conexiune la Internet oricum nu ar fi putut testa hologramа lor.

— Joci cărţi? a întrebat Rachel.

Ce şi-ar fi dorit Alan să facă era să fie pe plajă, cu picioarele în apă.

— Sigur, a zis el.

Au jucat poker. Alan învăţase de la taică-său vreo zece variante şi ştia să joace bine. Dar nu avea chef să joace cu aceşti tineri. A jucat, totuşi, şi a ascultat conversaţia lor, aflând astfel că în seara anterioară Rachel şi Cayley stătuseră la taclale până foarte târziu, în camera lui Rachel. Brad se căznise să ia legătura cu nevastă-sa, iar când a reuşit a aflat că nepoata lui avea tuse măgărească şi, cum adică, unde s-a mai pomenit tuse măgărească în ziua de azi? Au discutat despre asta şi despre reapariţia altor boli din veacurile trecute. Reveniseră cazurile de rahitism şi vărsat de vânt, poate chiar poliomielita recâştiga deja teren. De aici, a început o altă discuţie, condusă de Rachel, care a ţinut să le povestească despre câteva prietene de-ale ei care, când născuseră, trecuseră prin nişte experienţe sinistre – diformităţi ale

pruncilor din cauza medicilor nepricepuţi care îi trăseseră afară prea repede, feţi născuţi morţi, o nenorocire în timpul unei naşteri cu vacuum. Toate astea păreau relicve din alte timpuri.

S-a aşternut tăcerea. O rafală de vânt a vălurit peretele cortului, în timp ce toţi patru priveau ondulaţiile pânzei, ca şi cum ar fi sperat ca vântul să se înteţească şi să doboare cortul cu totul. Atunci, ar fi putut să facă şi ei ceva. Sau să plece acasă.

Pe vremea când Alan lucra la Schwinn şi ajungea într-un hotel undeva, în Kansas City, cu vreo şase agenţi de vânzare tineri, ştia că avea un auditoriu dornic să afle despre ceea ce funcţionase bine şi ceea ce nu avusese priză la public în timpul campaniei de promovare de Crăciun, despre motivul pentru care Sting-Ray dăduse lovitura, în timp ce Typhoon nu prinsese deloc, despre cum mergeau treburile la fabrică, ce planuri erau în pregătire în compartimentul de cercetare şi dezvoltare. Tineri râdeau la glumele lui, îi sorbeau cuvintele de pe buze. Îl respectau şi aveau nevoie de el.

Acum, însă, nu avea ce să-i înveţe pe aceşti oameni. Erau capabili să pună la punct o hologramă într-un cort din deşert, chiar dacă el ajungea acolo cu trei ceasuri mai târziu şi, oricum, habar nu avea unde să bage în priză toată instalaţia. Nu-i interesau nicidecum procesul de producţie sau tehnicile de vânzare directă, la care el muncise toată viaţa să le aducă la perfecţiune. Nici unul dintre ei nu avusese de-a face în vreun fel cu asemenea lucruri. Nici unul dintre ei nu îşi începuse cariera profesională, cum făcuse el, vânzând obiecte reale unor oameni reali. Alan se uita la chipul fiecăruia. Cayley, cu nasul ei cârn. Brad, cu fruntea lui de om al cavernelor. Rachel, cu gura ei mică şi buzele supte.

Dar, în fond, a existat vreodată un moment în istorie când un american tânăr să fi vrut să înveţe lucruri de la un american mai bătrân, ori indiferent de la cine? Probabil, nu. Americanii se nasc ştiind totul şi nimic. Se nasc mişcându-se înainte, rapid, sau închipuindu-şi că aşa fac.

— Omule, Statuia Libertăţii se mişcă din loc!

Asta îi spusese individul din avion – poate singurul lucru care îl frapase pe Alan drept ceva relevant sau revelator. Tipul tocmai fusese la New York, vizitase Insula Ellis.

— Toată lumea crede că statuia aia stă pe loc, dar de fapt face paşi!

Tipul stropea cu salivă când vorbea. Nu-şi dădea seama sau nu-i păsa.

— Când am văzut-o cu ochii mei, mi-a stat mintea-n loc. Verifică şi tu, data viitoare când treci pe-acolo. Ţi-o jur, tipa merge drept înainte, fluturându-şi poalele rochiei, cu sandalele ei cu tot, de parcă se pregăteşte să traverseze oceanul, să se întoarcă în Franţa. Mi-a stat mintea-n loc, pe cuvânt.

După câteva partide de poker, Alan îşi dorea teribil să plece. Stătea în cort, unde era întuneric şi se simţea tot mai tare mirosul oamenilor şi al lucrurilor lor, în timp ce afară, la nu mai mult de cincizeci de metri distanţă, se afla Marea Roşie.

— Păi, cred că ar cam trebui s-o iau din loc, a spus el.

Tinerii nu l-au îmbiat să mai rămână. Alan s-a ridicat şi a pornit spre uşa cortului.

— O iau în direcţia asta, a zis el, indicând nordul, aşa că, dacă îl vedeţi pe rege, căutaţi-mă acolo.

Alan a zâmbit, tinerii au zâmbit, el şi-a dat seama că îl considerau întru totul inutil, şi a plecat.

După ce a ieşit din cort, s-a uitat în sus la blocul de apartamente roz şi a văzut o siluetă la fereastră. Întâi, nu i-a venit să-şi creadă ochilor. Însă forma

era omenească şi se deplasa prin dreptul unei ferestre de la etajul al patrulea. Pe urmă, o altă siluetă. După care, au dispărut.

I-a trecut prin minte să se ducă până acolo, să încerce cumva să intre în clădire, să verifice dacă nu cumva se aud nişte voci. Dar n-a mers mai departe de-atât. A ocolit clădirea şi puţin a lipsit până să cadă într-o groapă. Era mare cât o carieră de piatră – vreo patru mii de metri pătraţi, cu siguranţă. Săpaseră, se părea, o fundaţie, pentru o construcţie lângă blocul de apartamente Florida. Avea o adâncime cam de cincisprezece metri şi fusese cât pe-aci să devină mormântul lui.

Înăuntru erau rame de sârmă pentru stâlpi, conducte uriaşe şi ţevi, pe unde aveau să treacă în final apa şi căldura. Exista o scară improvizată, făcută din lemn şi noroi întărit. Fără nici un motiv, a hotărât să coboare. Pe măsură ce se îndepărta de suprafaţa solului, aerul se răcorea. Era ceva minunat. Din trei în trei metri, adică la fiecare nou nivel, temperatura mai scădea cu trei grade Celsius. A continuat să coboare, până a ajuns pe fundul gropii, unde aerul era de-a dreptul respirabil. Planşeul era din ciment, deşi existau petice de nisip şi mormane de pământ ici şi colo. Într-un colţ al fundaţiei, a descoperit un scaun simplu din plastic. Părea făcut ca pentru el, pentru el în acest moment, aşa că s-a aşezat pe el. Şedea pe un scaun de plastic pe planşeul unei fundaţii din oraşul de la Marea Roşie, iar aerul era răcoros, şi totul era cenuşiu, şi el era profund mulţumit.

Stătea şi se holba la peretele de beton.

Îşi asculta respiraţia.

Încerca să nu se gândească la nimic.

— Te iert, i-a spus Charlie Fallon.

I-a spus asta de multe ori. Îl ierta pe Alan pentru faptul că o ajutase pe Annette să se mute din casă. Se certaseră de prea multe ori, iar Charlie lansase ameninţări, spunea Annette. Alan era nevoit să

audă povestea asta în fiecare zi, din partea amândurora. Nu reuşea să se lămurească cine avea dreptate, de fapt. Dar, când Annette a decis să plece, într-un weekend, profitând de faptul că Charlie lipsea din oraş, l-a rugat pe Alan să o ajute, iar el a acceptat. A ajutat-o să golească aproape toată casa.

A doua zi l-a sunat Charlie:

— Ţicnita aia a plecat cu toate lucrurile noastre.

Alan s-a dus acolo, s-a plimbat prin casă. Arăta de parcă un urgan ar fi măturat totul, lăsând doar hârtii, role de bandă adezivă, câteva perne.

— Nu pot să nu recunosc, bravo ei, a zis Charlie. Nu mă aşteptam la aşa ceva. Îţi vine să crezi cât de eficientă a putut să fie? Lipsesc o zi, şi ea goleşte casa. Fata asta e deşteaptă foc, fir-ar să fie, dintotdeauna a fost aşa.

Charlie nu avea habar că Alan o ajutase, iar Alan nu ştia cum să-i spună, ca să nu se facă foc şi pară. Aşa că, o bucată de vreme, nu i-a spus. Ce rost ar mai fi avut, de fapt?

Într-un final, Charlie a aflat. I-a spus Annette, probabil. Charlie a fost furios un timp. Dar apoi a zis că înţelegea gestul şi că îl iertase pe Alan.

— Are o putere asupra bărbaţilor slabi din fire, ca tine şi ca mine, a spus Charlie.

Alan s-a ridicat de pe scaun. A început să meargă în jurul perimetrului, numărându-şi paşii. Clădirea avea să fie uriaşă. Şaizeci de metri pe o latură, treizeci şi şase pe cealaltă. Lui Alan îi părea bine că se afla acolo. Îi părea bine că participa la proiect. Nimic nu putea fi mai plăcut decât asta, ideea de a fi prezent la începutul unui lucru. Când oraşul avea să devină un alt Dubai, un alt Abu Dhabi sau Nairobi, el va putea afirma că se plimbase prin fundaţiile clădirilor, că pusese bazele întregii reţele IT din afurisenia asta de aşezare urbană. Dar nu putea să se pripească, bucurându-se înainte de a vedea rezultatul.

S-a aşezat din nou jos pe scaunul lui din plastic alb.

Terry Wren făcuse greşeala de a se bucura înainte de vreme.

— Doamne Sfinte, Alan, este fenomenal!

Alan se văzuse cu Terry în urmă cu câţiva ani, când era în trecere prin Pittsburgh. Alan îl cunoştea pe Terry de vreo douăzeci de ani, de pe vremea când lucra la Olney, Illinois. Terry evoluase de la biciclete la oţel şi, în final, la sticlă, iar acum lucra la PPG Industries, o mare fabrică de geamuri, de lângă Pittsburgh. Părea o mutare strălucită. Care branşă economică putea fi mai ferită de efectele recesiunii decât industria sticlei? Construcţiile imobiliare puteau avea suişuri şi coborâşuri, însă ferestre sparte vor exista întotdeauna.

Luaseră cina lângă Three River Stadium, iar Terry era în al nouălea cer, îi povestise cum PPG obţinuse contractul de furnizare a vitrajelor necesare pentru primele douăzeci de etaje din noul edificiu World Trade Center. Douăzeci de niveluri de geamuri laminate rezistente la explozii, o tehnologie specifică elaborată cu multe eforturi exact acolo, în Pennsylvania.

— E ca şi cum am fi fost făcuţi pentru această misiune, zicea Terry, cu gura plină de friptură, ţinând furculiţa în mână ca o sabie ridicată în semn de victorie.

Terry se zbătuse din toate puterile ca să obţină contractul, iar acum abia aşteapta să înceapă producţia. Băieţii de la fabrică abia aşteptau şi ei să se apuce de lucru. Ce minunat, să participi la construirea celebrului Freedom Tower! Ai toate motivele să te scoli vesel dimineaţa ca să te duci la lucru.

— Cel mai amplu proiect pe care l-am făcut noi vreodată, zicea el. Se va munci cu atenţie, cu pasiune.

Terry purta la reverul hainei o insignă cu steagul american. Totul avea o semnificaţie. Până n-a mai avut deloc.

Când Alan a avut din nou prilejul să se vadă cu el, totul se terminase. Se aflau amândoi la New York, iar compania PPG tocmai fusese eliminată din negocieri. Terry era distrus. S-au întâlnit să bea ceva. Alan a avut impresia că lui Terry îi venea să plângă.

Era aproape imposibil să descâlceşti iţele întregii maşinaţii. Din câte se părea, Autoritatea Portuară din New York selectase o ofertă din partea altei companii, Solera Construction. Decizia părea relativ logică. Cotaţiile din licitaţia lor erau mai mici, iar firma îşi avea sediul la New York. Explicaţia i s-a părut simplă lui Terry – până când a început să sape mai adânc.

— Oh, Doamne, Alan, dacă ai şti câtă perfidie e la mijloc! exclamase Terry, apucându-l strâns de braţ.

Se dovedeşte că Solera subcontractase producţia de geamuri unei firme din Las Vegas. Terry era necăjit, însă în continuare considera că fusese învins într-o competiţie desfăşurată corect. Nu-i cunoştea pe cei din Vegas, dar presupunea că fabrica lor se afla pe un teren închiriat ieftin în deşertul Nevada, folosind mână de lucru necalificată şi permiţându-şi astfel să menţină un nivel scăzut al costurilor de producţie.

— Relativ normal, aşa-i? a zis Terry, pătându-se cu băutură pe cămaşă.

Dar se dovedeşte că tipii din Vegas nu fabricau sticlă. Era doar de faţadă. Geamurile erau produse în China. Vitrajele verticale pentru noul World Trade Center, multiplii de câte douăzeci de metri de geamuri laminate rezistente la explozii se fabricau în China.

A fost selectată cea mai convenabilă ofertă corespunzând cerinţelor noastre. Aceasta fusese

declaraţia publică făcută de purtătorul de cuvânt al Autorităţii Portuare.

— Ce porcărie! a zis Alan.

— Rămâi mască, fir-ar să fie! a exclamat Terry.

Pe urmă însă a ieşit la iveală şi clenciul întregii afaceri, ceva incredibil: fabricantul de geamuri chinez folosea un patent PPG. Compania PPG elaborase tehnologia geamurilor laminate, o supusese spre brevetare şi obţinuse un patent, dar, cu puţin timp înainte de începerea licitaţiei, cedase patentul unor firme din toată lumea. Iar una dintre aceste firme era Sanxin Façade, cu sediul pe ţărmul Mării Chinei de Sud. Şi Sanxin Façade, s-a adeverit ulterior, avea să fie firma producătoare a vitrajelor pentru Freedom Tower. Prin urmare, deşi PPG inventase un nou tip de geam laminat rezistent la explozii, s-a ajuns ca o companie din China să fabrice vitrajele, cu costuri mai mici, şi să le revândă apoi Autorităţii Portuare, care încerca măcar să reînvie sentimentul de mândrie şi statornicie în acel centru al centrului incandescent al spiritului american.

Alan se foia agitat încoace şi încolo, păşind pe planşeul fundaţiei noii clădiri. Începuse să transpire şi îi venea să dea cu pumnii în pereţi.

Poate că Terry s-ar fi pensionat oricum. Avea şaizeci şi doi de ani. Însă tranzacţia pentru WTC îi venise de hac. Nimic nu-l mai amuza de-acum.

— Poţi să mă consideri un prost, i-a spus Terry, însă am pus mult suflet în povestea asta cu vitrajele pentru Freedom Tower. Ţineam enorm să participăm la construcţia acelui edificiu, fir-ar să fie.

Când Terry şi-a dat demisia, răbdarea lui Alan a ajuns la capăt. Câtă infamie pe toate planurile. Nu numai aspectul comercial, faptul că Autoritatea Portuară târâse firma PPG în toată acea mârşăvie, lăsând să se înţeleagă de zeci de ori că, fireşte, PPG, compania care elaborase tehnologia, avea să

fie furnizorul vitrajelor. Mai era şi faptul că apelaseră pentru aşa ceva la o unitate de producţie din străinătate, inducând în eroare cu bună ştiinţă PPG – milioane de dolari investiţi în modernizarea echipamentelor tehnologice şi reutilarea fabricii, pentru a avea capacitatea de a produce geamuri de o calitate optimă –, Dumnezeule, câtă înşelătorie, câtă laşitate şi lipsă de principialitate. Era o infamie. Şi asta, unde?! Tocmai la Ground Zero. Alan se foia de colo-colo, ţinând pumnii strâns încleştaţi. Câtă neruşinare! La Ground Zero! Prin cenuşa trecutului! Ce mârşăvie! Prin cenuşa trecutului! Ce mârşăvie! Ce mârşăvie! Ce mârşăvie!

— Hei, omule!

Alan s-a uitat în jur. S-a oprit locului. Cine vorbea cu el?

— Hei, omule, tu, de-acolo!

Alan a ridicat privirea. Doi muncitori în salopete albastre se uitau în jos la el. Domnule, omule! Nu! Nu! spuneau ei, pe un ton dezaprobator. Gesticulau, desfăcând larg mâinile şi adunându-le în jos ca un căuş, ca într-un fel de invocaţii menite să îl scoată din lumea subpământeană, chemându-l insistent sus, sus, sus. Pe chipul lor se citea: Nu ai ce căuta acolo, la cincisprezece metri sub pământ, plimbându-te aşa, foindu-te de colo-colo, furios, rememorând întâmplări ce nu pot fi schimbate, nu numai din trecutul tău ca persoană, ci şi din trecutul ţării ca întreg.

Dar Alan ştia asta. A început să urce treptele spre suprafaţă. Ştia perfect ce nu avea voie să facă.

XVIII.

Ziua de lucru se încheiase, iar acum Alan se întorcea la Jeddah, cu microbuzul, împreună cu cei trei tineri; toţi au dormit pe durata drumului spre casă, sau s-au prefăcut că dorm. Călătoria s-a desfăşurat în tăcere. La hotel, au coborât din

maşină, aproape fără să-şi vorbească, iar la ora şapte Alan era deja în camera lui, singur. A comandat o friptură, a mâncat-o, după care a ieşit pe balcon. De-acolo, a văzut câteva persoane, la vreo sută de metri dedesubt, încercând să traverseze autostrada, ca să ajungă pe ţărm. Se încumetau câţiva paşi, se retrăgeau. Traficul se derula rapid. În cele din urmă, au reuşit, năpustindu-se în slalom printre maşini, iar Alan nu învăţase nimic.

Răsfoind ghidul hotelului, a văzut fotografii de la centrul de fitness, despre care pomenise Rachel. Cum n-avea nici un chef să facă exerciţii fizice, a coborât cu ascensorul la subsol, unde a fost întâmpinat de către un antrenor de fitness, postat în spatele unui birou în formă de semilună; în jurul gâtului avea un prosop alb pufos. Alan i-a spus că voia doar să arunce o privire, *ca să îşi poată plănui regimul de antrenament*, a adăugat el, foarte serios, aşa că i s-a dat voie să se plimbe prin sală, îmbrăcat la costum cum era.

Cinci oameni se antrenau, toţi bărbaţi, păşind vioi pe benzile de alergare sau lucrând la aparatele Nautilus. Înăuntru era un miros persistent de detergent, iar televizorul, reglat pe CNN, se auzea tare. Antrenorul de fitness a aruncat o privire spre Alan, iar Alan a mişcat aprobator din cap, cu un aer grav, studiind unul dintre aparate, ca şi cum ar fi spus DA, mâine voi face exerciţii aici, în echipamentul meu de fitness.

Pe urmă a plecat. S-a plimbat prin lobby, fără nici o ţintă, apoi s-a hotărât să se aşeze şi să urmărească ce se întâmpla în jur. A comandat un ceai cu gheaţă, uitându-se la saudiţii şi occidentalii care patinau parcă pe o pardoseală lucioasă ca oglinda. Asculta susurul fântânilor, ecoul glasurilor răsunând sporadic în curtea interioară, până sus, la acoperişul de sticlă situat la vreo treizeci de metri înălţime. Hotelul, într-adevăr, nu avea nici un fel

de personalitate. Îi plăcea, însă. Dar, totodată, era un hotel fără nici un bar, ceea ce însemna că nu prea aveai ce face acolo, jos. Sus, la etaj, îl aştepta sticla. Aşa că, intrând în ascensorul de sticlă, a plutit înapoi în sus, până la etajul lui.

În cameră, şi-a turnat câteva degete de băutură şi a început.

„Dragă Kit,

Ceva s-a schimbat în mine. Ori chestia asta de pe ceafă mă face să-mi pierd minţile, ori mi le-am pierdut deja.“

Nu, şi-a spus el. Încetează cu smiorcăiala. Fă ceva util. A luat o înghiţitură din pahar. Băutura l-a ars pe limbă, i-a amorţit gingiile. Ochii îi lăcrimau. A mai tras o duşcă lungă.

„Dragă Kit,

Am făcut nişte greşeli. Din cauza asta nu vei putea merge la facultate în toamnă. E simplu, adevărat. Am dat-o-n bară. Dar viaţa nu-i uşoară pentru un tip ca mine.“

A luat-o de la capăt.

„Mai întâi de toate, dă-mi voie să-ţi spun veştile bune. Se pare că tranzacţia asta cu saudiţii merge bine. Poţi să te înscrii la cursuri pentru la toamnă. Voi avea banii. Voi avea suficienţi bani cât să plătesc taxa integral. Pe tot anul, de la bun început, dacă aşa cer nemernicii ăia.“

Acum minţea. Kit nu merita asta. Ea nu greşise cu nimic. Şi da, asta era economia de piaţă, aşa era lumea, şcolile erau extrem de scumpe, ridicol de scumpe – Dumnezeule, de unde scorneau asemenea taxe de şcolarizare? Visau nişte cifre, noaptea în somn, şi le adăugau pe urmă încă zece procente? –, şi totuşi. Dacă ar fi fost mai prevăzător, dacă nu ar fi fost atât de incompetent, ar fi avut acum banii care îi trebuiau ei. Avusese la dispoziţie douăzeci de ani ca să economisească 200 000 $. De ce să fi fost atât de greu? Însemna

zece mii de dolari pe an. Mult mai puţin, presupunând că banii ar fi adus şi dobândă. Tot ce trebuia să facă era să strângă 60 000 $ în bancă şi să nu se mai atingă de ei. Dar el nu i-a lăsat acolo. S-a jucat cu ei. I-a investit, i-a investit în el şi în alţii. Credea că putea aduna 200 000 $ oricând i s-ar fi năzărit, în orice an ar fi ales să o facă. Cum ar fi putut prevedea însă că lumea îşi va pierde interesul faţă de oameni ca el?

Cu un an în urmă, îi venise ideea să dezvolte o nouă linie de biciclete – clasice, durabile, pentru colecţionari şi pasionaţii de bricolaj, pentru familiile care, pur şi simplu, îşi doreau ceva indestructibil. Şi astfel a pornit în căutarea unui împrumut financiar. Şi-a făcut socoteala că, dacă ar avea la dispoziţie o jumătate de milion de dolari, ar putea să închirieze un mic depozit de mărfuri, nişte utilaje, ar putea angaja nişte tehnicieni şi designeri, ar confecţiona câteva prototipuri, ar cumpăra câteva camioane. Ştia perfect ce-şi dorea – biciclete simple, solide, cu un design curat, tone de crom, totul conceput şi executat pentru a dăinui o mie de ani, fără să se perimeze vreodată.

A întocmit un plan de afaceri viabil, însă băncile i-au râs în nas şi l-au trimis la plimbare. Ce spuneai că vrei să fabrici? Unde? Vreau să fabric biciclete, a zis el. În Massachusetts. Asta i-a amuzat pe toţi. Amuzament fără margini din partea deţinătorilor de cash. Un investitor în capital de risc îi râsese, efectiv, în telefon, hohote de râs nestăpânit, după care într-un final îi zisese: Alan, cinci miare dacă ţi-aş da, ca să nu mai spun de cinci sute de mii, s-ar isprăvi cu noi! Ne-ar închide pe-amândoi, crede-mă!

Nu erau vremuri potrivite să ceri bani de la bănci pentru ceea ce acestea socoteau a fi un proiect de proporţii donquijoteşti. Cei mai amabili dintre funcţionarii bancari de la împrumuturi i-au sugerat să se adreseze guvernului. Ai auzit de

Administraţia pentru mici întreprinderi? l-au întrebat ei. Verifică website-ul lor. Este plin de informaţii şi uşor de utilizat.

Şi aşa, Alan a început să apeleze la bănci din ce în ce mai mărunte, cu funcţionari din ce în ce mai sarcastici şi nedumeriţi de ce naiba tot îndruga Alan acolo. Nu auziseră niciodată de aşa ceva. Unii dintre angajaţii băncilor erau atât de tineri, încât nu văzuseră niciodată un plan de afaceri, care să sugereze vreo producţie de bunuri în statul Massachusetts. Li se părea că dezgropaseră un şaman de pe vremuri, plin de indicii referitoare la o lume uitată de mult.

Ha, poftim la el, acum vrea să facă pe sindicalistul! s-a hlizit şi Ron. Alan făcuse greşeala de a-i povesti lui taică-său despre proiectele lui. Credea că îl va impresiona. Să fi fost, poate, o tentativă de a-şi spăla păcatele? Ron nu l-a susţinut deloc.

— Prea târziu, băieţică.

Ca şi în alte dăţi, prin *băieţică* înţelegea *puşlama*.

— Eu nu cred.

— Ai avut contribuţia ta la mutarea producţiei în China. Duhul înapoi în sticlă nu poţi să-l mai bagi. Dar de ce să mă asculţi tu pe mine? De ce nu-ţi iei nişte consultanţi, care să-ţi spună ce să faci?

Ron avusese întotdeauna o părere proastă despre consultanţi. „Ce să-mi povestească ei mie despre propria mea afacere? Nişte *unii* care încasează onorarii scandalos de mari ca să interprezeze eronat grafice şi tabele.“

Alan a renunţat să mai ceară sfaturi de la taică-său.

În puţinele ocazii când Alan fusese invitat să înceapă completarea documentaţiei de împrumut financiar, o degringoladă alarmantă a împins lucrurile dinspre optimism spre tragism. Iar factorul care părea să transforme propunerea lui din ceva riscant în ceva toxic nu era infrastructura

americană, nici piaţa pentru bunuri fabricate în America, şi nici competiţia din China. Factorul era Republica Bananieră. Ea distrugea capacitatea unor întreprinzători ca el de a face să progreseze această ţară. Republica Bananieră i-a distrus lui creditul, iar faptul acesta distrusese America.

Alan nu verificase niciodată, şi nici nu ştiuse care era punctajul lui de bonitate, însă i s-a spus, de către toate băncile şi chiar de către câteva firme de investiţii în capital de risc, că din cauza acestui punctaj era considerat un paria. Punctajul lui, 698, era cu circa 50 de unităţi sub pragul care l-ar fi calificat drept demn de încredere sau măcar uman.

După zile întregi de săpături şi investigaţii, a descoperit că momentul definitoriu al situaţiei lui financiare curente şi, totodată, bariera care anula orice şanse de a i se acorda un împrumut se identificau cu o anumită cumpărătură de la Republica Bananieră în urmă cu şase ani.

A avut nevoie atunci de un sacou nou, iar vânzătorul i-a spus că dacă semna pentru un card de magazin Republica Bananieră, putea obţine o reducere pe loc, de cincisprezece la sută în acea zi, având posibilitatea de a anula cardul la scurt timp după aceea. Dar cumva, după ce anulase cardul, acesta nu fusese anulat, iar facturile au continuat să fie trimise. Asta fiindcă el anulase cardul, nu desfăcuse plicurile, imaginându-se că erau scrisori publicitare neinteresante.

Astfel, a ajuns la 30 de zile şi, în final, la 90 de zile de întârziere la plată, şi apoi la 120, când au început să sune agenţiile de recuperare a datoriilor, iar în acel moment a plătit restanţa de 32,00 $ datorată, un fel de taxă financiară, şi a anulat furios cardul, din nou.

Toate acestea, însă, îi împinseseră punctajul de bonitate sub 700, iar orice tip de împrumut, darămite o a treia ipotecă – luase deja o a doua ipotecă înainte de dezastrul cu Republica Bananieră –, era imposibil de obţinut.

Bancherii arătau spre punctajul neadecvat şi ridicau din mâini demonstrativ. Când începea să le explice că el îşi plătise ipotecile, toate cardurile de credit actuale, cu conştiinciozitate timp de treizeci de ani, funcţionarii bancari deveneau atenţi şi păreau să aprecieze acest lucru, după care însă reveneau la atitudinea iniţială. Punctajul de bonitate era acelaşi.

Alan încerca să îi convingă.

— Vedeţi aici raportul meu de credit actual.

— Da, domnule.

— Şi vedeţi că singura hibă este acest card de la Republica Bananieră.

— Exact. Asta e hiba principală, desigur.

— Şi sunteţi de acord că o penalizare de 72 $ pe un card de la Republica Bananieră acum şase ani nu poate fi un indicator semnificativ, în comparaţie cu cei treizeci de ani de comportament perfect în achitarea facturilor şi a ipotecilor?

— Da, sunt de acord.

Alan credea că învinsese rezistenţa funcţionarului.

— Prin urmare, putem eluda acest aspect?

Tipul râdea:

— Oh, nu. Îmi pare rău, domnule. Punctajul este sub pragul nostru de acordare a creditelor. Noi nu putem acorda împrumuturi, dacă punctajul de bonitate al solicitantului este sub 700.

— Al meu este 698.

— Da. Dar chiar şi un punctaj mai mic de 740 necesită o analiză la cele mai înalte eşaloane.

— Bine, dar punctajele acestea nici măcar nu sunt calculate de bancă.

— Întocmai.

— O agenţie externă se ocupă de asta. Experian.

— Întocmai.

— Se ştie cum stabilesc ei care tipuri de carduri sau plăţi pot antrena anumite diminuări ale punctajelor de bonitate?

— Nu, nu. Astea sunt informaţii deţinute în exclusivitate de către agenţie, a adăugat tipul, chicotind, ca şi acum discuţia lor s-ar fi referit la motivaţiile lui Dumnezeu însuşi. Experian păstrează cu stricteţe secretul studiilor lor, a mai spus tipul.

Alan a încercat să sune la Republica Bananieră. Cei de-acolo nu ştiau nimic. „Noi nu ne ocupăm de cardurile de credit la acel nivel“, i-a zis o salariată. L-a dirijat spre o companie din Arizona. Apelurile la numărul din Arizona s-au întrerupt în mod repetat, de parcă ar fi fost ceva intenţionat.

Venise epoca dominaţiei maşinilor asupra omului. Acesta era declinul unei naţiuni şi triumful unor sisteme proiectate să zădărnicească orice contact uman, orice argumentare de la om la om, libertatea de acţiune şi de decizie a persoanei. Majoritatea oamenilor nu voiau să ia decizii. Şi prea mulţi dintre oamenii care *puteau* lua decizii hotărâseră să le cedeze unor maşini.

Alan s-a ridicat în picioare. Liniile camerei au plecat în toate direcţiile, ca beţişoarele unui joc de marocco. A găsit patul şi s-a lăsat înghiţit de saltea. Totul se învârtea ca o morişcă. „Poate că am băut prea mult“, şi-a zis el, chicotind. Şi-a lipit palma de perete şi rotirea s-a domolit, apoi s-a oprit.

Nu-i prea rău, şi-a zis el, gândindu-se că era un tip foarte nostim şi abil. A vrut să oprească rotirea şi i-a reuşit. „Felicitări, tinere!“ a zis el.

Alan s-a privit în oglinda de deasupra biroului, iar apoi s-a uitat la telefon. Şi în timp ce se uita la aparat, telefonul a început să sune.

— Alo?

— Sunt Hanne.

— Bine. Ce mai faci?

— Eu nu te-am întrebat ce mai faci, a râs ea.

— Probabil, am considerat că ar trebui să ştii.

Hanne râdea din nou, râsetul ei zdrăngănit, gutural.

— Te-ai băgat deja în pat?
— Nu. De ce?
— E o petrecere la ambasadă, diseară.
— Ambasada Danemarcei?
— Da, orgie şi pileală.
— Eu am băut deja. Rachiul ăla de contrabandă.
— Perfect. Vei fi în elementul tău. Vii?

XIX.

A luat un taxi până la ambasadă, iar după douăzeci de minute a văzut două femei lingând sfârcurile perforate cu cercei ale unui bărbat, călare peste el ca nişte consoarte barbare. Erau acolo oameni purtând doar lenjeria de corp; şi peste tot nenumărate pilule. Butoaie cu rachiu de contrabandă. Era o atmosferă de dezlănţuire impetuoasă şi nebunie, ba chiar intermitent plăcută.

Un bărbat gras dansa lângă piscină, dansa bine. Avea nişte pantaloni prea strâmţi pentru un bărbat atât de corpolent. Hanne dispăruse la bar.

Alan era singur şi umbla fără rost. Nu simţea nevoia să mai bea.

Pantalonii grăsanului scânteiau ca solzii unui peşte. Alan avusese îndoieli în privinţa bărbatului, se mirase de ce erau atâtea femei pe lângă el, atrase de el, însă pe urmă grăsanul începuse să danseze şi totul se lămurise. Tipul era fantastic. Şi canadian. Un canadian gras care dansa fenomenal.

În piscină, se desfăşura un fel de joc. Oamenii se scufundau după pastile aruncate în apă. Nu se fuma marijuana la petrecere – ar fi fost prea mare riscul de a fi detectaţi de către vecini, cu mirosul purtat de vânt –, aşa că în schimb erau pilule. Erau enorm de multe pilule, vin şi şnaps în sticle neetichetate. Un adevărat paradis al contrabandiştilor.

Un bărbat înalt, clădit ca un viking, cu păr blond strâns într-o coadă de cal, arunca pastile pe fundul

piscinei, sute de pastile. El le arunca în apă şi lumea plonja să le recupereze. Trebuie să le înghiţiţi când vă pot vedea, le spunea el petrecăreţilor în lenjerie de corp, care se scufundau în piscină. Regula jocului dicta să aştepţi până ieşeai din nou la suprafaţă şi să înghiţi pilula în faţa lui. Şi aşa, oamenii săreau, doar în lenjeria de corp, se aruncau în piscină, ca să găsească drogurile – pastiluţe albe şi albastre, foarte dificil de depistat pe fundul pisicinei, noaptea. Ce erau, de fapt?

Cineva a zis Viagra, altcineva a zis Ambien, dar nu putea fi adevărat. În scurt timp, cineva a ieşit în pielea goală din piscină, şi asta a creat o agitaţie generală. În piscină erau bărbaţi şi femei îmbrăţişaţi, trupuri refractate, mişcându-se ritmic, şi mai erau pastile, sticle de băutură, însă bărbatul care a ieşit gol puşcă din bazin întrecuse măsura, s-ar fi zis. Imediat a fost învelit cu un prosop şi trimis valvârtej înăuntru.

Unde era Hanne?

Niciodată nu văzuse oameni de această vârstă comportându-se aşa. Oameni bătrâni, oameni de vârsta lui, dezbrăcaţi aproape până la piele. Oameni bătrâni cu pilule, aruncându-şi pilulele în gură şi înghiţându-le, dând pe duşcă sticle uriaşe de alcool contrafăcut. Ceva înăbuşit în ei se dezlănţuise. Şi femeia cu decolteul adânc? Îşi purta pieptul ca o tavă în faţa ei. Doar plimbându-se printre petrecăreţi, ture după ture, fără nici un alt plan sau ţel, se părea. Nu vorbea niciodată cu nimeni. Ca şi cum ar fi fost plătită să facă exact ceea ce făcea, să se plimbe prin jur, să fie admirată. Asemenea lucruri se făceau la New York şi Vegas, dar aici?

Alan a băut din vreo zece sticle transparente, cu un conţinut întotdeauna limpede ca apa, dar cu gust de maşinărie stricată.

Alan a dat peste un arhitect american. Tipul spunea că proiectase o parte din KAEC, centrul financiar. Proiectase cel puţin câteva dintre cele mai înalte clădiri din lume. Provenea dintr-un loc foarte surprinzător, foarte plat. Iowa? Fusese cordial, umil, poate un pic buimac. Şi-au împărtăşit impresii despre lipsa de somn. Arhitectul tocmai sosise de la Shanghai, unde construia un nou turn, mai înalt decât tot ceea ce clădise el vreodată. De zece ani, lucrase în Dubai, Singapore, Abu Dhabi, în toată China.

— N-am mai lucrat în SUA, oh, nici nu mai ţin minte când a fost ultima oară, i-a zis el.

Alan a întrebat de ce, deşi ştia răspunsul. Era legat de bani, desigur, dar şi de viziune, curaj, chiar şi un pic de emulaţie personală.

— Nu e vorba neapărat despre faptul că *poţi* să faci cel mai mare, cel mai înalt bloc de birouri, dar, ştii, în SUA acum nu mai găseşti genul acesta de vis şi năzuinţă. Totul e în aşteptare, stagnează. Visele se întrupează altundeva, deocamdată, i-a spus arhitectul, după care a plecat de la petrecere.

— Vino să stăm de vorbă.

Era Hanne.

— Pe unde-ai umblat? l-a întrebat ea.

Alan habar n-avea.

L-a tras de mână, Alan s-a lăsat condus.

— Hai să facem prostii, i-a zis ea.

S-au dus în garaj. Trei frigidere încă în cutiile lor.

Şi faţa ei pe pieptul lui, apoi ochii aceia mici privind în sus spre el, încercând să fie senzuali, însă neizbutind să fie decât mai degrabă iscoditori. Alan se simţea descoperit, şi a întors capul.

Dar s-au sărutat câteva clipe, după care el s-a oprit. A pretins că era o chestiune de cavalerism. O problemă de demnitate.

— Pare o aiureală graba asta, nu crezi? a zis el.

Hanne a păşit în spate, uitându-se la el de parcă i-ar fi dezvăluit un secret cumplit, că fusese membru al SS, în tinereţe, bunăoară. Pe urmă, a râs. „Admirabilă prudenţă la vârsta ta, Alan!“

A tras-o lângă el, ţinând-o îmbrăţişată mult timp. A sărutat-o pe creştetul capului. Asta era prea de tot, o ştia şi el. Doar nu era tatăl ei! Sau duhovnicul ei! Era un tâmpit.

Hanna s-a tras la o parte: „Nu mă trata ca pe-un copil“.

Alan şi-a cerut scuze şi i-a spus cât de mult o plăcea, fiindcă aşa era.

— Nu mă poţi face să sufăr, să ştii, i-a spus ea. Sunt indestructibilă.

Asta era în loc de încurajare, o persoană spunându-i alteia că are ochii larg deschişi, aşa că el nu trebuia să-şi facă griji că ar putea să se îndrăgostească de el sau măcar să îşi aducă aminte de el în viitor.

Voia să fie crudă? Oamenilor nu le convine când sunt opriţi de la ceea ce-şi doresc. Şi în special când ştiu că pot avea acel lucru. Asta îi înfurie şi mai rău. În mod limpede, Hanna avea senzaţia că îi făcea o favoare lui Alan. Şi apoi, când o atinsese şi îi simţise gustul, o refuzase. N-a mai vorbit cu el tot restul serii.

Dar, oricum, petrecerea aproape că se încheiase deja. Asta s-a întâmplat la sfârşit, înainte de sfârşit, cel puţin înainte de sfârşitul prezenţei lui acolo. Cosmonautul! Un bărbat îmbrăcat în echipament de cosmonaut. Era o costumaţie, într-adevăr, însă foarte reuşită, foarte realistă. Un fel de combinaţie între costumul Apollo şi cel din *2001* al lui Kubrick, la fel de rigid şi incomod, cu nervuri regulate pe mâneci şi pantaloni. Astronautul s-a plimbat, pur şi simplu, în acel costum, simulând imponderabilitatea, iar apoi s-a întors înăuntru. Când, ulterior, a ieşit din nou, fără cască pe cap, s-a putut vedea că era un om la vreo şaizeci şi ceva de ani. Ce băuse sau ce înghiţise oare? Un ins la

şaizeci şi ceva de ani, preumblându-se cu încetineală printre invitaţii la o petrecere, cu gesturi şi mişcări de pantomim, prefăcându-se că încearcă să apuce sânii femeii cu decolteu adânc.

Era muzică la subsol, cu un fel de ring de dans şi un glob disco improvizat din straturi de staniol. Motown era singura chestie. Diana Ross şi The Shirelles. The Jackson 5. Bărbaţi şi femei de vreo patruzeci şi ceva de ani, frecându-se unii de alţii, cu fundul lipit de organele genitale ale partenerului de dans. Era scandalos să-i vezi bâţâindu-se aşa. Alan simţise nevoia să plece din subsol.

Erau şi tineri veseli. Afară, lângă piscină.

Cu băutura în mână, în nişte căni roşii, se duceau pe ringul de dans, timp de o melodie, două, iar Alan s-a trezit lângă ei, pe şezlonguri, urmărindu-i cum se scufundau în apă, ca să recupereze pastilele aruncate pe fundul bazinului. Erau trei care făceau asta. O tânără din Etiopia, dar care vorbea ca o americană. Se născuse în Miami, lucra acum pentru ambasada Etiopiei. Cu părul zbârlit pe cap în toate direcţiile, avea un nas drept şi subţire, ochi enormi, pleoape fardate în nuanţe de fumuriu-albăstrui. Împreună cu ea erau doi tineri zeloşi. Nu le dădeai mai mult de şaisprezece ani, cu obrajii ca nişte fructe coapte, cu ochii mici şi arzători. Unul era olandez, celălalt mexican. Erau interesaţi de Alan, de KAEC, de orice lucru nou.

— Locul acesta e pe punctul de a exploda, a zis etiopiana.

— Locul acesta e pe punctul de a exploda? a repetat mirat Alan, imaginându-şi că tânăra se referise la un fel de război. Un soi de teroare. Ceva aidoma masacrului din 1979, de la Mecca, unde muriseră atâţia pelerini.

— Nu, nu, a zis ea. Femeile. Femeilor saudite li s-a făcut lehamite. S-au săturat de toată porcăria asta. Politica lui Abdullah, care încearcă să

deschidă porţi, sperând ca femeile să-şi croiască drum înainte, să preia iniţiativa. Se crede Gorbaciov. Pune bazele efectului de domino. Facultatea coeducaţională a fost primul reper. KAEC este următorul.

Alan s-a întors spre ceilalţi doi:

— Sunteţi de acord cu asta?

Ceilalţi au încuviinţat din cap. Ştiau, probabil, mai mult decât el.

Se juca şi fotbal de masă. Un fel de campionat, foarte serios, cu nume scrise cu creta pe o tablă neagră şi reguli stricte de eliminare din competiţie. Pe un mare ecran plat TV rulau filmele lui Russ Meyer. Astronautul urmărea atent imaginile, aplecat în faţă, ţinându-şi casca în poală.

XX.

Amintiri şi revelaţii confuze i s-au tot învălmăşit prin minte lui Alan în dimineaţa următoare, cât timp a făcut duş, s-a îmbrăcat şi a citit ziarul *Arab News*. Ce era chestia aia de lângă chiuvetă? Altă sticlă de alcool ilicit. I-o dăduse Hanne la plecare. Hanne ţinea la el. Mare prost fusese. Se gândea la cum o sărutase pe creştet. Ce gest oribil! După prea puţine ore de somn şi cu un picior încă în lumea nocturnă de la ambasada daneză, Alan ştia că avea să fie prăpădit de oboseală toată ziua. Şi-a băut cafeaua şi a frunzărit ziarul, în care a văzut o mică fotografie a regelui Abdullah, cu o legendă în care se spunea că revenise în regat.

Aceasta era prima zi, prin urmare, în care părea posibil ca regele să vină într-adevăr la KAEC. Oricât de improbabil era să ajungă în oraş, şi chiar dacă Alan se simţea de parcă ar fi stat toată noaptea în portbagajul unei maşini, el şi echipa de la Reliant trebuiau să fie acolo la timp, pregătiţi şi prezentabili.

— Yousef?

— Nu-mi vine să cred că te-ai trezit deja. Nu-i nici măcar zece încă. Stai aşa! E doar şapte dimineaţa!

— Vrei să mă duci cu maşina la KAEC?

— Când? Acum?

— Aş vrea să fiu acolo pe la opt şi jumătate.

— Lasă mai bine pe la nouă şi jumătate. Nimeni nu va fi acolo înainte de nouă. În felul ăsta, pot să te duc întâi la un doctor, ca să vedem ce-i cu chestia aia de pe ceafa ta.

Alan s-a întâlnit cu Yousef la rondul hotelului şi s-a suit în Caprice.

— Mă îngrijorează programul tău de somn.

— Am avut o noapte ciudată.

Alan ştia că nu trebuia să pomenească de petrecerea de la ambasadă, dar îşi dorea teribil de mult să-i povestească lui Yousef. Lui i s-ar părea amuzant, şi ori ar fi uluit că se putuse întâmpla aşa ceva, ori ar zice: *Oh, chestii dintr-astea se întâmplă tot timpul*. Pe el l-ar mulţumi oricare din reacţii. Însă le promisese tuturor acelor oameni, inclusiv tipului în costum de cosmonaut, că va păstra tăcerea, iar el niciodată în viaţa lui nu încălcase o asemenea promisiune, indiferent cât de neînsemnată ar fi fost miza.

Au trecut prin dreptul individului postat pe tanc cu umbrela de plajă, şi de data asta Yousef a virat la dreapta, nu la stânga.

— Unde e doctorul?

— La vreo câţiva kilometri distanţă. Noor o ştie pe femeia care lucrează la recepţie.

— Mulţumesc că faci asta pentru mine, a zis Alan.

— E uşor, a spus Yousef, şi şi-a aprins o ţigară.

— Apropo, am auzit un banc bun aseară.

— Mă bucur.

— Ştii ce este legiunea străină?

— Sigur. Legiunea Străină Franceză, nu-i aşa?

— Exact. Bun, un căpitan din legiunea străină este transferat la o bază militară din deşert. În

timpul vizitei de orientare, vede o cămilă foarte obosită şi jegoasă, priponită afară, în spatele barăcilor pentru soldaţi. Îl întreabă pe sergentul care conducea turul de prezentare: „Hei, ce faceţi cu cămila asta?“ Sergentul îi spune: „Păi, domnule, aici noi suntem în mijlocul pustiului, iar oamenii au nevoi sexuale fireşti, aşa că atunci când se întâmplă asta, noi folosim cămila“. Căpitanul rămâne surprins, însă, fiind nou-venit acolo, nu vrea să strice rânduiala locului. Aşa că zice: „Mda, păi, dacă e bine pentru moralul trupelor, nu văd de ce m-ar deranja pe mine“. Căpitanul se ocupă de treburile lui, dar după şase luni de şedere la fort simte că nu mai rezistă şi îi spune sergentului: „Adu cămila înăuntru!“ Sergentul ridică din umeri şi vine cu cămila în camera căpitanului. Căpitanul îşi ia un scăunel, se suie pe el, îşi lasă pantalonii în vine şi face sex viguros cu cămila. Termină şi se dă jos de pe taburet. În timp ce îşi încheia nasturii de la prohab, îl întreabă pe sergent: „Aşa procedează şi soldaţii din unitate?“ Sergentul îşi studiază bombeul bocancilor. Nu prea ştie cum să-i răspundă. În cele din urmă, spune: „Păi, ştiţi, domnule, de obicei soldaţii folosesc cămila doar ca să ajungă în oraş, la femei“.

— Oh, Doamne! exclamă Yousef, râzând şi bătând cu palma în volan. La început mi-a fost teamă – mă gândeam să nu fie vreo chestie cu tentă antiarabă. Înţelegi, regulatul cămilei şi treburi de-astea. Dar bancul e *bun de tot*. E preferatul meu, până acum. Să vezi ce-o să-i mai placă şi lui Noor.

Yousef a încetinit în faţa unui spital mare, împrejmuit de ziduri înalte. A oprit la poartă.

— Poarta e o problemă doar pentru mine, nu şi pentru tine.

Yousef l-a salutat pe paznic şi, ca de obicei, a arătat din cap înspre Alan, folosind cuvântul *Amreeka* de câteva ori, până când i s-a făcut semn din mână că poate să intre.

Au parcat maşina şi au intrat în spital, unde, în scurt timp, Alan a fost poftit să ia loc într-o încăpere zugrăvită în nuanţe de avocado. Revistele erau un amalgam de publicaţii americane şi saudite. A apărut o asistentă medicală, singură, care i-a măsurat pulsul şi tensiunea arterială. A plecat, explicându-i că medicul va veni imediat.

Alan se holba la pardoseală, întrebându-se cum ar putea explica mai bine decizia de a se opera singur cu un cuţit de friptură. Nu avea nici un rost să mintă. Doar un animal ar fi putut provoca acea rană.

O umbră a întunecat pardoseala de sub el. Ridicând privirea, Alan a văzut o femeie scundă într-un halat alb.

— Domnul Clay?

— Da.

— Eu sunt doctoriţa Hakem.

Şi, după aceste prezentări, a dat mâna cu el. Mică de statură, nu putea avea mai mult de vreun metru şi cincizeci de centimetri înălţime. Pe cap, purta un *hijab* înfăşurat strâns, care îi ascundea complet părul, în afară de o şuviţă rebelă care aluneca neîncetat pe obraz. Ochii păreau să ocupe cea mai mare parte a feţei, umplând parcă toată încăperea. Ghidul lui turistic greşise din nou. I se spusese fără nici un dubiu că, deşi în regat existau mulţi medici femei, acestea purtau abaya şi, doar arareori se întâmpla, eventual, să trateze vreun bărbat. Doar în situaţii de urgenţă, cazuri de viaţă şi moarte, când nici un doctor bărbat nu se afla prin apropiere. Poate că prezenţa ei, acum, dovedea că era şi el pe moarte, se gândea Alan.

— Ai o excrescenţă pe spinare?

— E pe ceafă, de fapt. Nu sunt sigur dacă…

În timpul acesta, doctoriţa s-a apropriat de el, a trecut iute în spatele lui şi, înainte ca el să termine de vorbit, a început să îl palpeze cu degetele,

delimitând conturul rănii. Lui Alan i-a pierit toată siguranţa de sine.

— Aoleu, a zis ea. Ce ţi-ai făcut acolo?

Accentul ei nu era întru totul saudit, amalgamând în schimb vreo alte şase intonaţii, de la franceză până la rusă. Alan a preferat să nu mintă.

— Am făcut un pic de investigaţii.

— Cu ce?

— Cu un cuţit.

— Ai vrut cumva să-ţi pui capăt zilelor?

Alan râdea. Nu-şi dădea seama dacă nu cumva îl lua peste picior.

— Nu, a zis el.

— Ai luat o anumită medicamentaţie? Prozac sau…

— Nu sunt deprimat. Eram curios. Încercam doar să văd dacă…

— După cum arată, se pare că a fost un cuţit cu lamă zimţată.

— Exact.

— L-ai sterilizat?

— Am încercat.

— Hm. Ai o infecţie minoră.

S-a tras înapoi, ca să se poată uita în ochii lui. Avea faţa în formă de inimă, o bărbie micuţă, buze voluptuoase şi roz. Simţea că n-ar fi trebuit să se uite la ea. Aştepta prea multe de la ea.

— Mda, e doar un lipom, probabil.

— Şi asta nu e grav?

Se holba la ecusonul cu numele ei: Dr. Zahra Hakem.

— Nu, e doar o excrescenţă. Ca un chist.

— Şi este…

— Benignă.

— Eşti sigură?

Uitându-se acum la mâinile ei, mici, cu unghii scurte, roase până în carne, a întrebat-o despre posibilele efecte ale poziţiei umflăturii în apropiere de măduva spinării, despre probabilitatea ca acest

lucru să fi fost cauza senzaţiei de stângăcie, lentoare, lipsă de energie, substratul tuturor celorlalte maladii şi al slăbiciunii generale pe care le resimţea de ceva vreme.

— Nu. Eu nu văd nici o legătură cu vreunul dintre aceste simptome.

— Vreau doar să fiu sigur. Aşa s-ar explica unele lucruri.

Şi-a înşirat suferinţele, nenumăratele nelinişti răzleţe.

— Şi senzaţia dumitale este că această umflătură ar fi cauza tuturor neplăcerilor?

Se uita la el, studiindu-l, zâmbindu-i afectuos.

— Este imposibil?

— Aş zice că este imposibil.

— Simt nevoia, pur şi simplu, să-mi spună cineva că nu am nimic grav.

— Nu ai nimic grav.

— Dar nici măcar n-ai văzut cum arată rana înăuntru.

— Nu, dar ştiu ce este.

Şi, vrând parcă să-i arate că ţine seama de îngrijorarea lui, s-a mai uitat încă o dată la umflătură, apăsând şi palpând insistent, ca şi cum ar fi vrut să o sondeze cu degetele.

— Efectiv, nu poate fi altceva decât un lipom.

— OK, a zis el.

Ocolindu-l, a venit şi s-a aşezat pe scaun în faţa lui. Se uita direct la el, cu ochi mari, studiindu-l.

— Te frământi mult din cauza asta, aşa-i?

Alan şi-a dres glasul. Brusc, i se pusese un nod în gât.

— Mă frământ din cauza prea multor lucruri, a spus el.

Doctoriţa s-a ridicat în picioare şi a făcut câteva însemnări în foaia de observaţie.

Alan a avut subit o revelaţie, pe care nu o desluşise până acum, deşi mocnise pesemne în subconştientul lui de mult timp: dacă acea gâlmă era cancer, iar el urma să moară, nu ar mai avea de

ce să se frământe. Nu ar mai trebui să-şi facă griji din cauza faptului că era falit. Nu ar mai trebui să-şi facă griji din cauza taxelor de şcolarizare pentru Kit sau din cauza viitorului ei. Cu siguranţă eşti scutit de plata şcolarizării când rămâi orfan de tată.

Doctoriţa Hakem a luat dintr-un sertar nişte materiale şi instrumente medicale, ca să îi trateze rana. Stătea acum în spatele lui; Alan trăgea adânc aer în piept. Se aşteptase să simtă un parfum proaspăt, eterat, dar mirosul ei era diferit. Nu reuşea să-l localizeze. Îi amintea de copaci, de pământ reavăn. Avea un iz frust, ca de mosc. Îi sugera o pădure după ploaie, o mireasmă de flori de câmp.

— Am avut şi eu exact acelaşi lucru acum câţiva ani, i-a zis ea. O apăsare în piept. O senzaţie de panică, ca un fel infarct iminent. Iar când mi-am făcut o electrocardiogramă, eram sigură că diagnosticul nu putea fi decât murmur cardiac sau aritmie, o explicaţie plauzibilă pentru starea de oboseală cronică şi vlăguire pe care o resimţeam.

A pus nişte unguent pe un pansament adeziv, i l-a aplicat pe ceafă, după care s-a aşezat din nou pe taburetul din faţa lui.

— Şi? a întrebat el.

— Şi nu aveam nimic.

— Ce ghinion, a zis Alan, şi amândoi au pufnit în râs.

— N-avem ce face decât să ne resemnăm că din păcate suntem sănătoşi, a spus ea, iar el a râs şi mai tare. Dar, pe cuvânt, pot înţelege de ce eşti speriat. Locul unde este amplasat lipomul ar crea oricui motive de îngrijorare. Aşa că îl vom extirpa, iar atunci vom putea fi siguri. Cum ţi se pare ideea?

Alan continua să se uite la perete. Nu ştia dacă să se întoarcă acum cu faţa la ea. Privind în direcţia ei, a constatat că se uita fix la el, cu ochi mari, care-l scrutau. Ochi căprui, cu irizaţii verzi, cenuşii şi aurii. Era greu să apreciezi ce vârstă

avea. Undeva între patruzeci şi cincizeci de ani, poate un pic mai în etate chiar. Nefiind în stare să îi susţină privirea, a preferat să se uite în jos. Pantofii ei erau eleganţi, cu toc jos şi baretă. A întors din nou capul, pironindu-şi privirea pe un perete, de unde un mănunchi de cabluri, împletite ca arterele sanguine, ieşeau din cameră şi coborau spre holul de la parter.

— Pot face intervenţia chirurgicală cam peste o săptămână. Îţi convine?

Alan nădăjduise cu ardoare să fie deja plecat din această ţară, de atunci într-o săptămână, însă fără să vrea a confirmat că era de-acord. Au stabilit programarea, după care ea s-a ridicat în picioare, spunând:

— Atunci, pe curând, Alan.

— Mulţumesc.

— Să nu-ţi faci griji.

— OK.

— Mă bucur că te-am cunoscut.

— Şi eu mă bucur că te-am cunoscut.

Când a coborât înapoi în lobby, l-a găsit pe Yousef foindu-se de colo-colo, ca un viitor proaspăt tătic. Văzându-l pe Alan, a căscat ochii mari.

— Ia zi, cum a fost?

— E ceva benign. N-am nimic. E un lipom.

— Nu e cancer.

— Ea nu crede că ar fi.

Felicitându-l cu o strângere de mână, Yousef i-a spus:

— Mă bucur enorm, Alan.

— Şi eu la fel.

— Abdullah e în Riyadh. Am auzit la radio.

Alan nici nu ştia dacă să răsufle uşurat sau nu.

Au ieşit din clădire.

— Şi te-a consultat un doctor femeie? De unde era?

— Nu ştiu.

— Saudită?
— N-am întrebat-o.
— De etnie arabă?
— Aşa cred. Dar nu ştiu sigur.
— Dar, probabil, de etnie arabă?
— Presupunerea mea ar fi că da.

Lui Yousef, lucrul acesta i se părea fascinant. Existau nenumăraţi medici femei, dar totuşi, probabilitatea ca Alan să fie tratat de o femeie era extrem de redusă.

— Purta văl?

— Doar un hijab.
— A fost singură cu tine în timpul consultaţiei?
— Da, a fost.

Au ajuns la maşină. Yousef învârtea cheile pe deget, cu un aer încântat.

— Ce interesant. Ce interesant.

XXI.

În interiorul cortului, ai fi zis că tinerii fuseseră gazaţi. Zăceau ca răstigniţi pe jos, în mijlocul cortului, cu picioarele unele peste altele, cu braţele răsfrânte în afară. Arăta ca în Jonestown[13].

13. În ziua de 18 noiembrie 1978, în Guyana, 922 de persoane strămutate din SUA, dintre care 280 erau copii, toţi membri ai sectei Templul Popoarelor, au murit în cea mai mare sinucidere colectivă din toate timpurile.

Alan s-a repezit spre ei.

— Cayley? Rachel? Brad?

Ridicând lent pleoapele, au deschis ochii. Erau în viaţă.

— Nu mai funcţionează aerul condiţionat, a izbutit să îngaime Rachel.

S-au ridicat încet, gemând.

Brad s-a uitat la ceasul de la mână:

— Am dormit cam un ceas. Scuze.

Cayley a privit în sus, cu ochi sticloşi.

— Hei, stai aşa. Ce-ai păţit la ceafă?

Alan le-a explicat de ce fusese la spital. Le-a arătat pansamentul, a comentat care erau şansele de vindecare, iar ei au părut la fel de optimişti ca Alan – în sensul că precis trebuia să existe o cauză de ordin medical a simptomelor neplăcute pe care le avea.

— Prin urmare, crezi şi tu că după operaţie te vei simţi mai bine? l-a întrebat Cayley.

A urmat o pauză stânjenitoare.

— Semnalul a fost puternic astăzi, a zis Rachel, salvând situaţia.

A deschis laptopul, dar aproape imediat a pufnit cu dispreţ:

— Bun, acum nu mai e deloc.

— Există vreo şansă ca regele să apară azi? s-a interesat Brad.

— Din păcate, nu. E la Riyadh, a răspuns Alan.

Brad s-a lungit la loc, trântindu-se pe spate, pe covor. Rachel şi Cayley i-au urmat exemplul. Alan a rămas în picioare, lângă ei, câteva momente, fiecare căznindu-se să inventeze ceva de comentat, dar, neizbutind nici unul, nimeni nu a mai spus nimic.

Alan a decis să-i lase să doarmă în continuare, până la sfârşitul programului din ziua respectivă. A ieşit din cort şi s-a uitat în jur, neştiind exact ce-ar fi putut să facă.

A mers în lungul promenadei până a ajuns la o dună. A luat-o spre mare. Îşi dorea cu înfocare să calce pe nisip, însă îşi făcea griji că l-ar putea vedea ceilalţi. Cortul avea ferestrele acelea din folie transparentă.

Ceva mai departe pe plajă, Alan a zărit un dâmb mare de nisip, cu un tractor părăsit şi o cuvă de excavator alături. Dacă ar reuşi să treacă pe lângă mormanul de nisip şi să dispară în spatele acestuia, ar putea ajunge la apă, fără să-l fi observat careva.

A coborât repede spre ţărm, a ocolit mormanul de nisip şi s-a aşezat în umbra lui. Odată instalat

acolo, a tras cu ochiul peste dâmb, asigurându-se că nu avea cum să fie văzut de cei din cortul alb, de Cutia Neagră, de nimeni din blocul de apartamente roz. Era invizibil pentru toţi, în afară de peştii din mare.

Alan nu înceta să se minuneze de propriul său comportament. Imediat ce făcea ceva, ca acum când se pitise după un morman de pământ lângă Marea Roşie, se şi întreba: Cine-i acest individ, care pleacă din cortul de prezentare ca să se ascundă în dosul unui dâmb de pământ?

S-a descălţat şi a zbughit-o spre mare. O briză uşoară încreţea suprafaţa apei creând unduiri subţiri. Nisipul, cumva albicios, era împestriţat cu resturi de scoici, de parcă cineva ar tot fi spart farfurii acolo timp de o sută de ani.

Plaja era îngustă, aşa că, în scurt timp, Alan a început să simtă pe labele picioarelor stropii fini ai valurilor mărunte de la mal. Şi-a suflecat cracii pantalonilor şi şi-a muiat picioarele în apă. Era caldă, ca aerul de deasupra, însă se răcea pe măsură ce se adâncea. Stătea acum în apă, având grijă să poată fi văzut. Din nou, simţea că se dedubla şi se întreba dacă era întreg la cap. Una era să hoinărească pe şantierul noului oraş. Şi, desigur, cu totul altceva să se ducă pe plajă. Dar să-şi scoată pantofii din picioare, să-şi suflece pantalonii şi să intre în apă, asta cum se mai putea chema?!?

Linia orizontului, pe marea ce se aşternea în faţa lui, nu era întreruptă de catargele nici unei ambarcaţiuni cu pânze, de conturul nici unei nave, indiferent de care calibru. Părea ciudat ca o asemenea deschidere maritimă să fie atât de puţin pusă în valoare, cel puţin din ceea ce văzuse el. Pe distanţa de aproximativ o sută treizeci de kilometri parcurşi cu automobilul până aici, Alan nu văzuse nici un fel de activitate la ţărmul mării. Cum era cu putinţă ca o porţiune atât de vastă din coasta

maritimă să rămână neexploatată? I-a venit ideea să cumpere una dintre proprietăţile imobiliare de aici. Putea cumpăra o vilă sau două, le închiria pentru jumătate de an, şi tot ieşea în profit. În toiul calculelor şi al estimărilor, brusc şi-a dat seama că nu era omul care să poate face asemenea lucruri. Nu avea banii necesari pentru aşa ceva.

S-a aplecat spre suprafaţa apei, ca să se uite mai bine la o scoică ce părea nespartă. Era întreagă, intactă, un fel de cochilie de moluscă. A pus-o în buzunar. A mai găsit încă una, de data asta un ghioc de melc, translucid ca un porţelan fin, arămiu, cu pete de leopard şi zeci de punctişoare albe. Avusese şi el ghiocuri cândva, probabil chiar mai avea vreo cinci-şase bucăţi într-o cutie pe undeva. Dar niciodată nu găsise în apă un ghioc ca ăsta. Era perfect, de asemenea – l-a tot sucit şi răsucit pe toate părţile, constatând că era neciobit, nezgâriat. Cele două muchii zimţate, dinspre interior, erau netede, tărcate. Incredibil, cât de frumos putea fi.

În copilărie, colecţionase scoici. Nimic serios, însă cunoştea denumirilor câtorva varietăţi de bază. Avusese o carte – şi acum îşi amintea cum arăta şi cât de voluminoasă i se părea –, în care erau indicate cele mai valoroase şi preţioase scoici din lume. Exista o anumită cochilie, *Conus gloriamaris – Gloria mărilor*, ţinea minte perfect, despre care se spunea că valora mii de dolari. O vedea şi acum ca aievea, un con lung ornat cu mii de semicercuri parcă artizanale, repetate obsesiv. O scoică incredibil de rară. O legendă spunea că în 1792 un colecţionar, deţinând unul dintre puţinele specimene din lume, a mai cumpărat unul la o licitaţie, doar ca să-l distrugă, sporind astfel valoarea specimenului său iniţial. Alan zăbovea ore în şir cu ochii pe paginile acelei cărţi, iar mama lui, crezând că pasiunea de colecţionar, memorarea cifrelor, obsesia cu fluctuaţiile cotaţiilor pe piaţă îi ascuţeau mintea pentru afaceri,

i-a mai cumpărat şi alte cărţi, iar el memora denumirile, mările unde trăia fiecare varietate.

Şi-a suflecat pantalonii până sus la genunchi şi, stând aplecat aşa, a luat apă în palme şi s-a udat pe faţă. Trecându-şi limba peste buze, a simţit gustul sărat al mării.

Când Kit era foarte mică, obişnuiau să se ducă la plajă, pe malul oceanului, la Cape, Maine, uneori Newport. Ea i se aşeza în poală şi împreună scormoneau cu mâinile prin pietre şi nisip, căutând cioburi de sticlă şlefuite de valuri, scoici frumoase şi stele-de-mare fosilizate ca nişte bănuţi. Comparau capturile, punând cele mai frumoase exemplare într-un borcan-puşculiţă, din care scoseseră monedele adunate. Îi era dor de ea la vârsta aceea, de gingăşia trupului micuţ, de greutatea şi căldura corpului ei când stătea în poala lui. Trei sau patru ani să fi avut pe-atunci, când putea să o salte în aer, să o învăluie duios cu braţele. Putea să o ţină strâns la piept, să o acopere complet când plângea, să-i miroasă părul împâslit de sare şi nisip, să o giugiulească, îndesându-şi nasul după urechea ei. O giugiulea prea mult, ştia asta. Nu s-a oprit nici când Kit avea şapte ani, nici când avea zece. Ruby îi arunca priviri dezaprobatoare, dar el nu se putea abţine. Când Kit avea paisprezece ani, lui Alan tot îi mai venea să-şi îngroape nasul în ceafa ei, să îi miroasă pielea.

Se gândea cum să compună o scrisoare pentru Kit. I-ar spune că era nedrept să aibă asemenea aşteptări din partea mamei ei. Se întreba dacă Kit ştia că Ruby o născuse natural, fără medicamente, fără epidurale. Oare asta ar impresiona-o pe Kit? Probabil că abia dacă, la un moment dat, ar alege şi ea să nască la fel.

„Kit, tu susţii că mama ta nu s-a schimbat, dar eu îţi spun că nu-i aşa. S-a schimbat de sute de ori. Este important să ştii că, în cazul adulţilor, deşi există o dezvoltare continuă, nu se înregistrează

întotdeauna şi ameliorări. Există schimbare, dar nu neapărat şi o evoluţie în bine.“

Puţin probabil ca asemenea remarci să fie de ajutor. Poate că se înşela el. Ruby nu se schimbase mai deloc. Dintotdeauna, avusese o fire imposibilă. O personalitate prea puternică, prea inteligentă şi prea nemiloasă, plus, de la bun început, prea inconstantă pentru a se fi mulţumit cu un bărbat care vindea biciclete. Şi totul după prima lor întâlnire a fost o dezamăgire.

Plecase în delegaţie de afaceri la São Paulo. Asta fusese pe când lucra la Schwinn. Ideea era să deschidă o fabrică acolo, să producă local vreo şase modele, să le vândă în America de Sud, evitând sistemul tarifar. Însă deplasarea se soldase cu un eşec total. Omul lor de contact de acolo era un smintit, un hoţ. Se aşteptase să capete de la americani un comision astronomic, iar Alan era sigur că individul ar fi şters-o, dispărând fără urmă, imediat ce şi-ar fi încasat cecul. De aceea, a sunat la Chicago, le-a spus că trebuiau să înceapă de la zero. Şefii americani au ridicat din umeri şi au pus la conservare întregul proiect. Alan, însă, nu avea bilet de întoarcere cu avionul decât abia peste alte opt zile.

Ar fi putut pleca, oricum. Însă Alan nu mai fusese în vacanţă de doi ani, iar firma Schwinn se aştepta ca el să lipsească pe puţin o săptămână, aşa că s-a dus înapoi la hotel, a văzut un anunţ în hol pentru o croazieră cu barca pe Rio Negro şi s-a înscris să participe. A urcat în cameră şi şi-a petrecut restul serii pe balcon, urmărind traficul de pe carosabil şi circulaţia pietonală de pe trotuare, copiii în uniformă de şcoală umblând pe străzi până la unsprezece noaptea. Timp de un ceas, a urmărit o fetiţă: nu avea mai mult de vreo opt ani şi era slabă ca o mâţă jigărită, dar plimba de una singură un cărucior plin cu trandafiri albi, fără să se lege cineva de ea. Nu a vândut nici o floare.

A doua zi de dimineaţă, a ajuns repede cu avionul la Manaus, la gurile fluviului, care, la prima vedere, nu se deosebea prea mult de ceea ce puteai vedea în delta fluviului Mississippi, sau, probabil, a oricărui alt râu mare. Aici, Rio Negro era lat, cu ape de un cafeniu închis. Când se înscrisese în această croazieră, Alan se aşteptase să navigheze prin junglă, pe sub bolţi de vegetaţie densă, pe un fluviu îngust, cu meandre adânci, de unde să poată vedea maimuţe, crocodili şi piranha ţâşnind la atac, sau delfini roz săltând jucăuşi. În schimb, când a ajuns pe malul râului, a trebuit să traverseze o vastă porţiune mlăştinoasă, păşind pe un podeţ improvizat din scânduri, ca să se îmbarce pe o navă cu zbaturi mari, prevăzută cu trei punţi de lemn, dar care, după cum arăta, părea să aibă tot atâtea şanse de a pluti pe apă cât ar fi avut şi o biserică veche construită din şindrilă.

Programul fiecărei zile era simplu, dar încântător tocmai prin această simplitate firească. Pasagerii se trezeau odată cu răsăritul soarelui, moţăiau cam un ceas, iar apoi încă un ceas lenevea fiecare cum avea chef, pe punţi, privind apatici la peisajul care se perinda în lungul malului, stând la taclale, jucând cărţi, scriind în jurnalul personal, citind despre grădinile ornamentale create de mâna omului. Pe la ora opt, se servea micul dejun, constând întotdeauna în ceva proaspăt – ouă, banane, pepene, pâine caldă, suc de portocale şi fructe de mango. După micul dejun, urma un alt calup de timp liber, iar la zece, poate chiar unsprezece dimineaţa, nava ajungea deja într-un port cu lucruri interesante de văzut. O dată a fost un sat străvechi, cu colibe acoperite cu paie şi frunziş, construite pe un teren înalt, deasupra luncii inundabile de la malul apei; altă dată a fost o excursie prin pădure, în căutare de şerpi, şopârle şi păianjeni.

Pe navă, Alan a dormit mai mult decât ar fi crezut că era posibil. Era efectul aerului bogat în oxigen, susţineau membrii echipajului. Oamenii originari din emisfera nordică dormeau enorm în primele zile, ziceau ei. Alan a constatat că aţipea peste tot – în cabină, pe a doua punte, pe şezlong, oriunde. Şi întotdeauna după somn i se părea că niciodată nu dormise atât de bine.

La bord se aflau doisprezece specialişti în herpetologie, majoritatea în vârstă de peste şaizeci de ani, Alan şi o tânără de vârsta lui. Aceasta era Ruby. Înaltă şi subţire, avea părul şaten închis, tuns scurt şi foarte creţ. Toţi membrii echipajului erau îndrăgostiţi de ea şi, deşi toţi erau însuraţi, îi făceau curte, dar ea îi admonesta de fiecare dată: „Soţia ta, biata de ea“, i-a zis ea unuia dintre ei, un peruan căsătorit, când acesta a mângâiat-o pe mână la cină. „Nu meriţi o femeie aşa bună, oricum ar fi ea şi oriunde s-ar afla“, a continuat Ruby.

Alan stătuse în preajma ei după aceea, doar ca s-o mai audă vorbind.

După excursia din ziua respectivă, nava ridica ancora din nou, plutind agale în josul fluviului, iar după-amiaza continua lin, fără vreun plan sau vreo obligaţie. La cină, care întotdeauna era spectaculoasă, se bea multă bere. După cină, stăteau pe punte, jucând cărţi sau domino şi ascultând poveştile depănate de Randy, căpitanul cu două neveste, şi de Ricardo, ofiţerul secund, care avea şi mai multe neveste. Mai târziu, pasagerii se retrăgeau în cabinele lor, iar Alan se aşeza pe puntea de sus, de unul singur, aproape invariabil. De acolo putea contempla incredibila imensitate a bolţii cereşti, urmărind cum coroanele arborilor se perindau în stânga şi în dreapta, ascultând cârâitul şi zumzetul păsărilor, plescăitul maimuţelor nevăzute.

Alan nu se aşteptase la vreo aventură romantică pe acea navă, însă, pe nesimţite, a ajuns să stea

mereu lângă Ruby la toate mesele, apoi să meargă alături de ea în timpul drumeţiilor, ca în scurt timp să devină prieteni, formând împreună un fel de cuplu. Nici nu era de mirare, în fond, din moment ce erau amândoi de aceeaşi vârstă, la bordul unei nave cu pasageri în etate. Şi era el singurul bărbat de-acolo, dornic să o asculte vorbind ceasuri întregi pe zi? Aerul respirat pe fluviul acela, adâncul cerului înalt o făceau, pesemne, să peroreze aşa, spunea ea, râzând. Nu te deranjează să mă asculţi cum dau din gură vrute şi nevrute? l-a întrebat ea, iar el i-a răspuns că nu-l deranja, chiar deloc nu-l deranja.

Se plimbau prin junglă şi ea îi povestea despre munca pe care voia s-o facă, un fel de activism menit să salveze lumea.

— Nu, nu! l-a contrazis ea. Ar fi exact opusul viziunilor mele. Asta fac şi susţin toţi zevzecii din ziua de azi. Eu mă refer la ceva mult mai serios.

Tuna şi fulgera împotriva persoanelor pline de talent şi sensibilitate, care îşi pierdeau vremea cu lucruri nerelevante, chestiuni minore, diverse fleacuri. Avea o problemă cu drepturile animalelor. O deranja nu neapărat propaganda pentru ocrotirea urşilor panda şi a balenelor, cât mania celor care militau pentru castrarea pisicilor, campania în scopul salvării hamsterilor.

— Foarte bine, foarte bine, n-aveţi decât să vă purtaţi frumos cu ele, se răstea ea furioasă, referindu-se la animale. Dar atâţia bani, atâţia avocaţi, nenumărate campanii publicitare şi mişcări de prostest pentru nişte iepuraşi şi şoareci de laborator!?! Ce extraordinar ar fi să poţi canaliza toată această energie în scopul salvării vieţii oamenilor subnutriţi din lume!

Alan dădea aprobator din cap, de fiecare dată. Nu ştia că era în joc o ecuaţie cu sumă nulă. Dar ea exact asta voia să demonstreze. Energia risipită pe chestiuni neesenţiale era ceea ce împiedica orice progres în privinţa celor mai presante probleme.

Alan era uluit de inteligenţa sclipitoare şi energia ei, dacă nu chiar de furia ei. Era exasperată de persistenţa crizelor globale, care ei i se păreau în mod iminent rezolvabile. Trimitea scrisori senatorilor, guvernatorilor, persoanelor influente din FMI. Insista ca Alan să citească fiecare demers scris, în timp ce ea şedea în cealaltă parte a camerei, cu o expresie de juisare totală, de parcă ar fi redactat un text vrednic cel puţin de Magna Charta. După aceea, rolul lui era să-i spună că Senatorul Y sau Z ar fi nebun dacă nu ar sesiza logica din raţionamentul ei, dar încercând totodată să-i domolească aşteptările.

Dar aşa ceva părea imposibil. Nu existau jumătăţi de măsură în ceea ce dorea ea pentru omenire, pentru ea însăşi, pentru un soţ.

Un motor a pornit duduind. Întorcând capul, Alan a văzut un bărbat într-un buldozer mic. Alături, erau încă doi oameni. Se pregăteau să înceapă lucrul pe porţiunea de promenadă din apropiere.

Alan îşi imagina un fel de legendă viitoare în rândul muncitorilor de la KAEC, o poveste stranie despre americanul îmbrăcat în costum elegant, care hoinărea fără nici o ţintă pe plajă, ascunzându-se în dosul unor mormane de pământ şi prin fundaţiile pustii ale clădirilor. Nu era prima oară când i se întâmpla aşa ceva – exact când se căznea mai mult să dispară, nu reuşea decât să iasă şi mai tare în evidenţă.

S-a dus înapoi la cort, unde i-a găsit pe cei trei tineri dormind în întunecimea de plastic. A făcut sul unul dintre covoare şi şi-a rezemat capul de el.

Alan era singur pe puntea superioară a ambarcaţiunii fluviale. Era exact înainte de miezul nopţii, sub un cer înţesat de stele, când nava a intrat silenţios pe un afluent îngust; briza adia fierbinte, iar focurile sclipeau în depărtare. Îmbrăcată cu o cămaşă galbenă transparentă, Ruby

stătea în picioare în dreptul balustradei, când Alan s-a apropiat, venind din spatele ei. Simţindu-i însă prezenţa, Ruby s-a lăsat pe spate, lipindu-se de el. A cuprins-o cu braţele peste piept, iar Ruby s-a întors repede spre el; atunci Alan a sărutat-o, simţind gustul de bere pe buzele ei. Au pornit imediat spre cabina ei, unde şi-au petrecut o mare parte din zilele de croazieră rămase.

S-au căsătorit într-un iureş, cât ai clipi, dar Alan a simţit de la început că ea privea prin el. Cine era el? Un vânzător de biciclete. Erau nepotriviţi unul pentru celălalt. El era limitat. A încercat să se ridice la nivelul ei, să îşi lărgească orizontul minţii şi să vadă lucrurile cum le vedea ea, însă lucra cu unelte rudimentare. Elementul salvator în slujba pe care o avea erau călătoriile, diversele deplasări pentru firma Schwinn pe noi pieţe de desfacere, iar Ruby aprecia enorm aceste delegaţii în interes de serviciu. În acele prime călătorii în Taiwan, Japonia, China şi Ungaria, Ruby a mers cu el, şi a fost minunată. Era teribil de fermecătoare, radioasă. A văzut totul, a făcut cunoştinţă cu toţi partenerii lui de afaceri. Era un oaspete uimitor, nici unul nu mai întâlnise vreodată o americană atât de tenace şi ageră, cu o curiozitate intelectuală atât de pregnantă.

Dar Ruby era jenată din cauza lui Alan, care nu cunoştea nici jumătate dintre persoanele despre care vorbea ea – disidenţi, filozofi, lideri în exil. Alan încerca să găsească vreun industriaş printre meseni, unul dintre soţii de-acolo, care să se priceapă la preţuri unitare şi termene de livrare, fără să prea aibă idee despre potenţialul societăţii civile din Sri Lanka. Uneori, Alan avea noroc, găsind un asemenea partener de discuţii, cu care reuşea să se ascundă de minţile luminate ale idealiştilor prinşi în discuţii contradictorii despre detaliile unor planuri inoperante sau ale unor mandate nefinanţabile.

Partenerul ei de viaţă ideal, Alan a ştiut de atunci, ar fi fost un Kennedy, un Rockefeller. Poate Aristotel Onassis sau George Soros. Lui Ruby îi trebuia un protector bogat, care să aibă influenţă politică şi care să poată trage la o parte cortina puterii, ca să-i arate ei toate pârghiile şi butoanele de comandă. Un bărbat care să-i poată finanţa planurile. Când era frustrată, când îl compara în sinea ei cu nisipul care îi bloca ei rotiţele, Rudy devenea rea.

— Noţiunea de „partener hărăzit“ e greşită, a spus ea la un moment dat. Erau la o cină în Taipei, cu un furnizor şi soţia lui. Cei doi erau căsătoriţi de patruzeci de ani. Ideea că pe lume nu există decât o singură persoană cu care ţi-e scris să fii este absurdă, a zis ea. Băuse câteva pahare şi îi plăcea să se audă gândind cu voce tare. Calculul este complet eronat! Persoana lângă care ajungi să trăieşti este doar rezultatul unui hazard al proximităţii.

Alan a deschis ochii în cortul de lângă mare. Tinerii dormeau. Credeau despre el că e un nimic, un om neimportant. Habar n-aveau ei că el înotase în Rio Negro cu crocodilii! Că fusese aproape sfârtecat în bucăţi într-o dimineaţă, când tocmai fosta lui soţie, întotdeauna nemiloasă, fusese singura persoană care se luptase vreodată pentru el!

Alan îi văzuse pe câţiva dintre membrii echipajului sărind în râu, de câteva ori, iar de aici porniseră nişte discuţii despre crocodili, cu teorii întregi despre cât de rar se întâmpla ca aceştia să atace, fiindcă nu îi atrăgea carnea de om decât dacă adâncimea apei era foarte mică sau, în anumite circumstanţe excepţionale, când sursele lor de hrană uzuale se împuţinau sau dispăreau complet.

Şi, aşa, odată când nava era ancorată la mal, în dreptul satului, câţiva pasageri s-au lăsat ademeniţi

să intre în apă, unde au înotat fără nici o teamă. E minunat, au spus ei. Au rămas la apă mică, unde se bălăceau şi copiii din sat, cu toţii în fluviu, fără să fie nimeni devorat de reptilele uriaşe. Nici nu părea să existe vreuna măcar în acea parte a fluviului, până când nu s-a produs o agitaţie în cealaltă parte a navei, cam după câteva minute. Un membru al echipajului fusese la pescuit şi tocmai prinsese un pui de crocodil, de mărimea unui pantof. Alan şi Ruby s-au dus repede să îl vadă, şi într-adevăr puiul de crocodil semăna leit cu imaginile pe care Alan le ştia din cărţi. Avea o muşcătură incredibilă, cu colţi vizibili peste fălcile încleştate, şi părea turbat de furie.

Alan nu avea nici o intenţie să înoate. Însă, Ruby, văzând crocodilul acolo, cum zăcea neputincios pe punte, şi gândindu-se cum reptila aceasta coexistase în apă, la mică adâncime, atât de aproape de pasageri şi copii, a conchis că nu exista nici un pericol, aşa că a sărit în fluviu, bălăcindu-se în voie, şi a căutat să îl convingă pe Alan să vină şi el. Alan a refuzat, dar după aceea, când Ruby stătea lângă el pe punte cu un prosop pe umeri, şi a auzit-o insistând: „Merită să încerci şi tu“, atâta i-a trebuit.

A decis, totuşi, să se ducă mai în larg, aşa că a luat o barcă cu vâsle de pe navă, a lăsat-o jos pe apă, după care a coborât şi el. Se gândea să vâslească spre mijlocul fluviului, unde să se arunce din barcă la apă adâncă.

Era o barcă foarte mică, mai degrabă un fel de caiac, fiind foarte joasă pe suprafaţa fluviului. Alan vâslea, cu picioarele perfect întinse în faţă, şi totul i se părea relativ normal. Curând însă, toţi membrii echipajului s-au adunat pe puntea de sub nivelul unde stătea Ruby, uitându-se la el şi amuzându-se copios de situaţia lui. Ruby a început să privească şi ea cu atenţie, înţelegând repede motivul amuzamentului lor. Barca pe care Alan o alesese nu era etanşă: ciuruită în mai multe locuri,

se scufunda vizibil. Râsetele membrilor echipajului s-au înteţit pe măsură ce barca se scufunda cu el în fluviu, iar când Alan şi-a dat seama că barca se ducea la fund, hohotele de râs au devenit explozive la vederea mişcărilor iuţi pe care Alan le-a făcut opintindu-se să întoarcă barca pe loc şi să vâslească înapoi spre vas, de teamă să nu se scufunde cu totul.

Lui Alan i se spusese că, de fapt, crocodilii nu sunt nicidecum periculoşi, că nu obişnuiesc să atace un om decât dacă sunt lihniţi de foame şi nivelul apei este foarte scăzut, ceea ce nu excludea însă existenţa unor anomalii, ca în orice relaţie animal–om, oricât de relaxată ar fi aceasta – în fiecare săptămână se întâmpla ca vreun tigru de la o grădină zoologică să îşi înfigă colţii în braţul unui îngrijitor, sau ca vreun elefant să îşi strivească sub copite dresorul, la circ. Prin urmare, la ce să se aştepte Alan, acum când se ducea la fund cu barca în Rio Negro, la o distanţă de vreo treizeci de metri de navă, altfel spus suficient de departe încât să rişte tot ce putea fi mai rău, dacă vreunui crocodil i se năzărea să îl considere bun de mâncat, iar cei de pe navă n-ar fi avut cum să ajungă să-l salveze la timp?

Alan se căznea să nu pară panicat, repetându-şi în gând că orice atac ar fi improbabil, imposibil, de fapt, dar pe de altă parte se gândea: Dar dacă, totuşi? Când mai avea circa douăzeci de metri până la vas, apa a trecut peste pereţii bărcii, năvălind înăuntru cu o viteză alarmantă. Barca nu mai înainta deloc, dispărând repede, aproape cu totul, în undele ruginii, iar în scurt timp Alan începuse să se ducă la fund, ca într-o vâltoare, la cheremul crocodililor şi al altor primejdii.

Nu-şi dorea decât să înoate înapoi până la navă, cât putea el de repede, dar se temea ca pleoscăitul apei să nu atragă reptilele ucigaşe spre mişcările frenetice ale membrelor lui. În acelaşi timp, ţinea neapărat să ducă înapoi barca la navă, din moment

ce a lui fusese ideea să vâslească spre mijlocul fluviului, şi ce idee nemaipomenit de tâmpită, îşi dădea seama acum. Nu voia să lase barca să se ducă la fund, aşa că făcea efortul să o ţină între picioare, deşi ştia că bălăbănind din gambe nu făcea decât să stârnească interesul reptilelor carnivore din apele fluviului. Şi, totuşi, cei de pe navă continuau să se hlizească. Ba unii dintre membrii echipajului păreau să se fi plictisit deja, întorcându-se cu spatele la el.

Alan a avut un moment când s-a uitat lung la navă, gândindu-se: Eh, bine, probabil că până aici mi-a fost. Poate că nava avea să fie ultimul lucru pe care îi era dat să-l mai vadă vreodată. E o ambarcaţiune drăguţă, iar pe ea, pe puntea de sus, o vedea pe frumoasa Ruby, aplecată peste balustradă, urlând subit:

— AJUTAŢI-L!

Nu lipsise mult ca Ruby să sară în apă. Era încovoiată practic peste parapetul navei, căznindu-se să atragă atenţia echipajului de pe puntea de dedesubt.

— FIR-AŢI AI DRACU' SĂ FIŢI, AJUTAŢI-L, NEMERNICI CE SUNTEŢI! răcnise Ruby din nou, repetând variaţiuni pe aceeaşi temă ale ordinului, până când, după un minut, trei dintre marinari lansaseră deja o barcă pe apă, vâslind spre Alan şi reuşind să-l tragă înăuntru.

XXII.

Când Alan a ajuns în camera lui de la Hilton, pe telefon clipea ledul roşu. Avea un mesaj de la Hanne. Sună-mă, spunea ea.

A sunat-o, iar ea i-a răspuns de la primul apel.

— Ce faci diseară? l-a întrebat.

Alan se gândea la camera lui, la aventurile disperate pe care putea să le aibă aici. Patul, oglinda, şnapsul.

— Nimic, i-a spus el.

— Vino la mine acasă. Pregătesc eu ceva.

— Dar e bine să vin?

— Unde locuiesc eu, oamenilor nu le pasă.

— Nu-i nevoie să găteşti. Te invit eu la restaurant.

— Nu, nu. E mai nostim să mâncăm la mine acasă. Şi mai simplu, totodată.

Alan l-a sunat pe Yousef. I-a răspuns căsuţa vocală.

— Sună-mă. Trebuie să ajung acasă la o prietenă şi am nevoie să mă duci cu maşina.

Lui Yousef i-ar plăcea asta. Alan se aştepta să fie sunat înapoi, din clipă în clipă, însă nici după treizeci de minute nu primise nici un semn de viaţă de la Yousef. Nu se mai întâmplase până acum ca Yousef să nu fie disponibil. O nelinişte sumbră l-a cuprins pe Alan. I-a trimis un mesaj scris, dar nici de data asta nu a primit vreun răspuns.

Alan a apelat la *concierge*, rugându-l să îi cheme un alt şofer, a cumpărat nişte flori din holul hotelului, iar peste un ceas era deja în faţa porţii unde stătea Hanne.

A sunat la uşă. A văzut o umbră deplasându-se prin încăperea de la etaj. Uşa s-a deschis şi în prag era Hanne. Purta o bluză de mătase fără mâneci şi pantaloni negri. Era elegantă, calmă, radioasă.

— Nişte flori, a spus el.

— Văd, a zis ea.

Casa nu diferea prea mult de biroul ei – arăta de parcă abia s-ar fi mutat acolo de câteva ceasuri. Nu puteau fi înăuntru mai mult de cinci piese de mobilier. O canapea, o masă, câteva scaune de lemn simple. Au trecut împreună prin dreptul bucătăriei, unde o oală fierbea înăbuşit.

— Am făcut o tocană, a zis ea.

Alan i-a spus că mirosea delicios, deşi în realitate simţea mai degrabă un iz puternic de vopsea proaspătă.

— Am nişte vin. Bei şi tu?

Hanne ţinea în mână un termos şi un pahar din sticlă, ca pentru copii, având imprimaţi lateral doi peştişori dintr-un album de benzi desenate. Alan a zâmbit, iar Hanne a turnat un lichid trandafiriu, umplând paharul până la jumătate.

— Un prieten de-aici, din complexul de locuinţe, s-a apucat de curând să facă vin. Omul e din Africa de Sud. Sunt mari specialişti în vinuri acolo.

Alan a gustat din vin şi s-a strâmbat. Era cumva deopotrivă slab şi amar.

— Eh, nu-i bun?

— Ba da, e bun. Mulţumesc, a zis el şi a dat pe gât o treime din lichidul pe care îl avea în pahar.

— Ţi-am mai făcut rost de *siddiqi*, a zis ea, împingând spre el, pe masă, o altă sticlă de ulei.

— Nici nu am cuvinte să-ţi spun cât de recunoscător îţi sunt, a zis el.

Hanne râdea.

— Aici se bea mai mult decât în Finlanda.

Hanne s-a îndreptat spre living-room.

— Vino să stai jos. A trecut ceva timp de când n-a mai fost nimeni în vizită în casa asta.

S-au aşezat pe canapea, fiecare la câte un capăt.

— Probabil că e ciudat aici, a zis el.

— E *atât* de ciudat. Dar şi atât de liniştit, încât în cea mai mare parte a timpului îmi place enorm. Lipsa oricărei responsabilităţi sociale. Nu ai nici un fel de responsabilităţi familiale, nici un fel de responsabilităţi faţă de prietenii adevăraţi. Mă consider norocoasă dacă am un singur musafir pe lună. E o atmosferă de mânăstire, ceea ce înseamnă o mare uşurare pentru mine.

Alan mişca înţelegător din cap. Ştia şi el.

— Şi, de fapt, mai sunt şi petrecerile de la ambasadă, a zis el.

Hanne şi-a aprins o ţigară.

— Da, mai sunt şi alea. Crezi că m-am făcut de râs?

— Nu, deloc, a zis el. Toţi făceau lucruri trăsnite acolo.

Poate aşa era mai bine, se gândea el, dacă plasa tentativa ei de atunci undeva în domeniul smintelilor, al lucrurilor pe care nici o persoană întreagă la cap nu le-ar putea crede.

În momentul acela, privirea ei a părut să se întunece. Dar aproape imediat, Hanne şi-a recăpătat cumpătul, zâmbind silit.

— Bun, am nişte veşti pentru tine, privind programul regelui. Va fi în Bahrain, săptămâna viitoare. Prin urmare, eşti liber să faci ce vrei.

— Oh, a exclamat el, neizbutind să-şi ascundă dezamăgirea. Nu era genul de libertate pe care Alan să şi-o dorească acum. El voia să aibă libertatea de a da curs prezentării proiectului, de a obţine confirmarea tranzacţiei, de a-şi face bagajele şi de a pleca acasă. Voia să aibă libertatea de a părăsi Regatul Arabiei Saudite.

Hanne a aşezat mâncarea pe nişte suporturi de plastic pentru farfurii, iar în scurt timp au aflat tot ce era mai important de ştiut unul despre celălalt. Alan intuise că era divorţată, şi într-adevăr era, însă se înşelase când presupusese că ar avea copii. Nu avea nici un copil, acesta fiind şi aranjamentul dintre ea şi fostul ei soţ, atunci când se căsătoriseră. Hanne nu-şi dorea copii, el nu-şi dorea copii. Dar ulterior, după vreo cinci ani, el a-nceput să-şi dorească copii. De aceea, s-au certat, s-au îndepărtat unul de celălalt, iar în scurt timp el a lăsat gravidă o altă femeie. Pe atunci erau căsătoriţi încă.

Totul s-a simplificat enorm din acel moment, i-a povestit Hanne. A anunţat la McKinsey că era dispusă să preia joburi plasate la mare distanţă, iar în câteva luni a ajuns la Seul. Apoi, în Arusha. Pe urmă, Jeddah şi KAEC.

Au terminat de mâncat, au strâns farfuriile, iar când Alan se aştepta să-l invite înapoi pe canapea

sau să-l conducă la uşă, căscând semnificativ, Hanne a zis:

— Vrei să faci o baie?

— *Ce* să fac?!?

— O baie. Mă gândeam şi eu, aşa.

— Adică împreună, asta vrei să zici.

Hanne a râs, părând să abandoneze ideea: „Nu contează, mi-a trecut pur şi simplu prin minte să facem asta“.

Dar, de fapt, s-a dovedit că nu se îndupleca să renunţe la intenţie.

— Am putea pretinde că suntem la saună.

Alan a reflectat la sugestie, dar nu profund. Se gândea doar că prefera să prelungească această seară cu ea, oricât ar fi părut de bizar totul, decât să fi stat singur.

— De ce nu! a zis el.

— Perfect! a exclamat ea voioasă, pornind cu paşi iuţi spre sala de baie. Tumultuos, apa a început să curgă în cadă. Lăsând-o să se umple, Hanne a venit înapoi, s-a aşezat pe canapea, şi-a luat paharul şi l-a golit.

— Plănuieşti să faci scufundări, la mică sau mare adâncime, înot sau aşa ceva?

Alan i-a răspuns că nu se gândise la asta.

— E un loc foarte bun aici. Foarte puţini oameni practică asemenea sporturi, aşa că sunt condiţii perfecte. Am fost acum câteva săptămâni pe plajă, imediat cum treci de KAEC. Am purtat bikini, deşi n-ar fi fost nevoie. După vreun ceas, a venit o şalupă de la paza de coastă. Era *haram*[14] să ieşi pe plajă cu o îmbrăcăminte atât de sumară.

14. În Coran, *faptă păcătoasă, interzisă, nelegiuită*.

— Şi te-au arestat, sau cum…?

— Nu, mi-au zis ca data viitoare să-i avertizez din timp, dacă intenţionez să mai fac aşa. Sunt foarte înţelegători cu occidentalii, în jurul Jeddahului, să ştii. Se fac că nu văd şi închid ochii

în majoritatea cazurilor, însă vor să ştie unde şi ce faci. În general, fiindcă vor să fie siguri că alţi oameni nu te văd făcând ceea ce îţi trece ţie prin minte să faci. Mai vrei?

A turnat nişte vin şi, pe urmă, s-a dus să verifice situaţia apei din cadă.

— Pare gata.

Şi aşa s-au trezit în pielea goală amândoi, faţă în faţă, fără să ştie nici unul cum să procedeze în continuare. Ea se dezbrăcase prima, păşind în cadă pe vârful picioarelor, de parcă n-ar fi ştiut la ce să se aştepte. Alan se uita la ea, gândindu-se că era frumoasă, cu forme generoase, cu pielea pală, pistruiată, cu spinarea bronzată de soare. A aşteptat până Hanne a început să-şi facă de lucru cu nişte lumânări plasate în spatele cefei, după care s-a băgat repede în apă şi el, înainte ca ea să apuce să îl vadă gol puşcă.

S-au aşezat amândoi pe fundul căzii, cu genunchii la piept, cu vinul în mână. Acum, Alan poftea la mult mai mult decât avea în pahar.

— Te îmbăiezi aşa adesea? a izbutit el să îngaime.

— Nu prea, a răspuns ea.

Hanne pusese nişte detergent de vase ca să facă spumă în cadă, dar rezultatul a fost anemic şi curând clăbucii au dispărut.

— Prea fierbinte? s-a interesat ea.

— E bună, a zis el, fără să mintă. Aprecia gestul ei şi o admira, era mulţumit de întreaga situaţie, cum stătea aşezat confortabil într-o cadă, cu o nouă prietenă. Dar, pe urmă, din nou, s-a gândit: Ce naiba căuta el aici, făcând baie în cada acestei femei?

Problema lui era să nu jignească pe nimeni. Nu voia să aducă nimănui vreo ofensă, aşa că prea des spunea *da* la invitaţii ca aceasta. I se întâmplase, la diferite nunţi şi botezuri, să stea aproape de femei

care îl considerau mai mult decât un prieten, deşi susţineau insistent altceva. Era un idiot.

Precis era ceva provocat de umflătura de la ceafă, se gândea el. Protuberanţa crescuse prea aproape de măduva spinării şi afectase probabil circuitul de transmisie a semnalelor de la creier în restul organismului. Aşa s-ar putea explica incapacitatea lui de a desluşi toate semnalele omeneşti.

Hanne îl săpunea acum pe genunchi, delicat, ca şi cum ar fi lustruit o balustradă. Alan îi zâmbea. Ea s-a încruntat.

— Atâta reuşesc eu să te excit? a zis ea.

Alan nu simţea nici un fel de excitaţie sexuală şi ştia, totodată, că de la o clipă la alta Hanne avea să se simtă jignită. Dacă nu s-ar fi băgat în cadă deloc, nici situaţia în care se afla acum nu ar fi apărut. Nu s-ar mai fi pus problema de erecţii sau de aşteptările erotice pe care le avea acum această daneză afabilă, aşezată în pielea goală în faţa lui.

— Nu, nu, a zis el. Eşti fenomenală.

— Te-ai supăra dacă aş încerca?

A întins mâna spre penisul lui.

— Nu m-aş supăra, dar aş prefera să n-o faci.

Ea a lăsat mâinile în jos, dezamăgită, prăbuşindu-se moale în partea ei de cadă.

Alan a încercat să-i explice, i-a spus cât de uşoară i se părea viaţa fără relaţii sexuale, i-a povestit despre puritatea elementară pe care o simţea, despre modul de viaţă mult mai ordonat pe care îl avea acum. Faţa Hannei se schimonosise într-o mască a groazei.

— Dar ce motive ai să-ţi doreşti acest gen de simplitate?

— Aşa grăit-a tocmai femeia care a părăsit complet Europa.

— Dar nu înseamnă că m-am rupt de omenire în totalitatea ei.

— Acelaşi lucru e valabil şi în cazul meu. Stau într-o cadă de baie cu tine.

— Dar trăieşti cu aceste bariere impuse. Cu prea multe reguli.

— Cu o singură regulă.

Pentru câteva clipe, între ei s-a aşternut tăcerea.

— Chestia asta este foarte frustrantă pentru mine, a zis ea. Nu pot să-mi dau seama de ce.

Alan ştia de ce. Hanne îşi închipuise că îi făcea o favoare în seara asta. Şi în cealaltă seară. Nu era el cel mai chipeş bărbat din lume, ceea ce o determinase să creadă că putea fi o pradă uşoară pentru orice femeie. Acum, însă, când constata că îi scapă, o agasa ideea. Dar Alan nu i-a dezvăluit nimic din tot acest raţionament.

Tot ce i-a zis a fost:

— Mi s-a mai întâmplat asta şi înainte.

Hanne a rămas tăcută câteva secunde, după care a ţipat scurt. Era o reacţie mai degrabă comică decât primară, denotând cumva faptul că îşi recăpătase buna dispoziţie.

— Atunci de ce ai venit la cină?

— Fiindcă îmi place de tine. Fiindcă suntem amândoi aici, în mijlocul pustiului.

— Fiindcă te simţi singur.

— Şi asta, da.

— Eu cred că eşti secătuit complet.

— Ţi-am spus chiar eu asta.

— Poate nu secătuit. Mai degrabă, înfrânt.

Alan a ridicat din umeri.

— Ce te-a făcut să fii aşa? Nu există nici un fel de luminiţă înăuntru, acolo.

Aplecându-se, a ciocănit de câteva ori cu degetul în tâmpla lui. Odată cu acest gest, şi-a rezemat o clipă sânii pe genunchiul lui, iar el a simţit zvâcnetul unei emoţii neaşteptate.

Alan cugetase la aceeaşi întrebare timp de aproape un deceniu. După divorţ, fusese furios ani la rând, dar totodată simţise că trăieşte. Râsese, avusese aventuri cu diverse femei, se bucurase de lucrurile de care era normal să se bucure. Dar

acum se schimbase. Se afla exact într-o situaţie în care, cândva, ar fi simţit o plăcere imensă – bunăoară, un văr cântând o baladă irlandeză la un bar, fiica unui prieten făcând o demonstraţie de mare îndemânare pe un scuter – şi afişa un zâmbet cald, spera el. Dar nu simţea nici un fel de căldură sufletească, nu-şi dorea decât să plece acasă. Nu-şi dorea decât să fie singur. Nu-şi dorea decât să urmărească meciul echipei Red Sox, pe DVD-ul lui, bând din sticla cu alcool ilicit primită de la Hanne.

— Unii, probabil, ar teoretiza susţinând că nu ţi-ai revenit încă după despărţirea de fosta ta soţie. Că ai rămas încremenit în aceeaşi stupoare.

Pe Alan nu-l interesau teoriile, ceea ce i-a spus şi Hannei.

— Vrei să mă mângâi măcar? l-a întrebat ea.

Alan s-a uitat la Hanne, care îl fixa cu o privire neclintită.

— Sigur, a zis el.

Hanne s-a ridicat în picioare în cadă, s-a răsucit în loc şi s-a aşezat jos din nou, cu spatele lipit de pieptul lui. Când s-a rezemat mai mult de el, apăsarea trupului ei l-a făcut pe Alan să-şi amintească de senzaţia pe care o avea la dentist, când îi puneau pe piept şorţul de plumb. Şi-a lăsat mâna să alunece între picioarele ei, ghidat de degetele ei.

— Ajungi bine? a întrebat ea.

— Nu prea, a zis el.

Hanne s-a tras un pic mai sus.

— Aşa-i mai bine?

— Îhî.

Hanne s-a lăsat din nou pe spate.

A strâns-o de clitoris cu vârful degetelor. Hanne a gâfâit brusc, ca şi cum i se tăiase respiraţia, apoi a gemut. Alan abia începuse, însă Hanne răsufla din ce în ce mai zgomotos: sunete frumoase, guturale, stranii. Din nou, Alan a simţit zvâcnetul unei emoţii. Se întreba dacă avea să se excite până

la urmă. A simţit un fel de spasm lăuntric, dar momentul a trecut imediat.

Hanne îi dirija degetele în mişcări circulare, apoi în formă de opt. Ţinea ochii închişi, iar Alan ştia că în mintea ei era undeva departe, într-un dormitor sau pe o plajă, în adolescenţă, cu un alt bărbat – mai puternic, mai tânăr decât el. Un bărbat viguros, disponibil. A continuat să mişte mâna în cerc, cu ciupituri şi oscilaţii, alternativ. Respiraţia ei a devenit gâfâită, zgomotoasă, trupul i se lăsase greoi peste pieptul lui.

Alan tocmai citise o revistă plină de previziuni futuriste, printre care figura şi certitudinea că, în curând, oamenii vor deţine computere în lentilele lor de contact şi vor avea posibilitatea de a accesa toate informaţiile din lume doar cu ajutorul ochilor. Se mai afirma, de asemenea, că oamenii vor fi dotaţi cu organe mai bune, fabricate artificial, că nanotehnologia ne va permite să creăm agenţi anticancerigeni în propriul organism, că vom trăi până la vârsta de două sute de ani. Lumea îşi făcea griji la gândul acestei robotizări a organismului omenesc, uitând că suntem cu toţii deja ca nişte roboţi, programaţi şi uşor de manipulat. Avem butoane, avem circuite, totul putând fi identificat schematic şi explicat, reprogramat, calibrat. Absoluta simplitate mecanică ce permitea mişcarea acestei ciudăţenii numite clitoris, în sus, în jos, circular, provocând astfel o imensă plăcere sexuală, părea rizibil de rudimentară. Dar noi asta facem, deoarece ne creează un anumit tip de fericire interioară. Apăsăm pe butoanele care furnizează recompense. Şi, astfel, cea mai mare utilitate a unei fiinţe umane era aceea de a fi utilă. Nu de a consuma, nu de a contempla, ci de a face ceva pentru altcineva, pentru a-i îmbunătăţi viaţa, fie numai şi pentru câteva minute.

— Mai repede, acum, a şuierat ea, cu un accent străin foarte pronunţat dintr-odată.

Mişcările lui Alan s-au înteţit. Degetele lui prindeau şi făceau rotocoale, iar răsuflarea ei devenea tot mai sacadată. L-a prins de mână, iar cu degetele de la cealaltă mână şi-a ciupit sfârcurile, pe rând. Când mângâierile lui au devenit mai lungi, Hanne a fost la un pas de a ţipa. Cu ani în urmă, Alan era destul de versat în asemenea lucruri. Orgasmele nebuneşti ale lui Ruby, felul cum scutura din cap, în spate şi în faţă, şirul confuz de *Nu*-uri sfidătoare, părul ei flagelându-l cu fiecare răsucire furioasă a capului.

În scurt timp, Hanne şi-a încordat brusc corpul, rostind rapid, repetat, *Da, da, da; mai repede, mai repede*. Apa s-a revărsat peste marginea căzii. Cu spatele arcuit, Hanne a atins apogeul. Pe urmă, s-a terminat.

S-a întors spre el, l-a mângâiat pe obraz, pe buze. S-a uitat în ochii lui, cu înfrigurare, sperând să desluşească vreun semn că răzbise, totuşi, prin platoşa lui de indiferenţă, că reuşise poate să-l schimbe. Negăsind, însă, nimic în privirea lui, s-a întors la loc, cu faţa spre peretele acoperit cu faianţă. Lipindu-se cu spatele de pieptul lui, a început să râdă. Va veni o vreme când lumea va crea oameni mai puternici decât ei. Când toate acestea se vor fi rezolvat. Dar până atunci vor exista femei şi bărbaţi ca Hanne şi Alan, care erau imperfecţi şi nu aveau nici o cale spre perfecţiune.

XXIII.

Era weekend la saudiţi, iar un asemenea răstimp nestructurat nu îi putea prii lui Alan. Avea la dispoziţie un răgaz prea lung, dar nimic de făcut. S-a uitat la televizor aproape toată dimineaţa, după care s-a dus la sala de fitness. S-a aşezat pe trei aparate, împingând şi trăgând, simţindu-se amorţit,

şi a fost înapoi în cameră după nici treizeci de minute. S-a făcut după-amiază, şi el nu mâncase de prânz, aşa că şi-a comandat o omletă şi un grepfrut. A mâncat la soare, pe balcon, urmărind de sus omuleţii care pescuiau pe chei, undeva departe.

În cameră, Alan şi-a verificat mesageria vocală, prăpădind încă 100 $, ca să afle că Jim Wong, căruia îi datora 45 000 $, consulta un avocat.

— Doar o măsură de precauţie, i-a zis Jim. Ştiu că eşti o persoană solvabilă, dar vreau să aflu şi eu ce opţiuni am.

Acesta a fost primul mesaj. Al doilea era mai rău.

Kid luase hotărârea de a lucra pe timpul toamnei la o cooperativă agroalimentară din Jamaica Plain[15]. Nici măcar nu o interesa să meargă la facultate, deocamdată, spunea ea.

15. Un vechi cartier, întemeiat de puritanii din Boston, iniţial ca parte a oraşului Roxbury, Massachusetts.

E ca naiba, se gândea Alan.

Annette, văduva lui Charlie Fallon, îi lăsase un mesaj, prin care îl ruga să îi dea copii ale tuturor scrisorilor pe care Alan le primise de la soţul ei. Cum să-i spună că el le aruncase la gunoi, de fapt? Am crezut că tipul se ţicnise de-a binelea, ar fi putut să-i spună Alan. Nu. Nu putea să-i spună ei aşa ceva.

Şi-a verificat e-mailurile, aflând că tinerii de la Reliant se duseseră la Riyadh. *Sper că nu te deranjează!!!* îi scria Rachel în mesajul ei. *Am vrut şi noi să aruncăm o privire prin oraşul ăsta bezmetic!!!* Asta, de la Brad.

După aceea, Alan s-a uitat la ceas şi a avut parte de o veste bună: era ora şase, altfel spus părea OK să treacă la *siddiqi*. Hanne îi completase stocul, ceea ce l-a făcut să se gândească afectuos la ea, în timp ce îşi lua un pahar curat din baie şi îşi turna primul deget de trotil.

A sorbit din pahar şi „doctoria“ i-a alunecat uşor pe gât. În urmă cu câteva zile, lichidul i se păruse astringent, usturător, dar acum era aproape catifelat, şoptindu-i duios, *prietenul meu, prietenul meu*, în timp ce termina prima doză.

S-a ridicat în picioare şi a constatat că deja se ameţise un pic şi îşi simţea membrele mai grele. Alcoolul era mai tare decât data trecută. Hanne îl avertizase când îşi luaseră la revedere, el cu părul încă ud, pe veranda ei.

— Ne vedem prin campus, îi spusese ea.

Alan şi-a turnat încă un strop şi s-a dus cu paharul în baie. A dat de duşcă jumătate din conţinut, după care şi-a desfăcut bandajul pe care i-l pusese doctoriţa Hakem. Rana părea nevindecată, inflamată, iar Alan a avut subit revelaţia că medicul greşise diagnosticul, probabil. Se ştia doar cât de frecvente erau asemenea erori! Doctorul examina un pistrui, o gâlmă, să zicem, şi afirma că nu aveai nimic, dar pe urmă vedeai cum „fleacul“ acela se infectează, creşte, se înnegreşte, urmând decesul şi apoi procesele pentru malpraxis.

Alan a băut ultimul strop de *siddiqi* şi şi-a mai turnat o porţie. Întotdeauna, al doilea pahar părea cel mai bun. Simţeai că-ţi iei zborul. Simţeai că eşti imponderabil. Acum, lucrurile se urneau din loc. De aici, începeai să trăieşti. S-a dus înapoi pe balcon, simţindu-se cherchelit, simţindu-se minunat.

Charlie Fallon începuse să se dilească, Alan fusese sigur de asta. Cum adică, să-i pună lui texte despre transcendentalism în cutia poştală?! Numai un ţicnit putea face aşa ceva. Toate paginile acelea, scrisori, tăieturi din ziare, xerocopii, erau despre Dumnezeu, coeziunea cu natura. Astea erau chestiile care îl impresionau pe Charlie. Grandoare, grandoare – acesta era cuvântul care îi plăcea. Grandoare şi veneraţie şi sfinţenie, comuniune, comuniune cu lumea exterioară.

„Alan, toate răspunsurile se găsesc în văzduh, copaci, apă!“ adnotase el pe paginile manifestului de la Brook Farm. Ca apoi să intre într-un lac îngheţat şi să-şi găsească moartea acolo. Oare asta era viziunea lui despre comuniune, concepţia lui despre coeziune în acelaşi întreg?

Charlie avea două fiice, Fiona şi cealaltă; Alan nu-şi putea aminti cum o chema. Amândouă erau mai mari decât Kit, mult prea mari ca să se mai fi jucat împreună. Aveau părul lins, ochii migdalaţi şi amândouă obişnuiau să stea cu capul aplecat în faţă, ca o pălărie agăţată într-un cuier.

Îşi amintea de o întâmplare, cu Fiona, când văzuseră un foc straniu într-un copac. Era o după-amiază întunecoasă, ploua mărunt şi vântul sufla în rafale scurte, dar isterice. Alan a venit acasă mai devreme şi a văzut-o pe Fiona stând în stradă, cu ochii în sus. Avea cam şaisprezece ani, pe atunci. A oprit maşina şi a coborât geamul de la portieră.

— Ce curaj ai să stai afară pe o vreme ca asta! i-a zis el. Fata ţinea în mână un telefon celular, cu ecranul îndreptat spre cer. Faci un fel de experiment, sau ce?! a mai întrebat-o el.

Fiona a zâmbit:

— Bună, domnule Clay. Copacul acela a luat foc, a explicat ea, arătând spre un stejar înalt de pe cealaltă parte a străzii.

Alan a coborât din maşină şi a văzut un mic foc pâlpâind în scorbura copacului, la vreo şase metri înălţime. Judecând după dimensiune şi după poziţie, focul semăna cu o veveriţă.

— A căzut un stâlp de electricitate, i-a spus ea.

Lângă stejar, stâlpul se despicase în două, retezând un cablu de înaltă tensiune. Firele rămase fără izolaţie, la prima scânteie au provocat aprinderea unui mic morman de frunze uscate.

Fiona sunase deja la pompieri, aşa că lor nu le rămânea decât să aştepte în stradă, urmărind cum flăcările începeau să strălucească mai tare, de fiecare dată când vântul se înteţea.

O sirenă şuierând în depărtare. Echipa de salvare venea spre ei.

— Mda, asta a fost tot, a zis ea. Pe curând, domnule Clay.

Erau amândouă persoane adulte acum, Fiona şi cealaltă. Dar ce mai făceau oare? Alan le văzuse la înmormântare: arătau cam la fel, arătau prea tinere. Însă erau destul de mari deja. Avuseseră un tată care rezistase suficient de mult. *Calitatea de tată ucide taţii*. Aşa a spus odată cineva, în glumă, în timpul unei partide de golf. Dar el făcuse destul, Charlie adică. Asta e tot ce contează. Au avut un tată, s-au făcut mari, puternice, iar acum el nu mai era. Totul părea oarecum corect. Sau poate că nu.

Un om drăguţ, un om blând, un om îngheţat pe malul noroios al unui lac, înconjurat de persoane în uniformă încercând să-l reanimeze.

Alan a intrat în cameră şi a luat o foaie de hârtie.

„Kit,

Cine trăieşte suficient de mult dezamăgeşte pe toată lumea. Oamenii cred că eşti capabil să îi ajuţi, dar de obicei nu poţi. Şi, aşa, arta este să alegi o persoană sau două pe care să te străduieşti din răsputeri să nu le dezamăgeşti. Persoana din viaţa mea pe care sunt hotărât să nu o dezamăgesc eşti tu.“

Nu, nu. O tâmpenie. Un căcat. A mai dat pe gât doi centimetri de şnaps din pahar şi a început din nou:

„Kit,

Când mergeam mult în deplasări de serviciu, uneori ajungeam acasă, după ce tu te culcaseşi, şi ştiam că aveam să fiu plecat deja dimineaţa, până ca tu să te trezeşti. Asta se întâmpla când aveai cam trei ani. Locuiam în Greenville, Mississippi. Ţi-a plăcut acolo, un timp. Aveam un teren imens. Zece acri. Mama ta detesta locul ăla. Doamne, cât a putut să urască ea Mississippi. Dar eu veneam acasă târziu. Fabrica era o catastrofă. Muncitorii

habar n-aveau ce făceau. Mutasem acolo toată producţia de la Schwinn şi a fost un dezastru. Tu purtai încă scutece, deşi probabil că n-ar fi mai trebuit deja. Dar erau dăţi când te trezeai din somn noaptea, udă fleaşcă, iar eu mă dădeam jos din pat ca să te schimb. Mă asiguram întâi că maică-ta îmi dădea voie şi mă duceam să îţi schimb scutecul; în fine, deşi nu voiam să te trezeşti de-a binelea, nu voiam să te sperii, speram în sinea mea să deschizi ochii, măcar atât cât să îţi dai seama că eram acolo, cu tine. *Deschide un pic ochii*, mă rugam în gând. *Măcar atât cât să ştii că sunt eu*. Asta îmi repetam atunci. *Deschide ochii, măcar atât cât să ştii că sunt eu, aici, cu tine*.“

Nu, nu. Probabil, inutil. Toate chestiile astea. Dar e de-ajuns pentru astă-seară, s-a gândit Alan, recompensându-se cu o înghiţitură lungă de băutură.

Curând, s-a simţit împăcat, nespus de satisfăcut de acea înflăcărare pe care i-o dăduse *siddiqi*. *Grandoare*, se gândea el. *Asta înseamnă grandoare*. S-a instalat comod pe pat, a găsit pe cablu un meci mai vechi, cu Red Sox, iar pe la nouă seara dormea deja buştean, turtit de băutură.

Dimineaţa, a reuşit în sfârşit să dea de Yousef la telefon şi l-a întrebat dacă nu voia să vină să ia masa împreună. Nu, nu pot, i-a spus Yousef. Cel puţin o vreme, nu pot. Stătea ascuns în casa unui văr, temându-se să iasă în lume. Mesajele de la soţul gelos şi acoliţii lui atinseseră un nou prag al ameninţărilor.

Alan a luat prânzul în restaurantul hotelului, citind *Arab News* şi urmărind un grup de oameni de afaceri, europeni şi saudiţi, aşezaţi la o masă de vizavi. A auzit un râset melodios şi s-a uitat în jur. Două femei, occidentale, discutau cu un *concierge*. Purtau eşarfă pe cap, însă în rest vestimentaţia lor era neconvenţională – pantaloni strâmţi şi tocuri

înalte. Vorbeau prea gălăgios, chicotind şi râzând în hohote. Puneau întrebări despre plaje.

După-amiază, s-a dus la sala de fitness, unde a stat un ceas, lucrând chipurile la diverse aparate, iar apoi, drept răsplată, s-a regalat cu un biftec şi restul de şnaps din sticlă.

Când a început să se simtă bine, eliberat de orice autocenzură, a încercat să îi scrie lui Kit şi să se exprime coerent. A încercat să abordeze îngrijorările ei, nemulţumirile ei, una câte una. Tasta nebuneşte, rând după rând.

„Kit, în scrisoarea ta, pomeneai de incidentul cu câinele."

Kit avea şase ani. Tocmai ieşiseră toţi trei din biserică, când o femeie a trecut pe lângă ei cu un beagle care trăgea de lesă foarte vioi. Ruby a întrebat dacă era un câine prietenos, iar femeia i-a răspuns că da, dar exact în acel moment câinele s-a repezit drept la faţa lui Kit şi a muşcat-o de bărbie. Ce naiba e asta? zbierase Alan, de faţă cu preotul şi toţi enoriaşii. Gonise câinile, care se ghemuise de frică, schelălăind, de parcă ar fi ştiut perfect ce rău făcuse şi ce soartă va avea.

„Erai plină de sânge la gură, pe rochiţa albastră cu care erai îmbrăcată şi urlai în faţa a sute de oameni. Da, maică-ta a spus: «Câinele acesta va fi mort deja, până miercuri». Eram acolo. Am auzit şi eu. Şi, într-adevăr, câinile a fost eutanasiat în acea săptămână. Ştiu că tu consideri că a fost din partea ei o dovadă de insensibilitate sau de sadism, dar…"

Alan s-a întrerupt din scris. A sorbit lung din pahar.

A existat o precizie cinică, teribilă în felul cum a dat ea verdictul, desigur! Dar când un câine atacă atât de violent, muşcă un copil, nu rămâne decât să fie eutanasiat. Care a fost vina lui Ruby? Reacţia corectă pe care a avut-o?

Alan îşi amintea veninul din acele cuvinte. *Câinele acesta va fi mort deja, până miercuri*. Să ai o asemenea prezenţă de spirit! În primele clipe după ce Kit fusese muşcată, Alan a fost într-o stare de panică, derutat şi confuz, întrebându-se dacă să fugă cu Kit în braţe până la spital, deşi nu era aproape, sau să sune la 911, ori să o pună în maşină şi să o ducă valvârtej la Urgenţe. Ruby, în schimb, condamna deja animalul la moarte. Şi ce calcule a putut să facă!

După ce animalul a murit, stăpânii acestuia au trimis o fotografie a lui. Sau au adus-o personal. În cutia poştală, Alan şi Ruby au găsit un plic, conţinând o poză a câinelui, în vremuri mai fericite, când purta la gât un batic colorat.

Dar gata cu câinele. Lămurise problema cu câinele. Şi-a mai turnat în pahar, a mai băut un pic. Acum mai erau doar chestiunile legate de DWI, îndepărtarea tuturor lucrurilor lui Kit când aceasta era la şcoală, ciudata prezenţă a iubiţilor lui Ruby la cele mai delicate ceremonii din viaţa lui Kit, printre care comuniunea şi festivitatea de absolvire a colegiului…

Alan continua să se simtă bine, în ciuda scrisorilor. Se simţea plin de viaţă, maleabil. Avea chef să facă jogging. S-a ridicat în picioare. Nu putea să facă jogging. A sunat la *room service* şi a comandat un coş cu chifle şi pateuri. Vrând să pară prezentabil în ochii chelnerului, s-a spălat pe dinţi şi s-a pieptănat, iar în timp ce stătea aşa în faţa oglinzii i-a venit o idee. Avea nevoie de un ac de siguranţă.

A căutat prin sertarele mobilei din cameră, dar nu a găsit nimic. S-a uitat în dulap, unde a descoperit o trusă de cusut. Mai bine, chiar.

A venit şi pâinea, a semnat de primire, ţinându-şi răsuflarea. Nu voia să aibă necazuri cu *muttawa*. Alan se spălase pe dinţi, desigur, dar dacă totuşi chelnerul îşi dădea seama de adevăr?! Alan a

aruncat o privire spre el, în timp ce acesta aşeza tava pe pat, însă ochii chelnerului păreau inofensivi. Nu-l interesa ce făcea Alan. Omul a plecat, Alan a închis uşa în urma lui. Se simţea formidabil de bine. S-a lungit pe pat şi a mâncat pateurile, citind ceea ce îi scrisese până acum lui Kit. Nu avea nici o noimă.

„Eu nu aş face ceea ce a făcut Charlie, dacă te întrebai cumva“, a scris el, după care a tăiat. În primul rând, lui Kit nu i-ar fi trecut prin minte aşa ceva. Concentrează-te, nu divaga, s-a mustrat el.

„Oh, Doamne, Kit, cât de rău îmi pare pentru ceea ce s-a întâmplat în Greenville. Am contribuit şi eu la decizia aceea stupidă. Eram strânşi cu uşa de sindicatele din Chicago şi am luat hotărârea de a muta totul în Mississippi, unde nu trebuia să ne batem capul cu nici un fel de măsuri organizatorice. Oh, la naiba, ce porcărie a fost. Bicicletele produse de noi erau nişte mizerii. Azvârlisem pe fereastră o sută de ani de experienţă. Am crezut toţi că va fi mai eficient, dar a fost exact pe dos. Iar eu eram plecat tot timpul. Eram deja axat pe Taiwan şi China. Am irosit câţiva ani acolo. N-am vrut să fiu în Taiwan, mă crezi?! Dar toată lumea era deja. Fiind acolo, am ratat câţiva ani importanţi din viaţa ta, şi regret enorm. Fir-ar să fie de treabă! E mai eficient fără sindicate, rade-le complet. E mai eficient fără muncitori americani, ai înţeles? Rade-i complet. Cum am putut să fiu atât de obtuz şi să nu prevăd ce avea să se întâmple? A fost mai eficient şi fără mine. La naiba, Kit, am reuşit să eficientizăm totul atât de mult, încât eu însumi am devenit redundant. M-am făcut cu mâna mea nerelevant.

Dar maică-ta era acolo. Indiferent ce a făcut ea şi ţi-a displăcut, vreau să ştii că tu eşti cine eşti datorită mamei tale, datorită tăriei ei. A ştiut când să fie ea remorcherul. Ea a instituit termenul, Kit. *Remorcherul*. Ea era reperul stabil, ea naviga

ocolind primejdiile ce pândeau de dedesubt. Mă consideri pe mine acum reperul stabil, dar ştiai că pe atunci, pentru atâta vreme, mama ta fost forţa constantă din existenţa ta?“

A ştiut de îndată ce a terminat de scris că nu va expedia nici unul dintre aceste texte. Era într-un hal fără de hal. Dar atunci de ce se simţea atât de puternic?

S-a dus la oglindă şi a luat un ac. Plănuia să procedeze ca la coptul prăjiturilor – introduci o scobitoare în aluatul din tavă, vezi dacă rămâne lipicioasă. Dacă iese curată, prăjitura e gata.

Căuta un chibrit. Nu avea chibrituri. Era beat şi se plictisise să tot caute diverse obiecte. Acul părea suficient de steril. Revenind în faţa oglinzii, a apucat umflătura între degetele de la mâna stângă şi a potrivit acul deasupra, ţinându-l cu mâna dreaptă. Ştia care va fi senzaţia; nu era prima oară când se înţepa pe piele cu ceva. Dar acum trebuia să pătrundă mai adânc, suficient de adânc încât cancerul dinăuntru, indiferent ce-o fi fost, să poată adera la ac. Bineînţeles că va reuşi. Un corp străin se agaţă întotdeauna de alt corp străin.

Cel mai bine ar fi să procedeze rapid, s-a gândit el şi a implântat acul în protuberanţa de la ceafă. Durerea a fost acerbă, mistuitoare. Simţea că leşină. Dar a rezistat, înfigând acul şi mai adânc. Ştia că avea nevoie de cel puţin doi centimetri în profunzime. A împins acul, l-a răsucit şi, în mod miraculos, durerea s-a mai domolit. Era o durere surdă acum, zvâcnind peste tot, pulsându-i în inimă, în vârful degetelor, dar senzaţia generală era foarte plăcută.

A tras acul afară şi s-a holbat atent la el, aşteptându-se la ceva cenuşiu sau verzui, coloritul ţesuturilor în putrefacţie. Dar n-a văzut decât un roşu vâscos, în timp ce sângele i se prelingea în jos pe spinare, sub forma unor firişoare ca nişte mlădiţe.

Alan se simţea bine, se simţea mulţumit, în timp ce tampona cu prosopul sângele de pe spate şi spăla acul. E un progres, se gândea el.

A doua zi de dimineaţă începea săptămâna de lucru la saudiţi. Alan era în continuare pe jumătate matolit, dar pregătit să acţioneze eficient. L-a sunat pe Jim Wong şi i-a spus să se ducă dracului, fiindcă urmau să intre nişte bani negreşit, iar dacă tot visa să capete vreun sfanţ din vechea datorie, să facă bine să fie bărbat şi să-şi aducă aminte că, de fapt, erau prieteni. Pe urmă, a făcut zece sărituri pe loc cu picioarele în lateral, l-a sunat pe Eric Ingvall, i-a spus că regele urma să vină săptămâna viitoare şi că toate problemele se vor rezolva. Ingvall nu avea cum să demonstreze contrariul, iar Alan putea oricând să-şi retracteze afirmaţiile. Şi, oricum, Ingvall n-avea decât să se dea cu cracii-n sus şi să se reguleze singur c-un par muiat în zoaie. Da, Alan se simţea puternic. A făcut două flotări şi s-a simţit mai puternic chiar.

Şi-a pus la loc bandajul, a terminat trotilul şi s-a băgat în pat. *Grandoare*, se gândea el, râzându-şi în barbă. Se uita în jur, prin cameră, la telefon, tăvi, oglinzi, la prosoapele îmbibate cu sânge. Asta înseamnă *grandoare*, a rostit el cu voce tare, simţindu-se foarte mândru de el

XXIV.

Dimineaţa, simţindu-se vioi, Alan a mers şi el cu microbuzul-navetă, împreună cu cei trei tineri. Soarele, mai dogoritor decât în oricare altă zi de până acum, părea să-l înjure de deasupra, dar Alan nu-l băga în seamă. Vorbea tare cu tinerii şi făcea planuri. Astăzi, le spunea el, va obţine măcar un simulacru de calendar al întâlnirilor. Nişte promisiuni ferme, dovezi de respect. Se va ocupa nu numai de problema conexiunii wireless, dar şi de aerul condiţionat din cort. Se simţea apt şi competent în această zi şi, din moment ce nu mai

deranjase pe nimeni din Cutia Neagră în ultimul timp, avea tot dreptul să păşească înăuntru hotărât, să formuleze cereri şi să pună întrebări, oricât de multe dorea el.

— Oho, Alan, de unde atâta bravadă la tine? a întrebat Rachel.

Alan nu ştia nici el.

I-a lăsat pe tineri în cort şi a pornit cu paşi mari spre Cutia Neagră.

— Salut, a zis Maha.

— Bună, Maha. Ce mai faci? Karim al-Ahmad este astăzi aici?

Alan se auzea vorbind ca un agent de vânzări din altă epocă. Avea o voce sonoră, încrezătoare, aproape autoritară.

Bani! Romantism! Instinct de Conservare! Reputaţie!

— Din păcate, nu.

— Dar *va veni*?

Maha părea să se uite altfel la el acum. Acum, era un bărbat insistent, energic, plin de aşteptări. Tânăra se făcuse mică în faţa lui.

— Nu cred, a răspuns ea, pe un ton umil. Este plecat la New York.

— Este plecat la New York? a repetat Alan, aproape zbierând. Hanne e aici?

— Hanne?

Alan şi-a dat seama că nu cunoştea numele ei de familie.

— O doamnă daneză? Blondă?

Întrebarea lui sunase, însă, ca o comandă: *Blondă!* Maha şi-a pierdut aplombul şi n-a mai spus nimic.

Alan a prins momentul şi a forţat nota:

— Mă duc sus, să-i fac o vizită.

Ce se întâmplase, de fapt? Consultaţia la doctoriţa Hakem îi dăduse un fel de putere stranie. Era un om sănătos! Era un om puternic! În curând, va suferi o intervenţie chirurgicală simplă, după

care va deveni şi mai puternic. Şi va cuceri, va cuceri! Blonde!

Şi, aşa, a pătruns în clădire, îndreptându-se spre ascensor. Maha nu a făcut nimic ca să-l împiedice. Alan avea senzaţia că ar fi putut zbura până la etajul trei, dar a preferat să urce cu liftul. Când a ajuns în cabină, a fost ca şi cum ar fi nimerit într-un fel de încăpere radioactivă de pe planeta Krypton, fiindcă imediat a redevenit cel dinainte, secătuit brusc de puteri.

Când a ajuns pe etajul unde lucra Hanne, a găsit biroul ei, care era, însă, gol. Nimic dinăuntru nu sugera că ea ar fi trecut pe-acolo în acea zi.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Alan s-a răsucit pe călcâie şi s-a trezit faţă în faţă cu un tânăr de cel mult treizeci de ani, în costum negru şi cu o cravată violetă.

— O căutam pe Hanne.

Se căznea să aibă glasul cu care vorbise în lobby, dar nu-şi găsea registrul potrivit. „Consultanta daneză“, a precizat el.

Aşa, perfect, asta era. Poate contează în primul rând volumul? Un ton mai sus de ceea ce se consideră un timbru civilizat şi, poftim, vorbeşti ca un preşedinte. Imediat, atitudinea tipului s-a schimbat. Tânărul şi-a îndreptat umerii, şi-a luat o mutră mai protocolară. Volumul vocii marca diferenţa dintre a fi tratat ca un nimeni şi a fi tratat ca un om care ar putea fi important.

— Din păcate, astăzi este plecată la Riyadh. Pot să vă fiu de folos?

— Alan Clay. Reliant, a rostit Alan, întinzând mâna să-l salute.

— Karim al-Ahmad, a răspuns tipul, făcând cunoştinţă cu el.

Tipul după care umbla de atâta timp.

— Nu eşti plecat la New York, a remarcat Alan.

— Nu, nu sunt, a confirmat al-Ahmad.

Au rămas neclintinţi câteva momente. Al-Ahmad îl evalua. Alan nici nu clipea. În cele din urmă, trăsăturile feţei lui al-Ahmad s-au destins într-un surâs radios.

— Ce-aţi zice să stăm de vorbă, domnule Clay?

Sala de conferinţe oferea o privelişte panoramică a întregului şantier. Puteai vedea canalul navigabil, centrul de primire şi apa mării, ceva mai încolo. Al-Ahmad îşi ceruse scuze pentru întârzierea cu care avea loc întâlnirea lor şi îl poftise în sala de conferinţe.

— Apă minerală? Suc de fructe?

Alan a acceptat un pahar cu apă, încercând încă să se dumirească de ce personajul acesta inabordabil se afla în clădire, deşi recepţionera susţinuse că nu era acolo. „Recepţionera dumitale mi-a spus că eşti plecat astăzi.“

— E o eroare regretabilă. Tânăra e nouă aici.

— Şi ai fost aici în ultimele două zile?

— Nu, n-am fost.

Alan îl studia cu atenţie pe Karim al-Ahmad. Era un tip tânăr, chipeş şi foarte cizelat, de parcă ar fi fost sculptat din crom şi sticlă. Dinţii îi erau orbitori, tenul nu avea nici un por. Un ins care arăta ca el, atât de îngrijit şi dichisit, şi se exprima ca el, cu accentul acela britanic atât de şic, nu putea să nu-ţi trezească unele bănuieli. Răufăcătorii din filme sunt modelaţi după bărbaţi ca acesta. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile lui Alan, al-Ahmad şi-a schimbat cumva fizionomia, cu o grimasă şi un zâmbet spăsit, care nu-l mai făceau la fel de chipeş.

— Este inacceptabil modul în care aţi fost tratat până acum.

Lui Alan i-a plăcut asta. Inacceptabil.

— Vă asigur că nici un furnizor nu este mai important decât Reliant pentru noi.

Alan a decis să-l creadă pe cuvânt:

— Mă bucur să aud asta. Dar avem câteva probleme.

— Iar eu sunt aici pentru a le rezolva.

Al-Ahmad a scos un carnet cu coperte de piele şi un stilou cu cerneală, a desfăcut capacul şi s-a pregătit să noteze. Teatralitatea acestor gesturi a fost neplăcută, dar Alan a preferat să atace subiectul frontal.

— Nu putem să montăm prezentarea acolo, afară.

— De ce nu?

— Avem nevoie de o conexiune prin cablu la Internet.

— Asta nu pot face.

— Ne trebuie măcar un wireless puternic.

— Voi cere să se rezolve problema. Ce altceva?

— Aerul condiţionat nu funcţionează. Oamenii mei suferă din cauza zăpuşelii.

— Situaţia se va remedia imediat. Ce altceva?

— Cum putem lua masa aici? Până acum am venit cu mâncare de la hotel.

— Începând de mâine veţi avea un serviciu de catering cu preparate culinare, în fiecare zi.

Alan se simţea extraordinar de puternic. Nu avea nici un indiciu dacă toate acestea se vor adeveri, dar era nostim să joace teatru. A trecut apoi la cea mai importantă întrebare dintre toate.

— Cât timp vom mai aştepta până la întâlnirea cu regele?

— Asta n-am de unde să ştiu.

— Aveţi o plajă de timp aproximativă?

— O ce?

— Un calendar estimativ al evenimentelor?

— Nu, nu am.

Acum, al-Ahmad îşi închidea carnetul cu însemnări.

— Câteva zile?

— Nu ştiu?

— Săptămâni?

— Nu ştiu.

— Luni?

— Sper că nu.

Alan nu mai avea alte subiecte. Tipul îi dăduse informaţiile pe care i le ceruse şi, oricum, aşa cum Alan se aşteptase, nici acesta nu ştia mare lucru despre programul regelui. Se resemnase la gândul că nimeni de-aici nu ştia nimic despre intenţiile regelui Abdullah. Mulţumit, aşadar, şi dornic să comunice toate aceste veşti colegilor lui, s-a ridicat în picioare, pregătindu-se să-şi ia rămas bun de la al-Ahmad. În timp ce îşi strângeau mâna, Alan a văzut o privelişte ciudată, departe, pe canalul de dedesubt.

— Ce-i acolo, un iaht?

— Exact. A sosit ieri. Vă place să navigaţi?

În câteva minute, Alan şi Karim al-Ahmad fuseseră conduşi cu maşina până la canalul navigabil, unde li se prezenta sistemul de comandă al vasului, un iaht pentru pescuit sportiv, cu o lungime de nouă metri, alb şi intact. Avea cinci kilometri la bord. Era nou-nouţ.

— Aţi mai condus aşa ceva vreodată? l-a întrebat al-Ahmad.

Din tot ceea ce pilotase el, asemănătoare cumva cu acest iaht fusese o ambarcaţiune uşoară, veche de vreo treizeci de ani şi valorând cu câteva milioane mai puţin, dar îşi dorea să conducă această minunăţie.

— Sigur, destul de des, a zis el.

— Excelent, a spus al-Ahmad.

Individul care răspundea de iaht, un personaj sfrijit pe nume Mahmud, a purtat o scurtă conversaţie în arabă cu al-Ahmad, în timpul căreia, presupunea Alan, al-Ahmad a încercat să-l convingă pe Mahmud să îi permită lui Alan să piloteze iahtul pe canal. Era genul de privilegiu cu care Alan era obişnuit în calitate de factor de decizie în diverse companii – sau, oricum, aşa fusese deprins pe vremuri. I se propusese să testeze automobile Aston Martin, să conducă avioane cu elice, fie şi pentru scurt timp. Dar mai

mult decât orice, era pescuitul. Tipii de la Schwinn aveau un cult pentru pescuit, pe lacul Michigan şi oriunde ar fi avut ocazia. Au fost weekenduri în Wisconsin, la lacul Geneva, cu vicepreşedinţi de firme, cu câţiva dintre cei mai buni vânzători cu amănuntul. Alan ducea dorul acestui gen de evenimente.

Al-Ahmad i-a dat cheile.

— Vă predau comanda iahtului.

Alan a răsucit cheia în contact. Motorul a intrat în funcţiune, torcând regulat. Alan se întreba ce fel de viteză sau traseu era prudent să aleagă, pe un canal navigabil cu o lungime necunoscută. Intra oare în mare la o adâncime adecvată, care să-i permită să lase oraşul în urmă şi să continue navigarea în larg?

— Cu condiţia să nu existe bancuri de nisip ascunse, totul e perfect, a spus Alan, şi au râs amândoi, deoarece canalul era plat şi limpede ca o piscină.

Alan a redus acceleraţia motorului. Au părăsit dana şi, curând, se deplasau cu viteză de croazieră pe apele turcoaz ale căii navigabile. Nu exista nici o imperfecţiune nicăieri – nici un fir de gunoi pe apă, nici o zgârietură pe fundul albiei.

O briză binecuvântată alungase zăpuşeala de la ţărm, răcorindu-le frunţile, răvăşindu-le părul. Alan s-a întors spre al-Ahmad, care zâmbea larg, ridicând sprâncenele ca şi cum ar fi zis: *Crezi că eu am pus asta la cale?* Lui Alan îi plăcea omul acesta, îi plăcea iahtul, îi plăcea canalul navigabil şi îi plăcea acest oraş ce se năştea sub ochii lui.

Au trecut prin dreptul altor clădiri în construcţie, de pe partea dreaptă a apei, şi au văzut un pod pietonal suspendat, undeva mai în faţă. Al-Ahmad i-a explicat detaliile planului pentru această parte a aşezării citadine.

— Aţi locuit în Chicago, corect? a spus el.

Aici urma să fie cumva ca la Chicago, i-a povestit el, cumva ca la Veneţia. Promenade pe fiecare mal al apei, dane la tot pasul, restaurante pe ponton, taxiuri acvatice. Criteriile acestei opţiuni erau de ordin estetic, dar şi ambiental. Atmosfera din jurul oraşului Jeddah avea tendinţa spre smog şi poluare, din cauza fabricilor de materiale plastice, aşa că se încerca reducerea emanaţiilor de gaze şi fum industrial. Oamenii puteau merge la serviciu cu ambarcaţiuni sportive.

— Te deplasezi cu hidrobicicleta, chemi un gondolier, orice, a spus al-Ahmad. Viraţi aici.

Canalul se bifurca, formând un afluent mai mic. Navigând mai departe pe această nouă arteră, Alan a văzut şantierul centrului financiar aflat în construcţie, despre care îi vorbise arhitectul american, la petrecerea de la ambasadă. Nu exista deocamdată mare lucru aici, doar un disc enorm de pământ în mijlocul apei, însă imaginea era uluitoare, oricum. Toate acele turnuri de sticlă, ridicându-se din apa cristalină şi reflectându-se în ea.

Alan îşi dorea să rămână aici. Îşi dorea să vadă oraşul ridicându-se din pustiu, şi îşi dorea să fie proprietarul unei companii de transporturi. Poate în Marina Del Sol. Cât ceruseră acolo pentru un apartament de lux? După această tranzacţie, şi-ar putea permite aşa ceva. Iar tranzacţia, acum, părea pe drumul cel bun. Nu mai era decât o chestiune de timp şi aşteptare, până la finalizare. Al-Ahmad îl plăcea, avea încredere în el, din moment ce îl lăsase să piloteze acest iaht alb şi strălucitor pe canalele impecabile ale oraşului. Alan făcea deja parte din istoria timpurie a acestui loc. A navigat în jurul insulei financiare de două ori, de trei ori.

Erau amândoi nişte oameni fericiţi, oameni vizionari. Alan a simţit, pentru prima oară de când sosise, că locul lui era aici.

Când a ajuns înapoi la cort, Alan a dat buzna pe uşă: doi dintre tineri erau treji şi lucrau, fiecare la

laptopul lui. Cayley dormea într-un colţ. După ce a trezit-o din somn şi i-a adunat laolaltă pe toţi trei, dându-le veştile bune, s-au înviorat aproape instantaneu, redevenind motivaţi şi competenţi, ca atunci când fuseseră angajaţi de Reliant pentru această misiune.

În nici un ceas, semnalul wireless a fost suficient de puternic încât activitatea lor să se poată desfăşura normal. Al-Ahmad îşi respectase promisiunea şi se dovedea a fi, spre marea uşurare a lui Alan, un om capabil să rezolve diversele probleme apărute. În scurt timp au venit nişte tehnicieni care au reparat aerul condiţionat din cort. Până la începutul după-amiezii, înăuntru se făcuse răcoare, cu o temperatură plăcută, de douăzeci de grade, aşa că tinerii se apucaseră să monteze tot echipamentul – ecranele, proiectoarele, difuzoarele. Fixaseră reperele pe scenă, cu bandă adezivă, făcuseră o scurtă repetiţie.

La ora patru erau pregătiţi să testeze hologramа. Au intrat în legătură cu biroul din Londra, cea mai apropiată filială a firmei Reliant, care avea capacitatea de a face o asemenea probă, iar pe la ora cinci, exact când a venit microbuzul-navetă, rulaseră deja de două ori, în întregime, prezentarea holografică de douăzeci de minute. Totul a descurs impecabil. Era ceva uluitor. Unul dintre colegii lor din Londra părea că se mişcă efectiv pe scena din cortul lor de la Marea Roşie, reacţionând la întrebările în direct care i se puneau, comunicând nemijlocit cu Rachel sau Cayley pe scenă. Era genul de tehnologie pe care doar Reliant o avea, doar Reliant putea să o livreze, pe bani grei. Fabricarea prototipului în SUA fusese catastrofal de scumpă, însă găsiseră un furnizor în Coreea, care putea produce lentile conform specificaţiilor impuse de ei, la circa o cincime din costurile plătite în America, chiar mai ieftin decât dacă ar fi

apelat la o fabrică din China. Reliant avea o marjă de profit substanţială, indiferent de nivelul preţului unitar calculat pe întreaga afacere, dar mai mult decât atât, tehnologia de teleprezenţă făcea parte din uriaşa capacitate a sistemelor moderne de telecomunicare de care dispunea firma Reliant, mergând până la performanţa de a cabla un întreg oraş, oferind soluţii de interoperabilitate pentru transformarea în realitate a oricărei prezenţe virtuale. Alan era absolut convins că prezentarea aceasta, atunci când Abdullah avea să sosească, va pecetlui rapid tranzacţia.

După încheierea celei de-a doua probe de prezentare, Alan i-a felicitat pe toţi, bătând palma cu fiecare, iar tinerii au râs amuzaţi de entuziasmul lui. Dar au râs cu un nou respect pe care nu îl avuseseră până atunci faţă de el. Alan era un alt om, un om energic. Ştiau cu toţii că datorită lui fusese rezolvată treaba. El îndreptase ceea ce trebuia remediat, el pavase calea pentru reuşita lor, el era din nou căpitanul corabiei.

XXV.

Următoarele zile au zburat ca vântul. Miercuri, însă, când au ajuns la intersecţia spre KAEC, era o atmosferă ca la balamuc. Pentru prima oară de când Alan trecuse printre porţi, vedea trafic pe drum. În faţa microbuzului lor erau zece maşini – vehicule utilitare sport şi camioane transportând palmieri, o betonieră, un şir de taxiuri şi furgonete. Toţi claxonau.

În cort, tinerii alergau de colo-colo, aranjând scaunele, fixând cu benzi adezive difuzoarele, făcând probe de microfon.

Rachel l-a văzut prima.

— Chiar o să se întâmple astăzi?

Alan habar n-avea.

— Aşa s-ar părea, a zis el.

Brad, ocupat cu proiectorul, a ridicat privirea, spunând:

— Noi vom fi gata.

De-a lungul unui perete al cortului fusese montată o masă mare, lungă de cel puţin doisprezece metri, acoperită cu o faţă de masă de un alb strălucitor, pe care fuseseră aşezate zeci de tăvi izoterme din metal argintiu, pentru mâncare. Serviciul de catering adusese deja preparatele culinare, unele reci, altele calde, reţete saudite şi occidentale deopotrivă, de la fasole fava până la risotto şi şaorma.

Fuseseră aduse şi diverse canapele albe, pe care o echipă de muncitori pakistanezi le aranjau în şiruri, cu faţa spre scenă.

Ieşind din cort, Alan a pornit în fugă spre Cutia Neagră, cu intenţia de a afla nişte lămuriri în privinţa orei la care vizita urma să aibă loc. A auzit un elicopter şi, ridicând privirea, a văzut nu unul, ci două elicoptere, zburând aproape de sol, iar apoi aterizând în apropierea centrului de primire. A iuţit pasul, ca să ajungă mai repede la intrarea în clădire.

Aşezată la biroul de la recepţie, Maha, care fusese atât de necooperantă până atunci, era dornică să vorbească. *Blondă!* I-a spus lui Alan că oamenii regelui, dacă regele *venea* în acea zi, urmau să-l înştiinţeze cu douăzeci de minute înainte. Oricum, Reliant trebuia să fie pregătit pentru eveniment în orice moment al zilei.

Alan s-a întors la cort. Brad era pe scenă, aşezat picior peste picior şi scriind cu furie ceva la laptop. Rachel şi Cayley stăteau în picioare dedesubt, vorbind la mobil. Alan l-a abordat pe Brad.

— Suntem gata?

— În două minute.

Peste două minute, imediat după ce Brad a anunţat că erau pregătiţi să testeze prezentarea holografică împreună cu echipa lor din Londra, în

cort a intrat un bărbat pe care nu-l mai văzuseră până atunci. Era saudit, înalt şi îmbrăcat cu o *kandura* albă. În mână ţinea o servietă diplomat din piele. A rămas în cadrul uşii, de parcă nu s-ar fi încumetat să le invadeze spaţiul privat, şi a ridicat mâinile pentru a capta atenţia tuturor celor care se foiau frenetic în cort.

— Doamnele şi domnilor, cu regret, trebuie să vă anunţ că regele nu va fi aici astăzi. Aţi fost induşi în eroare.

I-a informat că se produsese o eroare de comunicare undeva, pe linie ierarhică. O persoană din departamentul de comunicare al regelui transmisese informaţii neautorizate şi incorecte unei alte persoane de la Emaar, iar ştirea fusese difuzată mai departe, pe o arie largă, în mod greşit. Programul regelui în KAEC era încă incert, însă deocamdată se afla, de fapt, în Iordania, unde avea să rămână şi în următoarele trei zile.

Starea de spirit în rândul tinerilor, cel puţin în primele momente, a frizat disperarea. Alan a avut sentimentul, uitându-se la figura decepţionată pe care o avea Brad, că acesta trăia acum una dintre cele mai mari dezamăgiri din viaţă. După un scurt răstimp de amărăciune adâncă, Rachel şi Cayley au revenit la laptopurile lor, destul de fericite acum când aveau în cort canapele, mâncare şi un semnal wireless puternic, aşa că s-au aşezat mulţumite să mănânce, în timp ce Brad zăcea pe scenă, printre diferitele proiectoare, cu picioarele îndoite din genunchi, ca un ursuleţ de jucărie.

Alan a ieşit din cort şi a văzut acelaşi gen de activitate ca mai devreme, doar că în sens invers. Camioanele plecau, taxiurile şi furgonetele dispăruseră, oraşul se închidea.

Hoinărind pe şantierul de construcţii, a observat o serie de îmbunătăţiri pe care le făcuseră în acea dimineaţă. În jurul Cutiei Negre apăruse subit un strat lat de flori. Aleea de promenadă era plină

acum de palmieri – cel puţin încă o sută de palmieri fuseseră plantaţi în acea zi. În depărtare, din fântânile aflate în jurul centrului de primire, vedea cum ţâşneau acum arcade de apă strălucitoare, sus, în văzduh.

Stând acum la baza treptelor ce duceau la Cutia Neagră, Alan a zărit un SUV negru ieşind din garajul subteran. Maşina s-a oprit lângă el şi geamul din spate a coborât, lăsând să se vadă un cap blond, o figură zâmbitoare. Era Hanne.

— Emoţii cu duiumul, a zis ea.

— Cam aşa ceva.

— Îmi pare rău pentru alarma falsă.

— Nu-i cazul. Probabil ne-a prins bine ca antrenament.

— Plec înapoi la Jeddah. Vrei să te duc cu maşina?

Alan reflecta la propunere. Ştia că nu era nevoie să mai rămână pe şantier. Dar nici nu voia să fie singur cu Hanne.

— Ar trebui să stau cu echipa, a zis el.

— Eşti OK?

— Sigur, a răspuns el.

Hanne a ridicat din sprâncene, cu o expresie ce lăsa să se înţeleagă că ar fi fost dispusă să se bage în sufletul lui, dacă el i-ar fi dat vreun motiv să creadă că gestul ei era bine-venit. Alan n-a mai spus nimic, iar Hanne, fluturând din mână, şi-a văzut de drum.

Până să mai facă vreo mişcare, Alan s-a auzit strigat pe nume.

A ridicat privirea spre intrarea în Cutia Neagră. Un tip cu o figură cunoscută cobora în fugă treptele. Alan n-a reuşit să-l identifice imediat. Noroc că a reuşit să-i vadă faţa exact la timp.

— Mujaddid, a zis tipul, ajungând în dreptul lui şi dând mâna cu el. Mai ţii minte? De la vizita de prezentare a oraşului?

— Cum să nu. Mă bucur să te revăd, Mujaddid.

— Foarte palpitantă ziua de azi, aşa-i?

Alan a admis şi el că fusese o zi foarte palpitantă.

— De fapt, te căutam, a spus Mujaddid. Întâmplarea face să fi stat de vorbă cu Karim al-Ahmad, care mi-a povestit despre croaziera voastră pe canalele navigabile şi despre cât de entuziasmat ai fost văzând concret proiectul în dezvoltare.

— Am fost foarte impresionat. Sunt foarte impresionat.

— Excelent. Bun, după cum ştii, eu mă ocup de vânzarea locuinţelor private şi sper că nu e o aroganţă din partea mea dacă îndrăznesc să cred că s-ar putea să te intereseze achiziţionarea unei locuinţe aici, în Oraşul Economic al regelui Abdullah.

Înainte ca Alan să poată obiecta, Mujaddid îi şi explicase diferitele avantaje de a avea o a doua casă – a folosit termenul *pied-à-terre*[16] aici, la KAEC, în special pentru un om în situaţia lui, care urma, probabil, să rămână pe loc un timp, pentru implementarea proiectului IT. Sesizând ceea ce părea a fi aproape o certitudine în felul în care Mujaddid se exprimase, puternica implicaţie a faptului că şansele firmei Reliant de a furniza echipamentele IT erau imbatabile, Alan a căpătat un nou elan de încredere în viitor. A acceptat să facă un tur al blocului de locuinţe deja existent.

16. În franceză, în text: locuinţă folosită ocazional.

— Ştiai că unii dintre oamenii noştri locuiesc deja aici? l-a descusut Mujaddid.

Alan nu ştiuse acest lucru, dar aşa îşi explica acum prezenţa persoanelor pe care le zărise ocazional la ferestrele de sus ale imobilului.

Au intrat în clădire, unde Mujaddid i-a propus să se oprească întâi în vastul foaier în formă de rotondă, cu o cupolă de sticlă deasupra, aflat la o înălţime de nouă metri.

— Eh, e deopotrivă grandios şi primitor, ce zici?

Era de prost gust şi descurajant, dar Alan a încuviinţat din cap, vesel.

— Bun, acum, după cum ştii probabil, un etaj al clădirii a fost finisat, aşa că unii dintre membrii staff-ului ocupă în prezent diversele apartamente. Aş vrea să îţi arăt locuinţele lor, astfel încât să poţi vedea nivelul de lux şi confort disponibile chiar în această etapă iniţială a dezvol…

Mujaddid s-a întrerupt, şi-a scos telefonul şi s-a uitat la ecran. Ceva l-a alarmat, din moment ce a decis să răspundă. A urmat o scurtă conversaţie în arabă, iar când a terminat, a zâmbit, cumva vinovat.

— Te rog, mă scuzi un moment? M-au anunţat de la birou că trebuie să ajung de urgenţă acolo, la o şedinţă. N-am cum să mă eschivez, din păcate.

— Nici o problemă.

— Revin în scurt timp.

Alan făcuse o mutră descumpănită, probabil, şi poate chiar aşa se simţea, fiindcă nu avea chef să rămână singur. Mujaddid a născocit un alt plan.

— Ce-ar fi să te duci singur la etajul cinci? Sună la uşă, la numărul 501. Îl anunţ pe proprietar că urmează să vii; îţi va arăta el apartamentul. De fapt, e cel mai frumos apartament. Numele proprietarului este Hasan. Locuieşte aici de la început, aşa că îţi poate furniza informaţii mai adecvate decât aş face-o eu.

Mujaddid s-a scuzat din nou şi a plecat.

Alan a continuat să inspecteze primul nivel, traversând spaţiul rezervat viitorului restaurant Wolfgang Puck, locul unde urma să fie amplasată Pizzeria Uno. Pardoseala era plină de praf şi nisip. Singura piesă de mobilier de pe întregul nivel era un enorm stelaj metalic pentru răcirea produselor de patiserie, plantat drept în mijlocul etajului, aidoma scheletului metalic mobil al unui zgârie-nori singuratic. Se simţea ca un caraghios

hoinărind aşa printr-o clădire pustie, dar nu voia să pară nepoliticos. Trebuia să facă turul construcţiei. Dacă era genul de situaţie „serviciu contra serviciu“?! El cumpără un apartament de lux, ei îi dau contractul IT. Oricum, măcar era o dovadă de amabilitate din partea lui.

Mergând în continuare, a ajuns în capătul clădirii, unde a descoperit o altă scară, întunecoasă, cu trepte din ciment. Când a ajuns la etajul trei, a auzit nişte glasuri, foarte aproape, exact de cealaltă parte a uşii de la ieşirea de incendiu. Oare Mujaddid făcuse o confuzie, spunându-i etajul cinci, în loc de etajul trei?

Când a deschis uşa de la ieşirea de incendiu, larma de glasuri dinăuntru s-a auzit dintr-odată puternic. Ajunsese într-un spaţiu vast, amenajat rudimentar, plin de bărbaţi, unii în lenjerie de corp, alţii în salopete, dar toţi zbierând la un loc. Era ca o scenă din filmele cu închisori, unde sala de gimnastică fusese transformată în dormitor comun. Paturile erau goale, totuşi – toţi oamenii se strânseseră în mijlocul încăperii, răcnind, îmbrâncindu-se. Alan nimerise într-o încăierare. Aceştia erau muncitorii pe care Alan îi văzuse pe şantier; Yousef îi spusese că erau malaysieni, pakistanezi, filipinezi.

Lui Alan îi venea s-o şteargă repede de-acolo, dar nu se încumeta să renunţe la spectacol. Ce se întâmpla oare? Trebuia măcar să se lămurească din ce motiv se luaseră la bătaie. În mijloc erau doi bărbaţi, cu braţele încleştate unul de celălalt. Unul dintre ei ţinea ceva în mână. Alan nu putea vedea ce era – lucrul respectiv intra perfect în pumnul omului. Bani? Ceva foarte mic. Chei?

Un tip din marginea mulţimii l-a văzut pe Alan şi l-a făcut atent pe individul de lângă el. Amândoi se holbau la el, stupefiaţi. Unul dintre ei i-a făcut semn lui Alan să se apropie, probabil cu gândul de a-l pune să îi despartă pe cei doi bătăuşi, din

moment ce ei nu reuşeau. Alan a făcut un pas spre ei, dar celălalt tip a fluturat din mână, gonindu-l. Alan s-a oprit.

Acum, alţi câţiva inşi îl văzuseră deja pe Alan, iar în câteva secunde toţi cei strânşi acolo au aflat de prezenţa lui. S-a făcut linişte, iar încăierarea s-a oprit. Toţi indivizii, să fi fost cel puţin vreo douăzeci, stăteau nemişcaţi, de parcă Alan venise în inspecţie să-i controleze. Cel care îi făcuse iniţial semn să se apropie l-a chemat din nou. Alan a mai făcut un pas spre ei, dar n-a văzut şanţul adânc din pardoseală. Împiedicându-se, s-a clătinat pe picioare, dând haotic din mâini, în spate. Şi-a recăpătat echilibrul pe moment, dar pe urmă a alunecat pe nisipul de pe jos, împleticindu-se spre stânga. A fost cât pe-aci să cadă de-a binelea, dar a reuşit să se sprijine la timp de un zid, rămânând în picioare. Asta s-a petrecut sub privirile celor douăzeci şi cinci de oameni de-acolo.

Alan avea două variante acum. Putea, pur şi simplu, să se retragă, ştiind că se făcuse de ruşine, fără măcar să se apuce să deschidă gura. Sau putea rămâne pe loc, având în vedere că nu râseseră de el şi că păreau să vadă în continuare un fel de aureolă în jurul lui. Ceva legat de aerul lui occidental, de vestimentaţia pe care o purta sugera că el era îndreptăţit să fie aici, mai mult decât ei.

Alan a ridicat mâna:

— Salut!

Câţiva oameni au mişcat din cap.

Păşind spre ei, Alan a simţit mirosul tipic muncitorilor, acel amestec de năduşeală, ţigări, rufe îmbâcsite.

— Bun, ia spuneţi, ce se întâmplă aici? a întrebat Alan. Ce-nseamnă chestia asta?

A sesizat în propria-i voce o undă de accent britanic. De unde îi venise oare? Nimeni nu spunea nimic, dar Alan ştia că le captase atenţia.

Alan a păşit între ei, încurajat de încrederea lor aparentă în rolul lui de mediator, şi le-a cerut celor doi bătăuşi să desfacă palmele. Unul dintre ei nu avea nimic în mâini. În mâna dreaptă a celuilalt era un mobil. Un model mai vechi, cu clapetă şi cu ecranul fisurat. După cum arăta, ai fi zis că îl azvârlise cineva pe geam. Pe urmă, înfiorându-se, Alan şi-a dat seama că, într-adevăr, exact aşa se întâmplase. Era, probabil, telefonul lui Cayley, pe care tânăra îl aruncase încă din prima zi.

— Unde l-ai găsit? l-a întrebat el pe tipul care ţinea telefonul în mână.

Omul n-a spus nimic. Habar n-avea ce îl întrebase Alan.

— Vorbeşte careva englezeşte aici? a întrebat Alan.

Câţiva dintre oameni au dedus sensul cuvintelor lui, dar au scuturat din cap. Nimeni nu ştia o iotă din limba vorbită de Alan. Situaţia părea să se complice. Nu avea posibilitatea să afle de unde făcuseră rost de telefon, şi nici cine ar fi avut dreptul să-l păstreze. Nu putea descoperi motivele pentru care se încăieraseră, nici cine avea dreptate, sau care erau relaţiile anterioare dintre cei doi, sau dintre cei pe care îi reprezenta fiecare. Poate era vorba despre o rivalitate mai veche, vreo duşmănie care data de câteva luni, de câteva veacuri? Alan nu avea cum să afle adevărul.

Spera să aibă vreo monedă asupra lui. Băgând mâna în buzunar, a găsit 25 de cenţi. Ideea de a lua o decizie, aruncând moneda în aer, i se părea relativ onestă.

— OK, a zis el, cine ghiceşte corect, care faţă este în sus, capătă telefonul. De-acord?

Le-a arătat oamenilor cele două feţe ale monedei. Păreau să fi înţeles. A azvârlit moneda în aer, a prins-o, a acoperit-o cu palma şi a arătat spre tipul la care găsise telefonul.

— Ghiceşte tu, a zis Alan.

Tipul nu spunea nimic. Nu mai jucaseră aşa ceva. În timp ce Alan încerca să găsească o modalitate de a le explica noţiunea de cap şi pajură, celălalt individ a înşfăcat telefonul şi a ieşit din cameră, năpustindu-se în jos pe scări. Timp de câteva momente, celălalt ins n-a ştiut ce să facă. Părea să aştepte o soluţie din partea lui Alan. Dar Alan nu avea nici o soluţie, iar odată ce lucrul acesta a devenit evident, individul s-a năpustit afară din cameră, pe urmele celuilalt, în jos, pe scări.

Atmosfera generală s-a înrăutăţit rapid. Ceilalţi muncitori l-au împresurat pe Alan, zbierându-i în nas. Unul l-a tras de mânecă. Altul i-a dat un brânci în spate. Voiau să-l dea afară, să plece de-acolo. Alan a bătut în retragere, scuzându-se, neştiind dacă nu cumva era mai bine să se răsucească pe călcâie şi să o rupă la fugă. În cele din urmă, asta a şi făcut, ieşind într-o goană la fel cum făcuseră ceilalţi doi înainte, dar ştia că nu putea coborî direct la parter – risca să dea de al doilea tip, cel care pierduse şi care acum urca probabil înapoi. A alergat pe scări în sus, auzind tropăituri din spate. Cel puţin câţiva dintre oameni porniseră pe urmele lui, să-l prindă.

A ieşit de pe scară la nivelul al patrulea. A deschis uşa larg, luând-o la fugă în lungul etajului pustiu. Nu exista nimic acolo, decât stâlpi – fără ziduri, fără compartimentări, fără nimic. Uşa nu s-a închis în urma lui. A auzit duduitul paşilor, când urmăritorii au pătruns pe etaj. Îl urmăreau în continuare. Chiar aveau de gând să-l bată? *Purta cămaşă albă şi pantaloni kaki!* Nu a întors capul. A ţâşnit glonţ spre celălalt capăt al etajului, unde era o altă scară. Împingând uşa cu umărul, s-a năpustit împleticindu-se, în sus, spre următorul nivel.

Trebuia să găsească uşa cu numărul 501. Paşii de dedesubt urcau după el. Răsufla icnit, gâfâia. La

nivelul al cincilea, a deschis uşa de la ieşirea de incendiu, apoi s-a rezemat cu toată greutatea de ea, pe cealaltă parte, ca să-şi tragă sufletul şi să blocheze accesul celorlalţi. Când a ridicat privirea, a constatat că făcuse un salt înainte în timp. Părea să fi nimerit într-o clădire complet diferită. Etajul cinci arăta perfect, modern, finisat până la cele mai mici detalii.

Se aştepta ca urmăritorii să dea buzna înăuntru din clipă în clipă, dar din cealaltă parte a uşii nu se auzea nici un zgomot. Îi speriase perspectiva de a intra aici, pe acest etaj finisat? Pentru ei, oare, clădirea se termina aici, de unde ştiau că nu mai aveau acces mai departe? Părea o supoziţie cumva logică.

A străbătut cu paşi iuţi holul lung, iluminat strălucitor de un şir de candelabre. Tavanul avea o nuanţă de bleumarin, asemenea unui cer de vară pe timp de furtună, tapetul părea o simfonie de dungi bleu şi ocru. Mocheta groasă, pluşată, era crem şi se ondula parcă la fiecare pas, ca marea sub o briză lină. Vedeai în jur diverse dispozitive, prize de curent, mese din lemn de tec lustruit, stingătoare de incendiu, absolut toate însemnele unui trai civilizat.

Înmărmurit şi dezorientat de ceea ce i se întâmplase, a găsit apartamentul cu numărul 501 şi a ciocănit la uşă. Un bărbat, la costum, cu un fel de lavalieră la gât, i-a deschis imediat, de parcă ar fi stat cu mâna pe clanţă toată ziua, aşteptându-l.

— Domnul Clay, presupun.

Era un bărbat cam de vârsta lui Alan, cu obrajii perfect raşi, cu ochelari pe nas şi un zâmbet viclean pe buze.

— Hasan?

— Încântat de cunoştinţă.

Şi-au strâns mâna cordial.

— Mi-a fost teamă să nu te fi rătăcit.

— Cred că aşa s-a şi întâmplat.

— Poftim înăuntru.

Apartamentul era spaţios, larg, scăldat într-o lumină caldă. Se întindea pe toată lăţimea clădirii, cu ferestre panoramice în ambele laturi. Decorul era sofisticat, cu parchet lucios din lemn tare, covoare lucrate pe comandă, un amestec de canapele şi mese amintind de mobilierul mijlocului de secol douăzeci, cu obiecte vechi expuse ostentativ ici şi colo – bunăoară, o oglindă uriaşă, încadrată într-o ramă ornată cu frunze aurii şi având o crăpătură în formă de fulger drept pe mijlocul sticlei. Pe perete, deasupra şemineului, se vedeau patru desene de Degas sau de un alt artist care desena dansatoare exact ca acesta. Acorduri de muzică clasică se propagau difuz din fiecare colţ al casei.

— Te simţi bine? l-a întrebat Hasan. Arăţi de parcă ai fi alergat câţiva kilometri.

Alan nu auzea nici un zgomot de pe coridor, ceea ce însemna că persoanele care îl fugăriseră nu aveau cum să-l găsească aici. Era la adăpost, era în siguranţă. Apartamenul acesta putea fi oriunde în altă parte.

— Mă simt perfect, a răspuns. Doar că am venit pe scări până aici. Mi-am pierdut antrenamentul.

Alan s-a dus spre fereastra cu vedere la mare, unde a rămas contemplând priveliştea. Vedea cortul lor, exact dedesubt, dar arăta cu mult mai mic decât s-ar fi aşteptat să i se pară de la o înălţime de numai cinci etaje. Mai încolo era plaja, pe care a identificat rapid locul unde stătuse la malul mării.

— Ceai?

Alan s-a întors, vrând să răspundă, dar Hasan a arcuit o sprânceană, adăugând: „Sau ceva mai interesant?“

Alan a zâmbit, crezând că interlocutorul lui glumeşte, însă Hasan stătea în faţa unui cărucior din sticlă şi metal auriu, pe care se afla un bar complet dotat, şi ţinea în mână o sticlă elegantă din cristal.

— Da, te rog.

Alan nu înţelegea nimic din această ţară. Nu văzuse nici măcar o singură regulă care să fie respectată cu stricteţe aici. Până adineauri se aflase în mijlocul unei armate de salahori malaysieni sărăciţi, instalaţi ilegal pe un etaj al unui bloc neterminat, iar acum şedea în acelaşi imobil, dar cu două nivele mai sus, în cea mai sofisticată locuinţă cu putinţă. Şi bea împreună cu om despre care nu putea presupune decât că era un musulman cu multă influenţă.

Hasan i-a dat un pahar în care părea să fi turnat whiskey şi l-a poftit să ia loc. S-au aşezat în capetele opuse ale unei sofale în formă de „U“, tapiţată cu piele albă imaculată.

— Buuun, a spus Hasan, lungind cuvântul şi conferindu-i astfel nenumărate conotaţii, toate dezagreabile. Şi-a pus piciorul stâng peste cel drept, cu un gest nu tocmai elegant. Ceva te deranja cumva la Hasan, iar Alan şi-a dat seama care era motivul – un tic facial, sau două ticuri mai degrabă, acţionând concomitent. Când i se zbătea ochiul stâng, strâmba şi din buze, cu o grimasă ce dezaproba parcă neplăcerea cauzată de ticul pleoapelor. Şi suita se repeta: clipit, grimasă.

— Ai fost peste tot în clădire?

Alan i-a povestit cum nimerise din întâmplare la muncitorii de la etajul trei. N-a pomenit nimic despre încăierare, având în vedere că exista posibilitatea ca muncitorii, nefiind niciodată de neînlocuit, să fie concediaţi în masă.

— Îmi pare rău. Cum ai ajuns în acea parte a construcţiei?

— M-am trezit acolo, presupun.

— Ce făceau muncitorii?

— Erau acolo, foindu-se din loc în loc.

— Ai fost şocat de prezenţa lor aici?

— Nu neapărat. Nu mă mai surprinde nimic aici.

— Bun, a zis Hasan chicotind. E bine aşa. Pe ceilalţi îi cazăm în afara şantierului. Ai văzut, probabil, nişte trailere. Mai vrei?

A mai turnat nişte whiskey în paharul lui Alan. Prima cantitate dispăruse mai repede decât ar fi trebuit.

— Cum merg afacerile? a întrebat Alan, considerând întrebarea mai mult retorică. Tipul încerca să vândă apartamente de lux în KAEC. Răspunsul lui nu putea fi decât entuziast.

— Sincer? Destul de anevoios.

Hasan i-a explicat cât de dificil fusese să obţină angajamente ferme şi că puţinele lanţuri comerciale care cumpăraseră spaţii iniţial, cu ani în urmă, când s-a anunţat întemeierea oraşului şi şantierul a fost inaugurat, şi-au retras ulterior ofertele. Existau temeri legate de viabilitatea antreprenorului de construcţii, compania Emaar. Existau suspiciuni legate de o posibilă implicare a unor firme deţinute de familia bin Laden. Dar, mai ales, ideea îngrijorătoare că oraşul va muri odată cu regele Abdullah. Că fără spiritul lui reformist, fără toleranţa lui faţă de tactica dezvoltării cu paşi mici, lucrurile vor regresa şi toate libertăţile promise în KAEC se vor face tot una cu nisipul deşertului.

— Dar la parter aveţi câteva restaurante ce urmează să se deschidă, a remarcat Alan.

— E o cacealma, din păcate. Spaţiile acelea nu au fost vândute. Îţi mai torn?

Alan terminase şi al doilea pahar.

Hasan s-a dus înapoi la bar, ca să pregătească băuturile.

— Alan, se pot face afaceri avantajoase aici. Dacă ar fi să achiziţionezi unul dintre aceste apartamente, ai plăti doar o mică parte din preţul la care se vor vinde peste un an sau doi. Ai putea să-l scoţi pe piaţă atunci şi să obţii un profit de zece ori mai mare.

Alan auzea parcă aievea previziunile lui Yousef, care ricoşau acum în direcţia lui. Faptul că oraşul era falimentar, faptul că trustul Emaar era falimentar, faptul că nimic nu avea să se întâmple vreodată aici. Faptul că întreaga viziune avea să moară odată cu Abdullah.

Hasan i-a adus paharul.

— Mulţumesc, prietene, a zis Alan.

Hasan a zâmbit:

— Sunt foarte bucuros să am un partener de băutură.

Alan a întrebat despre rege, de ce nu investea el banii pentru a construi oraşul, pentru a-l vedea terminat, sau măcar funcţional, în timpul vieţii lui?

— Avem noi o zicală în arabă: „Nu poţi să baţi din palme cu o singură mână“. Nu putem ridica acest oraş singuri. Avem nevoie de parteneri.

— Asta-i bună! a exclamat Alan. Abdullah ar putea clădi oraşul ăsta în cinci ani, dacă ar vrea. De ce s-o tărăgăneze timp de douăzeci de ani?

Hasan a reflectat la întrebare câteva momente.

— N-am idee, a spus el.

Şi, astfel, au recunoscut amândoi cât de mult îi deranja faptul de a fi la cheremul unor factori asupra cărora nu aveau control, prea mulţi pentru a-i putea enumera. Hasan locuia în KAEC de un an de zile, acceptând să facă muncă de pionierat aici, şi primise în vizită zeci de oameni ca Alan, încercând să-i ajute să se imagineze acolo şi ei.

— S-ar putea să se trăiască bine la un moment dat, a zis Hasan. Dar teamă mi-e că nu există voinţa de a duce treaba la bun sfârşit.

Şi, lipsindu-i voinţa de a pleca sau de a face altceva, Alan a rămas cu Hasan, jucând şah şi bând whiskey, ceasuri de-a rândul. Când a plecat, Alan era aproape beat şi se simţea extraordinar. A ieşit pe casa scării, intenţionând să coboare, dar în schimb a luat-o în sus. A trecut pe lângă un etaj închis, însă scările continuau să urce, aşa că Alan s-a trezit deschizând o uşă care dădea pe acoperiş.

Priveliştea era uluitoare, plaja, construcţiile, canalele navigabile, deşertul, toate pudrate parcă de freamătul unei lumini aurii. Ştia că trebuia să plece, dar nu se încumeta să se urnească din loc.

XXVI.

Alan a dormit bine, fără să-şi explice de ce, şi când s-a trezit din somn ledul roşu pâlpâia din nou pe telefonul hotelului. Alan a ascultat mesajul, care era de la Yousef. Urma să plece pentru o vreme, îi spunea acesta, şi voia să treacă pe la el ca să-şi ia la revedere. Intenţiona să vină la hotel în această dimineaţă, dacă nu primea nici un răspuns de la el. Alan a răsuflat uşurat. Un sentiment de spaimă i se furişase în inimă în timpul nopţii, teama că prietenul lui păţise ceva. Aceasta este problema specifică unei conectivităţi constante: orice tăcere mai lungă de câteva ore provoacă gânduri apocaliptice.

Alan s-a îmbrăcat şi a coborât cu liftul, prin curtea interioară, până în lobby.

— Ai venit.

— Da.

Yousef nu arăta bine deloc.

— Eşti în regulă?

— Nu-mi dau seama. Sunt un pic cam speriat.

— Soţul?

— Mda, şi acoliţii lui. Au apărut la mine acasă.

— Parcă spuneai că stai la vărul tău.

— Am stat, da, dar tipul a devenit tot mai nervos. Locuieşte cu bunică-sa şi nu vrea agitaţie în jurul ei, aşa că m-am dus acasă. Nici n-am ajuns bine acolo, că după un ceas, zdronc, au apărut şi ei.

— Şi ce-au făcut?

— Vrei să stăm jos o secundă?

A venit chelnerul, iar Yousef a comandat un espresso.

— Aseară, stăteam la televizor şi mă uitam la meci, Barcelona cu Madrid – ai urmărit partida? a

divagat Yousef.

— Yousef!

— Corect. Cum spuneam, am auzit nişte zgomote afară. M-am ridicat şi am văzut trei tipi la fereastră. Cât pe ce să mă cac pe mine de frică.

— Şi ei ce-au făcut?

— Au stat acolo, pur şi simplu. Atâta tot. Dar a fost suficient. Rezultă că au aflat unde locuiesc şi că nu le e teamă să vină acolo, să se posteze la câţiva centimetri de fereastra mea şi să se zgâiască la mine. Trebuie să plec de-aici.

— Îmi pare nespus de rău.

— Mda, în fine, asta e.

— Şi unde te duci?

— Sus, în munţi, la casa tatălui meu. Acolo n-au cum să mai ajungă. Şi oamenii din sat vor sta de pază pentru mine. Avem arme de foc, tot ce trebuie.

Alan şi-a imaginat un fel înfruntare crâncenă ca în Vestul Sălbatic. Ideea îl intriga mai mult decât îşi putea explica.

— Nu, nu, i-a zis el. Stai aici. Îţi iau o cameră în hotel. Au aici toate măsurile de securitate necesare. Vei fi în siguranţă. Invizibil.

Pe măsură ce descria toate aceste avantaje, soluţia propusă părea din ce în ce mai viabilă. Yousef a respins-o însă.

— Nu, eu vreau să fiu acasă. E weekend. Un moment propice pentru a merge acolo.

— Cât timp intenţionezi să lipseşti?

Pe Alan l-a cuprins o frică subită că nu-l va mai revedea niciodată pe Yousef.

— Nu ştiu. Trebuie să mă simt în siguranţă câteva zile. Vreau, pur şi simplu, să ajung într-un loc unde să pot vedea totul în jurul meu dintr-o poziţie absolut avantajată. Atunci, înţelegi, voi putea evalua situaţia. Ăsta-i motivul pentru care am vrut să mă întâlnesc cu tine. S-ar putea să rămân acolo o bucată de vreme, aşa că m-am

gândit să-mi iau rămas-bun, pentru eventualitatea în care ar fi ultima dată când te văd.

Pe faţa lui Yousef nu se citea nici un fel de emoţie. Nu era sentimental de felul lui. Alan, însă, simţea că trebuie să fie alături de Yousef, care era singurul om întreg la cap pe o rază de sute de kilometri.

Peste zece minute, Alan era în automobilul lui Yousef, cu o geantă de voiaj aruncată în portbagaj; plecaseră împreună în munţi. Erau pe autostradă de câteva minute, iar Alan se simţea cuprins de euforie, când, pe neaşteptate, Yousef a virat pe un alt drum.

— Trebuie să ne oprim la prăvălia lui taică-meu. Trebuie să iau cheile de la casă, să-i cer voie să stau acolo, chestii dintr-astea.

— Adică tu n-ai cheia ta? a întrebat Alan.

— Exact la asta mă refeream. Mă tratează ca pe un străin.

Au urcat în spirală până la nivelul al şaselea al unei parcări auto din centrul oraşului.

— Ăsta este Oraşul Vechi?

Totul părea foarte nou acolo.

— Oraşul Vechi începe cam la trei cvartale de aici, i-a explicat Yousef. Au demolat restul oraşului în anii ’70.

Garajul era legat de un mall. Alan şi Yousef au coborât câteva niveluri cu scara rulantă, trecând pe lângă magazine de bijuterii sau genţi de voiaj, pe lângă grupuri de femei în *abaya*, cu poşete sclipitoare pe braţ pe care grupuri de tineri le cercetau lacom cu privirea.

Când au ajuns la primul etaj, Yousef l-a condus pe Alan spre ieşirea din mall. S-au trezit afară, pe o alee, unde lăsaseră deja în urmă cel puţin un veac de istorie. Această parte a Oraşului Vechi consta într-o serie de străduţe legate între ele, unde îşi aveau prăvălioarele diverşi negustori. Vindeau nuci, bomboane, electronice, tricouri de fotbalişti,

însă cel mai popular sortiment scos la vânzare era lenjeria de damă, etalată la vedere în vitrine. Alan s-a uitat mirat la Yousef, dar el a ridicat din umeri, ca şi cum ar fi spus: Ce-i, ai descoperit şi tu contradicţiile din regat?

— Am ajuns, a zis Yousef, oprindu-se cam la şase metri de un magazin din colţul străzii, cu geamuri de sus până jos şi mii de sandale expuse înăuntru. Doi bărbaţi stăteau în picioare în spatele tejghelei. Unul era cam de vârsta lui Alan, părând să fie tatăl, după cum arăta. Celălalt era mult mai bătrân, adus de spate, rezemat cu totul de tejghea, de parcă s-ar fi sprijinit ca să nu cadă. Avea cel puţin optzeci de ani.

— Care dintre ei e…? a încercat să întrebe Alan.

— Surpriză, e moşul, a spus Yousef ursuz. Hai să-ţi fac cunoştinţă.

În timp ce se apropiau, bătrânul îl măsura pe Yousef, din cap până-n picioare. Ţinea ochii mijiţi, buzele ţuguiate. Yousef a tuşit intenţionat cu gura spre umăr, rostind în surdină „ticălosul“. Au intrat în prăvălie.

— *Salaam!* a strigat Yousef, pe un ton vesel.

Fiul a dat mâna cu tatăl şi cu vânzătorul, s-au rostit nişte cuvinte în arabă şi, după ceea ce Alan a presupus că a fost prezentarea lui, tatăl i-a aruncat o privire scurtă. Alan a vrut să-i strângă mâna, dar bătrânul l-a bătut uşor cu palma peste degete, aşa cum ai face cu laba unui câine, când vrea ceva de la tine. Yousef a vorbit cu taică-său cam un minut, după care bătrânul s-a dus în spatele prăvăliei, unde l-a urmat şi vânzătorul.

— În fine, acum îl cunoşti. Mare om, a spus Yousef.

Alan nu ştia cum să reacţioneze.

— I-am spus că plec în munţi. Mi-a zis că îl va înştiinţa pe îngrijitorul de-acolo. N-am nevoie de cheie, presupun. Aşa că putem s-o luăm din loc.

S-au întors să plece. Yousef s-a oprit la uşă.

— Stai un pic, nu vrei o pereche de sandale? Ar trebui să-ţi iei.

— Nu, nu.

— Ba da, Alan. Ce număr porţi?

Sandale de tot felul umpleau toate cotloanele magazinului, de la podea până în tavan. Toate erau făcute din piele, cu ornamente şi cusături complicate. Erau lucrate artizanal, croite rudimentar. Şi, aşa, au ales o pereche de sandale, Yousef a lăsat nişte bani pe tejghea, după care au ieşit din nou pe străduţă.

— Prin urmare, acesta este tăticul meu drag, a zis Yousef, aprinzându-şi o ţigară. Nu-i prea prietenos din fire. Şi nici nu-i place munca mea. Mai ales când plimb cu maşina diverşi americani. Nu-i convine deloc.

Au mers pe jos până la parcarea auto.

— Dar eşti la facultate. Ce-ar vrea să faci, mă rog?

— Vrea să muncesc în magazin, dacă poţi crede aşa ceva. Am lucrat acolo o bucată de timp, dar a fost cumplit. Ne-am pierdut tot respectul unul faţă de celălalt. E îngrozitor să fii angajatul lui. E-atât de tiranic. Şi zicea despre mine că sunt leneş. Aşa că mi-am dat demisia. Ar trebui să învăţ să nu mai aduc musafiri la magazin.

— Trebuie să mărturisesc, a început Alan, dar s-a abţinut să mai continue. Voise să îi dea dreptate lui Yousef în privinţa tatălui lui, dar a înţeles la timp că nu putea face asta. Acum, când devenise apărătorul lui Ruby, adoptase poziţia de mediator între toţi copiii şi părinţii lor, pe care nu-i înţelegeau – despre asta era vorba, de fapt?

Alan îşi făcea griji pentru Yousef. Îşi făcea griji pentru viaţa lui, şi îşi făcea griji din cauza tatălui acestuia. Ambele nelinişti i se păreau inutile lui Yousef, fiindcă toate problemele, la vârsta lui, par rezolvabile sau nici nu merită să fie rezolvate.

— Trebuie să mărturisesc, a reluat Alan, dar de data aceasta şi-a continuat ideea. Trebuie să mărturisesc că îl respect pentru ceea ce a realizat. Tatăl tău face pantofi şi îi vinde. E o îndeletnicire simplă şi onestă.

Yousef a pufnit dispreţuitor:

— Tata nu face el pantofii ăştia. Îi cumpără. Alţi oameni îi fabrică. El doar îi etichetează.

— Totuşi… Este şi asta o artă.

Joe Trivole numea asta balet, se gândea Alan.

— Sunt sigur că i-ar putea face el, dacă ar vrea.

— Nu, nu, a insistat Yousef. Îi cumpără angro. Sunt produşi în Yemen. Tata n-a fabricat un pantof în viaţa lui.

Deja după câteva minute de când plecaseră, Yousef se înveselise din nou. S-ar fi zis că era nerăbdător să-i arate lui Alan această fortăreaţă, imensul complex arhitectonic pe care îl clădise tatăl lui. A nivelat vârful muntelui, spunea el. Alan nu mai ţinea minte de câte ori Yousef repetase acest lucru. Era o mare mândrie pentru Yousef faptul că tatăl lui, chiar dacă se certa aşa cu el, era un om îndeajuns de puternic, bogat sau vizionar, încât să poată nivela un munte.

Se deplasau cu maşina spre sud, prin oraşul care se aşternea în faţa lor, pornind din noul centru modern, continuând spre periferie cu blocurile de apartamente de culoarea nisipului, apoi cu magazinele somaleze şi nigeriene care comercializau automobile, când a sunat telefonul lui Yousef. Râzând, a schimbat câteva cuvinte în arabă, înainte de a face o întoarcere de o sută optezeci de grade, pornind înapoi, în direcţia de unde veneau.

— Vine şi Salem, a zis, ridicând din sprâncene încântat.

Yousef i-a explicat că Salem, unul dintre cei mai vechi prieteni de-ai lui, lucra la departamentul de marketing al unei fabrici americane pentru scutece de unică folosinţă.

— Dar e hipiot, nicidecum genul de agent de vânzări dur, a completat el, după care s-a încruntat jenat, temându-se să nu-l fi jignit pe Alan. Scuze, a zis el, dar Alan nu se simţea ofensat nicidecum. Nu exista nici un context în care sintagma *agent de vânzări* să-l poată ofensa.

Au parcat pe o alee, între câteva mici blocuri de apartamente. Yousef a claxonat. Un tip de vreo douăzeci şi cinci de ani a coborât scările în pas săltat, cărând cutia specială a unei chitare acustice. S-a suit pe bancheta din spate, a dat mâna cu Alan, după care şi-au văzut mai departe de drum.

Salem avea aerul unui ins care şi-ar găsi dezinvolt locul în Venice Beach sau Amsterdam. Avea plete, fire cărunte, un barbişon sare-şi-piper, ochelari şic prin care se vedeau nişte ochi mari. Era îmbrăcat cu jeanşi şi o cămaşă cu arabescuri. Vorbea engleza cu un accent american şi mai puternic decât Yousef, deşi Alan nu crezuse că afacerea ar fi posibilă aici.

În primele zece minute de când se suise în maşină, Salem a stat cu mâinile pe spătarul celor două scaune din faţă, cu capul între Alan şi Yousef, povestind despre cea mai stranie întâmplare pe care o trăise de curând – întâlnise un sclav în blocul unde locuia.

— Spune-i şi lui cum l-ai văzut plângând acolo, l-a îndemnat Yousef.

Salem a povestit cum, cu câteva zile în urmă, găsise un bărbat de vârstă mijlocie aşezat pe trepte, în interiorul clădirii. Salem a păşit pe lângă el, ocolindu-l, dar pe urmă a observat că omul era disperat şi plângea nemângâiat.

— L-am întrebat ce păţise. Mi-a zis că el era sclav şi că proprietarii lui tocmai îl eliberaseră. Dar el nu ştia ce să facă acum. Oamenii aceia erau pentru el ca nişte rude apropiate.

— E vorba despre nişte persoane din blocul tău?

— Da, stau în apartamentul de dedesubt.

Salem locuia acolo de un an şi văzuse de multe ori această familie de cinci persoane venind sau plecând, iar ocazional îl văzuse şi pe bărbatul de vârstă mijlocie. Dar până în acel moment nu îşi dăduse seama că omul acela nu era vreun prieten sau unchi de-al lor, ci un sclav pe care îl aduseseră cu ei din Malawi.

— Trebuie să mă mut de-acolo, a zis Salem.

— Înseamnă că suntem doi în situaţia de a ne schimba locuinţa, a remarcat Yousef.

Au discutat despre varianta de a se muta împreună undeva, în altă parte a oraşului, sau poate în altă ţară. Salem nu mai avea ce să facă în RAS deocamdată. Ţara aceasta nu mai avea ce să-i ofere.

— E o plictiseală fără margini, a zis Salem.

Alan încerca încă să asimileze povestea despre sclavul din bloc, când Yousef şi Salem au început să discute despre cazurile de depresie şi suicid din regat.

— Probabil că situaţia nu-i atât de gravă ca la voi, i-a spus Salem lui Alan. Dar există toate motivele să rămâi surprins de statistici. Jumătate dintre femei sunt dependente de Prozac. Iar bărbaţii, cum suntem noi, îşi risipesc energia în locuri periculoase.

Salem i-a vorbit despre o anumită atitudine de imprudenţă şi nepăsare în faţa acestei flagrante lipse de oportunităţi, despre faptul că lumea de acolo nu se temea prea mult de moarte. I-a spus despre cursele auto de tip *drag racing*[17], care se ţineau departe, în inima deşertului, unde tineri din familii avute se luau la întrecere cu maşini puternice, BMW şi Ferrari, întâmplându-se frecvent ca unii dintre ei să sufere accidente, în urma cărora erau grav răniţi sau mureau, fără însă ca lucrurile acestea să fie relatate pe larg în presă sau măcar amintite. Yousef şi Salem au început să discute rapid în arabă, dezbătând dacă era bine sau

nu să-l ducă şi pe el să vadă o asemenea cursă, a aflat Alan ulterior.

17. Competiţii pe distanţe scurte, cu start de pe loc şi sosire lansată.

— Poate la întoarcere o să te ducem să vezi, a zis Salem. Poate şi la un concert, a mai adăugat el.

Şi concertele aveau loc tot în deşert. Salem era muzician, producător de filme şi poet, dar mai ales cantautor, deşi nu putea să-şi interpreteze cântecele compuse în săli de spectacol oficiale, nu putea cânta live decât la concerte underground sau în deşert. Situaţia era cu mult mai rea în Riyadh, dar chiar şi la Jeddah viaţa unui muzician presupunea o permanentă luptă. Or, viaţa aceasta, care iniţial avusese un anumit farmec şi romantism, îşi pierduse orice atracţie. Salem se gândea acum să se mute undeva în Caraibe, ca să poată cânta într-o formaţie, la vreun bar.

Oraşul a rămas undeva în spate, drumul traversând acum deşertul, un pustiu plat şi roşu, cu refugii de popas ici şi colo sau stânci suspendate. Autostrada era largă, se circula cu viteză mare, soarele spânzura inert pe cer, iar Alan era obosit. A aţipit, cu capul proptit în banduliera centurii de siguranţă, legănat de murmurul grav al vocilor celor doi, care discutau în arabă.

A tresărit din somn, când o portieră s-a închis trântindu-se. Maşina staţiona. Se aflau într-o parcare imensă, înconjurată de magazine şi restaurante. Yousef era plecat, iar Salem îşi făcea de lucru cu telefonul. Mijind ochii, Alan l-a zărit pe Yousef intrând grăbit într-un magazin alimentar.

Ridicându-se în capul oaselor, Alan şi-a şters saliva care i se prelinsese pe bărbie.

— Cât timp mi s-a rupt filmul? a întrebat el.

Fără să-şi ridice ochii de pe telefon, Salem i-a răspuns:

— Vreun ceas, poate. Ai sforăit. Foarte nostim.

O fetiţă de vreo şapte ani, purtând o *burk*a, a venit la geam, în dreptul lui Salem. Imediat, acesta a apăsat pe un buton, ca să blocheze portierele. Fata a rămas postată la geam, ciocănind insistent, frecându-şi degetele unele de altele.

Alan a remarcat acum că în parcare erau zeci de femei şi copii, majoritatea fete, toate în *burka* de culoare neagră, plutind parcă de la o maşină la alta, venind la geam, plutind mai departe, spre altă ţintă.

Alan a început să coboare geamul din dreptul lui. Văzând o figură mai înţelegătoare, fetiţa a venit în fugă pe partea lui, cu mâinile întinse.

— Nu, nu! a strigat Salem. Ridică geamul.

Alan l-a ascultat şi, ridicând geamul, a fost la un pas de a-i prinde fetiţei degetele în el. Acum, bătea şi mai insistent în geam, cu capul înclinat pe umăr, nedumerită, mişcând din buze cu înfrigurare. Alan i-a zâmbit şi i-a arătat palmele goale. Fata nu părea să înţeleagă. Continua să ciocănească în geam.

Salem a reuşit să îi prindă privirea şi a arătat cu degetul în sus. Ca prin farmec, fata s-a răsucit pe călcâie şi a plecat.

— Ce-a însemnat asta, când ai arătat aşa cu degetul în sus? a întrebat Alan, imitând gestul lui Salem.

Salem şi-a reîndreptat atenţia spre telefon.

— Înseamnă *Dumnezeu are grijă*.

— Şi are efect?

— Încheie orice discuţie.

Când următorul copil s-a apropiat de geamul maşinii, cu ochi sticloşi şi îngălbeniţi, Alan a arătat spre cer. Fata a dispărut.

— Să nu ai remuşcări, i-a spus Salem. Lor le merge bine.

Alan se uita prin parcare, când în sfârşit a văzut ceea ce ar fi trebuit să-i sară în ochi de la bun început: o lume pestriţă, formată dintr-un mare număr de oameni foarte diferiţi între ei, se deplasa

în aceeaşi direcţie simultan. Iar acum a văzut clar ce se întâmpla. Un tip într-un Mercedes, drept în faţa lor, purtând doar nişte pânzeturi albe şi sandale. Familii adunate laolaltă, pregătindu-se pentru călătorie.

— Ăsta e pelerinajul? a întrebat Alan.

Salem baleia din nou pe ecranul telefonului, cu clicuri seci, de parcă ar fi avut în mână un contor Geiger-Müller.

— Nu e Hajj, pelerinajul oficial, care anul acesta are loc în noiembrie. Este Umrah, un fel de pelerinaj de proporţii reduse, pentru persoanele care nu pot participa la pelerinajul mare.

Yousef a ieşit din magazin, împingând un coş plin cu provizii. Salem a deblocat uşile şi Yousef a încărcat produsele în portbagaj. În câteva secunde porniseră din nou la drum, iar Alan picotea iarăşi. Asfaltul negricios, atât de neted, şi soarele atât de mic, îl adormeau invariabil. L-a trezit o dispută aprinsă între Yousef şi Salem.

— Ce se întâmplă? a întrebat Alan.

Yousef s-a întors spre el, arătând un indicator suspendat deasupra drumului, drept în faţă. Autostrada urma să se bifurce, cele trei benzi principale fiind destinate doar musulmanilor. Un indicator cu roşu marca ieşirea ce ducea spre o rută ocolitoare, în jurul oraşului Mecca, pe unde aveau voie să treacă nemusulmanii. Yousef cocheta cu ideea de a încerca să îl strecoare pe Alan, pe traseul principal.

— Putem să te îmbrăcăm în *kandura.* Ai trece fără probleme.

— Nu merită riscul, l-a contrazis Salem.

Nu-i surâdea ideea deloc. „Ruta ocolitoare nu înseamnă decât douăzeci de minute în plus de mers cu maşina. Te rog.“

— Vrei să treci fraudulos? l-a întrebat Yousef pe Alan, ca să lămurească lucrurile.

Alan nu voia. Nu era dispus să încalce un regulament de o asemenea importanţă. Însă erau

încă pe prima bandă din stânga, iar ieşirea pentru nemusulmani, cu trei benzi mai la dreapta, se apropia deja.

Un şuvoi verbal în arabă, dinspre Salem. Yousef nu a reacţionat. Dintr-odată, totul a fost un haos. Salem sărise cu bustul peste scaunul din faţă, repezindu-se cu mâinile spre volan. Alan a fost împins în portieră. Yousef se lupta să dea la o parte mâinile lui Salem, ca într-un final să-i tragă şi o palmă peste faţă. Auzind zgomotul, o plesnitură usturătoare, a râs încântat. Salem s-a retras pe bancheta din spate, bosumflat.

Pe urmă, cu un viraj lin, Yousef a schimbat rapid benzile de circulaţie, ajungând imediat pe varianta rutieră pentru nemusulmani.

Prin oglinda retrovizoare, Yousef i-a aruncat o privire dezamăgită lui Salem.

— Prostule. Am glumit. AM GLUMIT. Relaxează-te.

Salem spumega de furie în continuare:

— *Tu* să te relaxezi.

— Ba nu, *tu*, a rânjit Yousef.

A început să se însereze repede, când urcau prin munţi.

— Lanţul muntos Sarawat, a explicat Salem. Abia aştept să ajungem sus. O să vedeţi babuini. Vă plac babuinii?

Zis şi făcut, parcă. Când au ajuns pe culmea lanţului muntos, Yousef a tras pe dreapta într-un popas cu vedere panoramică. De la altitudinea de circa 1 500 de metri la care se aflau, deşertul se vedea dedesubt pe o distanţă de sute de kilometri. Şi peste tot, în acel popas cu vedere panoramică unde opriseră, o sumedenie de babuini stăteau jos, mâncau, se plimbau, îmblânziţi ca nişte pisicuţe.

Au trecut în goană prin Taif, un oraş din vârful muntelui, cu clădiri în culori vii şi străzi cu rafale de vânt rece, iar apoi au coborât abrupt pe un teren accidentat. Drumul a devenit din ce în ce mai

pustiu, pe măsură ce s-au apropiat de satul natal al lui Yousef, iar când au ajuns acolo Salem dormea buştean şi Alan picotea.

Yousef a oprit brusc maşina.

— Trezirea, trântorilor!

Salem a gemut morocănos, trăgând un pumn în spătarul scaunului lui Yousef.

În faţa lor, o coamă stâncoasă cu crestături în formă de fierăstrău încercuia ca un inel un mănunchi de luminiţe ascunse într-o vâlcea. Aşezarea nu avea mai mult de câteva zeci de case, câteva sute de locuitori.

— Ăsta-i tot oraşul, a zis Yousef. Îl vom vedea mâine.

Au cotit pe un alt drum şi au urcat pe versantul muntelui, câteva sute de metri, înconjurând de două ori masivul, până au ajuns la o construcţie enormă. Nu semăna nicidecum cu o casă.

— Aici e? a întrebat Alan.

— Da, a răspuns Yousef. Casa ridicată din banii câştigaţi pe sandale.

Amintea mai degrabă de un hotel, sau de un fel de clădire muncipală. Era o structură pe trei niveluri, din chirpici şi geamuri de sticlă. Parcaseră pe un teren vast, suficient de mare încât să poată încăpea acolo douăzeci de vehicule, la nevoie. Exista chiar şi o mică moschee, imediat în vale.

— N-am ştiut… a îngăimat Salem.

Nici el nu mai fusese aici.

În timp ce el şi Salem se minunau de această construcţie impozantă, un om a ieşit din casă, venind în fugă spre ei. Era scund, mai mărunt decât Yousef şi mai bondoc. Rotund la faţă, zâmbea ştirb, cu gura până la urechi. A prins cu amândouă palmele mâna lui Yousef, scuturând-o energic. I-a fost prezentat lui Salem, cu care a dat mâna, de asemenea. Când Alan a întins mâna să-l salute, omul a reacţionat de parcă abia atunci învăţa gestul. I-a strâns mâna, cu reţinere cumva,

apoi şi-a tras palma repede înapoi, de parcă ar fi retras-o din botul unui animal pe care prefera să nu-l întărâte.

— El e Hamza. Îngrijitorul, a explicat Yousef. E angajatul lui tata de peste douăzeci de ani. Însă nu i-am spus tatii că vii şi tu.

— De ce? a întrebat Alan.

— Nu trebuie să te superi, dar asta este mândria tatălui meu. Nu i-ar plăcea să fie întinată, înţelegi, prin prezenţa ta. Glumeam, stai liniştit.

Dar nu glumise deloc.

Hamza s-a răsucit pe călcâie, conducându-i spre casă, unde le-a deschis uşa.

Yousef a intrat, întorcându-se spre ei în cadrul uşii.

— Gata, sunteţi pregătiţi? Aceasta este casa, a spus Yousef, schimbându-şi brusc atitudinea: adolescentul înciudat dinainte devenise un fiu mândru de tatăl lui.

Înăuntru, casa semăna destul de mult cu nişte săli de bal goale, cu covoare pe jos, fiecare suficient de mare încât să poată încăpea în ea o sută de oameni. În fiecare încăpere, câteva candelabre uriaşe luminau spaţii largi, fără mobilier, în afară de banchetele plasate de-a lungul pereţilor. Întreaga casă, se părea, era destinată în exclusivitate divertismentului.

— Începe aici tot satul. Asta a fost intenţia tatii. Toate nunţile din sat se desfăşoară aici. Trebuie să te duc să vezi o nuntă, i-a spus el lui Alan. Ţi-ar plăcea mult. Poţi să porţi una dintre costumaţiile speciale, capeţi şi un pumnal, tot ce trebuie.

Alan încerca să pună în acord imaginea virtuală a constructorului acestei case cu figura acră şi morocănoasă a bătrânului pe care îl cunoscuse. I se părea imposibil ca acel bătrân să fi clădit asta: un edificiu care era rodul unei viziuni grandioase şi al unei generozităţi excepţionale, or, tatăl lui Yousef nu i se păruse un om înzestrat cu asemenea

capacităţi. Au pornit spre etajul trei. Scările, din ciment turnat, erau inegale, ca şi cum zidarul nu ar mai fi manifestat aceeaşi atenţie până acolo, sus.

— Au terminat acest nivel un pic cam în pripă, a spus Yousef, zâmbind. Dar perspectiva pe care o oferă scuză orice neajuns.

Au ieşit pe o terasă largă. Afară era răcoare, aer curat, iar priveliştea se desfăşura magnific sub ochii lor. Alan, Yousef, Salem şi Hamza stăteau nemişcaţi acolo, contemplând tabloul văilor de dedesubt.

— Oh, trebuie neapărat să vă arăt, a spus Yousef, coborând treptele în pas săltat.

I-a condus pe Alan şi Salem într-o încăpere mai mică, absolut goală şi cu excepţia unui seif gigantic aflat pe latura unui perete şi a unei stive de saltele subţiri, de lângă celălalt perete.

— Trebuie să fie undeva înăuntru, aici, a zis el, trăgând de saltele şi aruncându-le pe jos. Alan avea acelaşi sentiment ca atunci când vreun copil al prietenilor lui îl aducea în camera lui, ca să-i arate toate jucăriile pe care le avea, înflăcărându-se din ce în ce mai mult, cu cât el se minuna mai tare. Yousef a răsturnat pe jos şapte sau opt saltele, până a găsit ceea ce căuta: o ascunzătoare pentru arme de foc. Erau acolo pe puţin zece puşti, unele noi, altele vechi, artizanale, cu pat de lemn şi inscripţii gravate migălos.

— Asta a fost a lui bunicu-meu, a zis el, ţinând cu amândouă mâinile o flintă veche. I-a dat-o şi lui Alan, cu gesturi reverenţioase, de parcă i-ar fi pus în braţe un nou-născut. Era grea, făcută din lemn masiv.

— Asta e mai nouă.

Yousef a luat flinta şi i-a dat-o lui Salem. Modelul mai nou, pe care îl avea acum, semăna cu un Winchester .44 standard. Alan a verificat inscripţia, şi exact aşa era. Salem a admirat politicos armele de foc, însă dezinteresul lui era vizibil. Alan, în schimb, era fascinat. Fusese un

bun trăgător în tinereţe şi nutrea o mare afecţiune peste puştile vechi, cum era aceasta. Şi-ar fi dorit enorm să poată ochi cu una dintre ele, chiar să tragă cu ea, dar nu ştia dacă protocolul ar fi permis aşa ceva. S-a mulţumit, aşadar, să le laude, iar când Yousef s-a apucat să le împacheteze la loc în saltele, a presupus că nu avea să le mai vadă vreodată.

Cumva spera în sinea lui ca Yousef să fi vorbit serios, atunci când spusese că puştile erau utile pentru îndepărtarea complicilor soţului fostei lui neveste, dacă s-ar întâmpla să fie atacat. Ideea ca aceştia să apară aici şi să ia cu asalt fortăreaţa părea o elucubraţie, dar în acelaşi timp lui Alan i se umplea sufletul de speranţă la gândul unei asemenea eventualităţi. Se imagina cocoţat pe terasă, depistând apropierea cotropitorilor. Îşi dorea să facă o faptă măreaţă, pentru a-şi proteja prietenul.

— Ce şanse sunt ca indivizii ăia să vină aici, de fapt? a întrebat Alan.

— Care indivizi?

— Soţul, complicii lui?

— Tu vorbeşti serios?! Ăia habar n-au măcar că locul ăsta există. Tu chiar i-ai vedea în stare să meargă cu maşina patru ceasuri prin deşert, ca să mă urmărească pe mine până aici?!

Alan a scuturat din cap, renunţând la idee, dar un gând nemărturisit s-a transmis între ei. Yousef a prins sensul mesajului: faptul că Alan, nu numai că nu era speriat de un asemenea atac, ci mai mult, îl accepta, şi-l dorea chiar. A pus o mână pe umărul lui Alan, l-a întors cu faţa spre uşă, l-a împins uşor afară din camera cu arme de foc şi a stins lumina.

S-au instalat pe veranda de la al doilea nivel. Hamza a adus afară carpete şi perne, aranjându-le frumos, în linie dreaptă. A intrat repede înăuntru, de unde a venit cu un serviciu de ceai, cu tot dichisul, servindu-i cu un aer de mare solemnitate.

Alan şi-a băut ceaiul, care era dulce, cu gust de mentă, în timp ce Salem încerca să-şi acordeze chitara, fără prea multă convingere. Alan nu ştia la ce să se aştepte, dar când Salem a început să ciupească temeinic corzile, bătând cu palma în lemn, ca să redea efectul de percuţie, acordurile sunau ca ale unui cântec pop occidental, de genul melodiilor pe care le auzi ca fundal sonor, când eşti la cumpărături.

Acum se înnoptase de-a binelea şi se făcuse mai răcoare, cu adieri de vânt ce suflau dinspre vale, până sus, prin toate ungherele fortăreţei. Purtată parcă de o boare, dedesubt s-a ivit o lumină. Pe urmă, au apărut încă două. Era o motocicletă, urmată de o camionetă, şi ambele îşi croiau drum în sus.

Yousef a arătat din cap spre chitară, iar Salem a prins aluzia. A pus instrumentul repede la loc în cutie, a intrat în casă şi a revenit fără să mai aibă nimic în mână.

În scurt timp, trei tineri au apărut pe verandă. Toţi erau îmbrăcaţi în alb. Cu vârste cuprinse între treisprezece şi şaisprezece ani, toţi aveau conformaţia fizică a lui Yousef, scunzi şi trupeşi. Toţi purtau *kandura* albe, *ghutra* roşii – ca nişte oameni de afaceri în miniatură, cu zâmbete largi, strălucitoare. S-au repezit la Yousef şi l-au îmbrăţişat.

— Aceştia sunt verii mei, i-a spus Yousef lui Alan. Doi dintre ei, oricum. Cel de-al treilea este prieten cu ei.

Alan a făcut cunoştinţă cu ei, după care Yousef şi verii lui au stat de vorbă un timp în arabă. Salem a rămas pe terasă, ca şi cum ar fi ştiut că sătenii aceştia sunt o specie diferită. Yousef era puntea dintre rafinamentul lui Salem, al lui Alan, şi aceşti tineri, despre care Alan intuia că primiseră o educaţie pe principii conservatoare, neavând nimic de-a face cu muzica pop şi musafirii din America.

Timpul a trecut, s-a făcut târziu, s-a adus din nou ceai, însă se părea că tinerii nu se mai văzuseră de mult şi aveau de povestit o sumedenie de lucruri, iar Alan se simţea cumva în plus printre ei. Când Salem a intrat în casă, invocând oboseala, Alan i-a urmat exemplul, retrăgându-se şi el. Yousef le-a urat noapte bună amândurora şi i-a dat ordin lui Hamza să-i conducă la culcare.

În camera lui Alan, o încăpere spaţioasă cât o sufragerie de protocol, fusese aşternută pe podea una dintre saltelele pliabile subţiri, în care găsiseră ascunse puştile. Peste saltea era întins un cearşaf, cu o pătură de lână drept învelitoare. Din maşină fusese adusă geanta lui de voiaj, care se afla acum pe un scaun de lemn, lângă pat. Hamza le-a arătat unde era sala de baie, le-a dat prosoape, ştergare, chiar şi sandale din piele moale.

Alan s-a lungit pe saltea, trăgând peste el pătura grea de lână. În casă se făcuse frig deja.

Salem a trecut prin dreptul uşii.

— Noapte bună, a zis el.

— Noapte bună, i-a răspuns Alan.

Era aproape miezul nopţii, probabil. Afară, pe fereastră, se vedea versantul muntelui, la nici zece metri distanţă, iar deasupra un cer metalic-cenuşiu şi o puzderie de stele. Acum, când stătea întins pe pat, sub pătură, la căldură, avea chef să hoinărească prin munţi în noaptea aceea, cu Yousef sau Salem, ori de unul singur. Nu era obosit. Privind fix prin fereastra de deasupra lui, versantul muntelui i se părea atât de albastru sub razele clare ale lunii. Cu fiecare minut ce trecea, se simţea tot mai treaz.

Se gândea să compună o scrisoare, dar nu avea hârtie. A găsit un plic mare lângă uşă şi a început: „Dragă Kit, îţi scriu dintr-un castel. Nu glumesc. Mă aflu într-un fel de fortăreaţă modernă, pe o colină în munţii din Arabia Saudită. Omul care a clădit acest edificiu vinde încălţăminte. Să nu-ţi

închipui că e vreun mare fabricant de încălţăminte. Este un om care deţine o prăvălie de aproximativ 40 de metri pătraţi în Jeddah, unde vinde încălţăminte banală, în special sandale, unor oameni obişnuiţi. Şi cu banii pe care i-a câştigat şi i-a economisit vânzând încălţăminte, s-a întors în satul lui, a nivelat un vârf de munte şi a construit un castel“.

A pus jos pixul. S-a dus încetişor spre uşă, cu grijă să nu-l trezească pe Salem. În casă era linişte, dar majoritatea lămpilor erau încă aprinse. Păşind uşor spre scară, a urcat pe treptele inegale, până sus, pe acoperiş. Acolo, s-a plimbat dintr-un colţ în altul, admirând priveliştea din toate părţile. A conchis că ar putea trăi aici. A conchis că ar fi mulţumit aşa, dacă şi-ar construi o locuinţă ca aceasta. Tot ce-i trebuia era să găsească un loc, undeva departe de orice aglomeraţie urbană, unde terenul să fie ieftin şi construirea clădirii să nu ridice mari probleme. Împărtăşea visurile tatălui lui Yousef, nevoia de a te întoarce la obârşii, de a clădi ceva trainic, ceva spaţios şi straniu ca această fortăreaţă, o casă pe care să o poată împărţi cu familia şi prietenii, cu toţi cei care contribuiseră la educaţia şi formarea lui ca om. Dar care erau obârşiile lui Alan? El nu avea nici un sat strămoşesc. El avea Dedham. Era oare Dedham un sat strămoşesc? Nimeni de-acolo nu avea habar de existenţa lui. Era el cumva din Duxbury? Era el cumva legat de acel oraş, sau cineva de-acolo mai avea vreo legătură cu el?

În Duxbury, Alan nu putuse nici măcar să construiască un zid.

Alan nu voia să-şi amintească de tipul de la comisia pentru amenajarea teritoriului, dar fără să vrea, chipul acela smead i-a apărut ca aievea în minte. Tot ce-şi dorise Alan atunci era să aibă o grădină delimitată de un mic zid din piatră. Solul era stâncos în acea porţiune a curţii din spate pe

care o alesese, aşa că s-a gândit să amenajeze grădina mai sus de curte, înălţând-o cam cu jumătate de metru. Văzuse ceva similar într-o carte şi i se părea o idee practică, mai ales că arăta şi bine. Grădina ilustrată în carte era încastrată în lemn, ca o groapă de nisip, dar Alan voia să se armonizeze cu vechile ziduri din piatră care mărgineau câteva dintre proprietăţile din jurul oraşului – ziduri ridicate, unele dintre ele cel puţin, cu sute de ani în urmă. Unele dintre acele ziduri vechi nu aveau deloc mortar, fiind doar pietre stivuite meticulos, dar Alan se gândea totuşi să folosească nişte ciment, ca liant solid între pietre. Aşadar, după ce a frunzărit la bibliotecă un volum despre zidărie, a mers la un magazin de materiale de construcţii şi a cumpărat doi saci de ciment gata preparat.

Pe urmă, s-a dus la un depozit situat undeva lângă autostradă, ca să cumpere pietre de construcţie. Asta a fost partea cea mai frumoasă, totul fiind pentru el inedit. S-a plimbat prin depozitul în aer liber, unde erau mormane imense de pietre în mici ţarcuri, o grădină zoologică de pietre diverse. Într-un final, şi-a ales un sortiment de piatră roz-cenuşie, cumva rotunjită ca formă, care părea să se potrivească oarecum cu piatra folosită la zidul din faţa casei.

— Cum se procedează? l-a întrebat el pe unul dintre angajaţii de-acolo. Tipul era înalt, uscăţiv, prea firav pentru a lucra într-un depozit ticsit de pietre. Nu părea în stare nici să-şi ridice pantalonii din vine, darămite pietroaiele pe care le comercializa.

— Îţi transporţi singur pietrele?

Alan nu ştia.

— Ar trebui?

— De ce nu? Doar dacă nu construieşti vreun castel, i-a răspuns omul.

Alan a pufnit amuzat. Gluma i s-a părut foarte bună pe moment.

— Nuuu, doar un zid.

— Combi ăla e al tău? a întrebat tipul, arătând din cap spre automobilul cu care venise Alan.

— Exact. Îşi face treaba?

— Sigur, dar întâi trebuie să cântărim maşina, i-a zis omul. Bascula e acolo.

În scurt timp, Alan era din nou la volanul maşinii, înaintând pe două şine, care urcau pe o platformă. Aceasta se afla lângă biroul depozitului, aşa că atunci când a ajuns sus, pe basculă, Alan putea vedea înăuntru, unde un alt tip a ridicat mâinile cu degetele mari în sus, rânjind aprobator.

Alan a coborât pe şine şi s-a dus înapoi în zona de unde îşi alesese pietrele, apucându-se apoi să le încarce în maşină. Nu avea idee câte ar fi trebuit să cumpere, şi nici nu vedea vreun afiş pe care să scrie cât costau. Dar îl amuza atât de mult întregul proces – bascula, azvârlirea pietrelor în maşină, balansul amortizoarelor şi portagajul care se lăsa în jos, progresiv, la fiecare nouă piatră aruncată înăuntru. A decis să umple maşina, până când bara din spate cobora la un nivel de la care orice greutate suplimentară devenea un risc. Zis şi făcut. Când a terminat, a închis uşa de la portbagaj, după care a pornit înapoi spre basculă.

Din nou, individul pe care îl vedea pe fereastră a ridicat degetele mari, cu un aer aprobator, după care Alan a coborât şi a parcat lângă birou. Când a intrat acolo, tipul din spatele tejghelei a clipit din ochi, prietenos.

— O sută nouăzeci de kile.

Dacă preţul pe kilogram era mai mare de un dolar şi ceva, se gândea Alan, o încurcase rău. Bugetul pe care îl prevăzuse pentru întregul proiect privind grădina era doar de câteva sute de dolari.

Tipul făcea socoteli pe un calculator.

— Ceva ciment? a întrebat el, ridicând privirea.

Alan a scuturat din cap.

— OK. Suma e de o sută şaptezeci de dolari şi şaizeci şi opt de cenţi.

Lui Alan îi venea să râdă, şi oricum a zâmbit fericit tot drumul până acasă. Cât de simplă putea fi o tranzacţie ca asta. Simplă şi practică. A văzut nişte pietre. Le-a azvârlit în portbagaj şi a cântărit maşina, tipul a calculat diferenţa, a determinat greutatea pietrelor şi l-a taxat cu aproximativ optzeci de cenţi pe kilogram. Superb.

Construirea zidului i-a procurat lui Alan o plăcere imensă, cum nu mai simţise de ani de zile, chiar dacă, teoretic, habar n-avea cum trebuia să facă. Uitase să cumpere unelte de zidărie, aşa că a folosit o roabă pentru a amesteca cimentul şi o cazma pentru a-l aplica. A încercat să aranjeze pietrele cât mai ordonat, punând ciment deasupra şi între ele. Nu ştia cât timp putea dura până când cimentul se usca, sau cât de solid avea să fie zidul, odată terminat. Ar fi trebuit să lucreze mai încet, aşteptând să se usuce un rând de pietre, înainte de a stivui un altul deasupra, însă lui îi plăcea atât de mult întregul proces, încât nu avea răbdare să mai facă şi pauze. La fel ca în cazul multor proiecte de-ale lui, în jurul casei şi prin curte, voia să termine totul într-o singură şedinţă, şi, într-adevăr, în patru ceasuri a fost gata.

Făcând câţiva paşi în spate, ca să-şi contemple opera, a constatat că brâul de pietre era cumva pătrat. Zidurile se ridicau până la o înălţime de aproape un metru şi erau absolut medievale prin aspectul lor rudimentar. Când a pus, însă, piciorul pe latura zidului pe care o terminase prima, a văzut că era solid. A împins în el, dar nici nu s-a clintit. S-a urcat cu picioarele pe el: era tare şi rezistent ca un planşeu dintr-o clădire. A fost impresionat profund de acest lucru! Cimentul! Nici nu era de mirare că arhitecţii îl adorau! În câteva ore, construise un zid pe care doar cu picamerul l-ai mai fi putut fărâma. Însemna că, în câteva zile, îşi făcea el socoteala, ar putea construi şi un fel de

casă, folosind aceeaşi metodă. Ar putea construi orice. Era în extaz.

Pe urmă, însă, a urmat vizita de la departamentul de urbanism. Când s-a trezit a doua zi, a găsit o foaie de hârtie roşie lipită pe uşa de la intrare. Era o înştiinţare prin care i se cerea să se prezinte la primărie, să supună spre aprobare planurile de construcţie, să solicite o autorizaţie. Toate astea pentru un zid de nici un metru înălţime. Au mai fost, apoi, discuţiile în contradictoriu cu nemernicul de la comisia pentru amenajarea teritoriului, toate în zadar însă. Alan nu construise zidul în conformitate cu specificul oraşului, nu lucrase cu o firmă de construcţii autorizată, în consecinţă zidul trebuia dărâmat. L-au pus să plătească doi muncitori ca să îi distrugă cu picamerul zidul, grădina, până n-a mai rămas din toate decât un morman de moloz. I-au călcat în picioare legumele, toate plantele au fost culcate la pământ. Toată vegetaţia a murit. Era cumplit să priveşti dezastrul lăsat în loc. Şi, pe urmă, a mai trebuit să plătească alţi doi oameni, care să care totul de-acolo.

XXVII.

Când Alan s-a trezit din somn, afară cerul era pământiu. A coborât la parter. Nu s-au auzit voci de nicăieri, nu a văzut nici o mişcare, nici un indiciu că răsăritul soarelui era pe aproape. Sălile de banchet erau goale, bucătăria, pustie. Cineva stinsese până la urmă luminile. Se gândea dacă să nu se ducă înapoi în pat, dar era sigur că nu mai putea să adoarmă la loc.

A deschis uşa de la intrare şi a văzut valea de dedesubt, albăstruie şi cafenie în lumina lividă a zorilor. S-a aşezat pe balustradă şi a observat pentru prima oară că pe domeniul casei, pe o altă suprafaţă netezită, la vreo cincisprezece metri mai jos, era o turmă de oi. Erau închise într-un ţarc, iar

terenul de sub ele era tot numai pământ sterp şi piatră, cu excepţia câtorva petice de iarbă răzleţe. Un panaş de fum despica azurul cerului dincolo de munţi. Alan a intrat în casă şi şi-a luat aparatul de fotografiat.

A mers până la aleea de acces şi a făcut poze de-acolo, cu aleea coborând pe colină, cu dealurile ce se opreau exact la marginea domeniului, în spatele casei. A coborât pe alee, a dat în drumul principal şi a pornit în jos, spre localitate.

Valea era liniştită. S-a oprit să facă o fotografie cu un copac ţepos, un mănunchi de flori albe, un autobuz vechi pakistanez, vopsit în culori vii, scos din uz şi împins pe marginea drumului. A pozat şi o capră rătăcită.

Un nor de praf s-a stârnit brusc deasupra unei coline din apropiere. Era un vehicul, o camionetă albă. Venea spre el, apoi s-a oprit când a ajuns în dreptul lui. Un geam s-a lăsat jos. La volan era un bărbat de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat într-o *kandura* cenuşie curată. Semăna un pic cu Yousef, doar că era mai înalt şi mai slab.

— *Salaam*, i-a zis tipul.

— *Salaam*, a răspuns Alan.

— Ai nevoie să te duc cu maşina undeva?

— Nu, mulţumesc. Merg doar la plimbare, pe jos.

— Faci fotografii?

— Mda, aşa cred. E o dimineaţă frumoasă.

— Te-am urmărit de sus, i-a zis el.

Alan s-a uitat în jur, încercând să-şi dea seama cam din ce punct de deasupra l-ar fi putut studia. Tipul a rânjit sumbru.

— Faci multe fotografii.

— Da, probabil, a spus Alan.

Simţea că se întâmpla ceva, dar nu reuşea să îşi dea seama ce anume exact. Apoi s-a dumerit.

— American? l-a întrebat tipul.

Ah. Ca de obicei, pe moment Alan a fost tentat să mintă.

— Da, a răspuns el.

— Toate fotografiile astea… Lucrezi pentru CIA, sau cum?

Zâmbetul tipului părea mai natural acum, ceea ce probabil l-a făcut şi pe Alan să devină mai dezinvolt.

— Doar o colaborare cu ei, a glumit Alan. Nu am normă întreagă.

Timpul a smucit din cap spre spate, de parcă ar fi mirosit ceva neplăcut, ceva nefiresc. Apoi a băgat camioneta în viteză şi a luat-o din loc.

Când Alan a ajuns înapoi la casă, Yousef şi Salem erau îmbrăcaţi, iar Hamza adusese deja ceaiul afară. Salem era pe verandă, ca în seara precedentă, cântând la chitară. Yousef l-a văzut pe Alan venind.

— Alan! Am crezut că ai fost răpit.

Yousef şi Salem râdeau puşi pe glume.

— Am mers doar la o plimbare. M-am trezit devreme. Frumos pe-aici, în zori de zi.

— Este, este. O să mâncăm micul dejun afară. De acord?

Hamza a aşternut o faţă de masă albă pe verandă şi cei trei s-au aşezat. A mai adus ceai, pâine, curmale. Aerul era răcoros, dar soarele se ridica pe cer, iar Alan simţea deja apropierea caniculei, căldura stâncilor din jurul lor. Stăteau la umbră. Alan voia să le povestească despre întâlnirea cu tipul din camionetă, fiindcă ştia că o cam zbârcise şi că problemele aveau să apară curând, fie şi numai sub forma unui simplu telefon. Trăgea speranţa, însă, că tipul va uita, că tot incidentul fusese fără relevanţă, că farsa lui va fi considerată doar o glumă proastă, şi nimic mai mult.

După ce au terminat micul dejun, Yousef a intrat repede în casă, de parcă tocmai îi venise o idee. S-a întors cu două dintre puştile pe care i le arătase

în seara precedentă. Alan se aştepta la un alt episod de etalare şi admirare a armelor, până când l-a văzut pe Yousef scuturând pe faţa de masă nişte gloanţe dintr-o cutie. Erau de calibru .22. Yousef a introdus un glonţ în camera încărcătorului.

Când eşti printre străini sau cu nişte prieteni de dată recentă, încărcarea unei arme de foc aduce întotdeauna un moment de circumspecţie. Alan era familiarizat cu armele de foc de mulţi ani deja şi se simţea în largul lui când era în preajma lor, la fel cum se simţea în largul lui şi cu Yousef, dar cu toate astea a avut câteva clipe de cumpănă, trecător, în care s-a gândit la prietenul lui, la puşcă, la poziţia lor, şi la toate posibilele motive şi consecinţe. Se aflau departe de orice persoană căreia i-ar fi putut păsa de viaţa lui Alan. Avea încredere în Yousef, îl considera prietenul lui, cumva ca pe un fiu, însă undeva în sinea lui o părticică din el îi şoptea: *Nu cunoşti prea bine pe nici unul dintre aceşti oameni.*

Yousef a lăsat puşca pe faţa de masă şi s-a dus în cealaltă parte a terasei, unde domeniul se învecina cu coasta muntelui. A scos o cutie de conserve din tufăriş şi a pus-o pe zidul scund. Pe urmă, a venit vioi înapoi.

— Hai să vedem dacă mă mai pricep încă, a zis el.

Alan se aştepta ca Yousef să se lungească pe burtă sau să stea în picioare, dar el s-a aşezat jos, cu genunchii ridicaţi spre piept. Şi-a rezemat coatele pe genunchi, puşca a proptit-o în umăr. Alan nu văzuse niciodată pe cineva trăgând din această poziţie, care însă părea cumva firească.

Yousef a ţintit cu puşca spre cutie – era la circa douăzeci de metri distanţă – şi a tras. Zgomotul nu a fost prea puternic, oricum nu atât de tare ca la un proiectil de calibru .45. Gloanţele acestea de calibru .22 erau silenţioase, elegante, aproape

politicoase prin pocnetele şi cerinţele pe care le implicau.

Glonţul a dispărut în desiş. Yousef nu nimerise cutia. A mormăit ceva în arabă, a golit camera încărcătorului şi a pus un alţ glonţ. A ţintit, a tras, iar de data asta, după o secundă de clătinături pe loc, cutia a căzut în faţă de pe piatră, jos pe aleea de acces, ca în filme, când un cowboy cade de pe acoperişul unui clădiri.

— Foarte bine, a zis Alan.

Hamza a alergat să plaseze cutia la loc.

— Acum tu? a zis Yousef, dându-i puşca.

Alan a luat puşca şi a încărcat-o cu unul dintre gloanţele micuţe cu înveliş auriu, de calibrul .22. Arma era foarte uşoară. Ar fi vrut să se lungească pe burtă sau să stea în picioare, însă simţea că uzanţa dicta să procedeze ca Yousef.

Poziţia era destul de confortabilă, mimând forma unui trepied. Alan a încadrat cutia în dispozitivul de ochire al armei, a răsuflat lung şi a apăsat pe trăgaci. Un mic ghem de praf s-a ridicat exact în stânga cutiei. Yousef şi Hamza păreau cumva impresionaţi, dar totodată şi satisfăcuţi de faptul că Alan era un trăgător mai slab. Cum li s-ar fi părut lor dacă Alan, un bărbat de vârstă mijlocie, corpolent, îmbrăcat cu pantalonii aceia kaki, s-ar fi aşezat pe jos, ar fi luat o puşcă şi ar fi tras mai bine decât ei?

Dar exact asta era Alan decis să facă.

— Pot să mai încerc o dată? a întrebat el.

Ridicând din umeri, Yousef a indicat din cap spre cutia cu gloanţe. Alan a încărcat un glonţ în camera puştii şi din nou a ochit. A ochit, a tras aer în piept şi a apăsat pe trăgaci. De data asta, cutia a încasat un glonţ şi a căzut de pe zid.

Toţi, până şi Salem, au scos un murmur admirativ. Alan i-a înmânat puşca lui Yousef, care zâmbea cu gura până la urechi.

Au continuat în acest fel, trăgând cu rândul, punând cutia la loc, ciuruind-o pe toate părţile, timp de vreo douăzeci de minute, până când un vehicul a apărut pe aleea de acces, urcând în viteză. Era camioneta albă cu care Alan se întâlnise mai devreme. Imediat ce tipul s-a dat jos, foarte agitat la faţă, Alan a ştiut că în curând va trebui să dea explicaţii. Faptul că Alan avea o puşcă în mână, în momentul când tipul a oprit maşina, nu era de natură să îi uşureze situaţia. În timp ce tipul venea spre ei cu paşi mari, Alan a pus puşca pe faţa de masă, cât mai aproape de Yousef, dar suficient de aproape cât să îi fie şi lui la îndemână. De unde să ştie ce se putea întâmpla? Trebuia să aibă variante de ieşire dintr-un eventual impas.

Întâi, tipul, adresându-i-se lui Yousef, s-a lansat într-o diatribă vehementă în arabă, arătând tot timpul înspre Alan. Pe urmă, Yousef s-a ridicat în picioare, Salem s-a ridicat în picioare şi el, toţi trei zbierau, iar Hamza nu ştia cum să reacţioneze. Tipul din camionetă era cu siguranţă o persoană cu care Hamza se vedea zilnic, un om care locuia în oraş, aşa că nu îl putea înfrunta făţiş, după cum nici nu putea să îi ţină partea lui Yousef, orbeşte. Alan şedea, încercând să pară cât mai inofensiv cu putinţă.

În cele din urmă, Yousef l-a întrebat:

— I-ai spus tu ăstuia că eşti de la CIA?

Alan şi-a dat ochii peste cap, cu o expresie de exasperare.

— El m-a întrebat dacă sunt de la CIA, iar eu am glumit, spunându-i că am o colaborare cu ei.

Yousef s-a încruntat la Alan:

— Ce te-a apucat să spui asta?

— Am glumit. A fost o glumă. El m-a întrebat. A fost o întrebare ridicolă.

— Pentru *el* nu este ridicolă. Acum trebuie să-l conving că nu eşti de la CIA. Cum să fac asta?

Lui Alan îi venea să dispară, sus pe acoperiş, oriunde. Dar i-a venit o idee: „Spune-i că, dacă aş fi de la CIA, nu m-aş apuca să declar asta în gura mare primului venit care mi-ar pune o asemenea întrebare“.

Auzind asta, Yousef a râs. Slavă Domnului, se gândea Alan. Existase un moment când situaţia începuse să se întoarcă în defavoarea lui, în defavoarea tuturor, cu tot felul de necazuri pentru Yousef, pentru tatăl lui Yousef, pentru Alan. Până la prânz ar fi putut să se trezească într-un taxi, în drum spre Jeddah. Dar explicaţia găsită de Alan îşi făcuse efectul, îi reamintise lui Yousef cine era Alan şi cine erau amândoi. Erau prieteni şi aveau încredere unul în celălalt.

Yousef s-a întors spre cel care venise să îl reclame pe Alan, l-a cuprins cu braţul de după umeri şi a mers cu el împreună până la camionetă. Tipul s-a urcat în maşină, s-a instalat la volan, iar timp de cinci minute Yousef a discutat cu el prin geamul deschis, vorbind calm şi gesticulând emfatic de câteva ori înspre Alan. Şi, aşa, Yousef a izbutit să domolească şi ultimele rămăşiţe de furie ale tipului, totul terminându-se cu bine.

După ce camioneta a plecat, Yousef a venit înapoi, s-a aşezat jos şi a răsuflat teatral.

— Nu trebuia să fi spus aşa ceva.

— Ştiu.

— Oamenii nu gustă glumele de acest gen.

— Mi-am dat seama imediat ce am spus asta.

— E ca şi cum ai glumi că ai asupra ta o bombă în faţa filtrului de securitate din aeroport.

— Exact aceeaşi analogie mi-a venit şi mie în minte.

— Prin urmare, ne-am înţeles.

— Întotdeauna ne-am înţeles.

— De cele mai multe ori.

— Îmi pare rău.

— OK. Hai să mai tragem cu puşca.

Aşa au şi făcut, până când Salem a declarat că ar vrea să vadă şi el măcar o parte din oraş sau din ţinut. S-au suit într-unul dintre camioanele tatălui lui Yousef, cu Hamza la volan, şi au coborât până la şesul dintre văi, intrând în oraş. Camionul se deplasa pe drumul accidentat atât de încet, încât mai repede şi nu la fel de ridicol pentru ei ar fi fost să meargă pe jos. Au trecut pe lângă nişte colibe extrem de sărăcăcioase, apoi pe lângă un şir de case din chirpici, bine construite, şi blocuri de apartamente. Cu totul, în sat nu locuiau probabil mai mult de vreo două sute de oameni, însă aveau acolo o şcoală cochetă, o clinică, o moschee, chiar şi ceea ce lui Alan i s-a părut că ar fi un hotel.

După grupul principal de clădiri, au continuat pe un drum cu mult praf până în celălalt capăt al văii, iar după ce au trecut printr-un fel de defileu îngust dintre două stânci enorme, au ajuns în altă vale, mai mică. Au coborât un pic, având în faţa lor următorul sat, când Yousef i-a cerut lui Hamza să oprească.

— Asta este casa bunicilor mei, a spus Yousef, arătând spre o colibă mică, foarte veche. Fusese construită din câteva mii de pietre plate, fără mortar. Nu era probabil mai veche de optzeci de ani, însă după cum arăta s-ar fi integrat perfect şi într-o epocă demult apusă.

S-au dat jos din vehicul, iar Alan l-a urmat pe Yousef, printr-o fereastră, în interiorul adăpostului. Casa consta dintr-o singură odăiţă. Acoperişul dispăruse, dar rămăseseră bârnele rotunjite. Yousef şi-a dat jos ochelarii de soare şi i-a atârnat de *kandura*. A luat o gură de apă din sticla de plastic pe care o avea.

— Habar n-aş avea cum să trăiesc aşa, a zis el. Poţi să-ţi imaginezi cum ar fi?

Au urcat înapoi în camion.

Şi-au petrecut următoarele ceasuri plimbându-se agale cu maşina prin văi, urcând şi coborând pe

drumuri cumplite. La un moment dat, au trecut pe lângă un şir de formaţiuni stâncoase neverosimile. Două rânduri de roci suprapuse, pe jumătate scobite, plasate ca nişte coifuri goale. Au ajuns cu maşina până la coama de sus a văii tatălui lui Yousef, de unde au văzut satul dedesubt. Din punctul lor de observaţie, aşezarea părea incredibil de mică şi fragilă, genul de localitate pe care un potop fulgerător ar mătura-o în câteva secunde, sau orice tip de avalanşă minoră ar îngropa-o complet. Părea absurd să locuieşti acolo chiar şi numai o zi sau două, darămite veacuri la rând. Oamenii de aici ar fi fost extrem de vulnerabili în caz de secetă, mai ales că singurul drum de ieşire de-acolo putea deveni inaccesibil, fie şi temporar, din cauza noroaielor sau a căderilor de stânci. Privind în largul văii, unde lucrarea omului era atât de măruntă în comparaţie cu lucrarea vântului şi a apei, Alan a avut reacţia pe care o avusese de-atâtea ori, şi anume: *N-ar trebui să trăiască oameni aici*. N-ar trebui ca oamenii să se stabilească pe un teren pietros, lipsit de apă sau ploi. Dar atunci unde să trăiască? Natura îi spune omului că îl va nimici oriunde. La şes, îl va nimici prin tornade. Dacă locuieşti lângă coasta mării, natura îţi va trimite un tsunami, care să radă de pe faţa pământului munca unor veacuri întregi. Cutremurele de pământ îşi bat joc de orice tehnologie, de orice noţiune de permanenţă. Natura vrea să ucidă, să ucidă, să ucidă, să râdă de opera noastră, să se purifice pe sine. Oamenii trăiau însă unde voiau ei, şi trăiau aici, de asemenea, în această vale imposibilă, şi prosperau. Prosperau? Trăiau. Supravieţuiau, se înmulţeau, îşi trimiteau copiii la oraş ca să facă bani. Copiii lor făceau bani şi veneau înapoi să niveleze vârfuri muntoase şi să ridice castele în aceeaşi vale imposibilă. Munca omului este făcută fără ca lumea naturală să ştie. Când natura observă şi îşi poate aduna forţele, şterge complet tăbliţa din nou, făcând curăţenie.

Întorcându-se spre fortăreaţă, au trecut pe lângă doi oameni care construiau un zid de piatră. Metoda lor semăna izbitor cu metoda pe care o folosise Alan – un morman de pietre, o roabă plină cu mortar.

— Putem opri? a întrebat Alan, până să-şi fi explicat în gând motivul rugăminţii.

Hamza a oprit camionul. Cei doi oameni au ridicat privirile şi au salutat, fluturând din mână. Yousef le-a răspuns de la fereastră, făcând o glumă în arabă. Oamenii au râs şi au venit spre maşină.

— Întreabă-i dacă n-au nevoie de ajutor, a zis Alan.

— N-am de gând să-i ajut! a exclamat Yousef, momentan contrariat. Te referi la tine? Vrei tu să-i ajuţi?

— Da. Chiar vreau.

Şi, după câteva minute în care Yousef şi Salem au încercat să îl facă pe Alan să renunţe la idee, Yousef le-a comunicat oamenilor oferta, iar oamenii au acceptat-o. L-au pus pe Alan la muncă, în timp ce Hamza, Yousef şi Salem au plecat cu camionul spre casă.

Sarcina lui Alan era să vegheze ca mortarul să nu se întărească, amestecând mereu, adăugând apă, periodic, iar apoi, odată rezolvat acest aspect, trebuia să ajute la găsirea pietrelor adecvate pentru a fi plasate pe zid, în funcţie de un loc sau altul. Munca era greoaie, iar bariera lingvistică era frustrantă pentru ambele părţi, însă Alan se simţea bine în aer liber, folosindu-şi braţele şi picioarele, năduşind prin cămaşă şi pantaloni. Până la sfârşitul zilei, au reuşit să termine cam cinci metri şi jumătate de zid. Era de aproape un metru înălţime, solid, cu mult mai bun decât cel pe care îl construise el în curtea de-acasă. Dând din cap satisfăcuţi, oamenii au dat mâna cu el, după care Alan a plecat.

Soarele era la asfinţit când a pornit înapoi spre castel. Era exclus să se rătăcească: vedeai fortăreaţa din orice colţ al văii. În douăzeci de minute, Alan a ajuns sus. Yousef şi Salem erau cocoţaţi pe parapetul verandei, ca de obicei, iar Salem zdrăngănea la chitară.

— Te-ai distrat? a întrebat Yousef.

— La început, da. Pe urmă a fost un chin, a zis el.

Yousef şi Salem au izbucnit în râs. În faţa lor era un mare nătărău.

— După cină, am o surpriză pentru tine, i-a zis Yousef, cu licăriri jucăuşe în ochi. Sunt sigur că o să-ţi placă.

Salem, care cunoştea secretul, a ridicat din sprâncene, cu un aer atotştiutor: Da, Alan va fi încântat.

— Dar ce e?

— Vrei să vânezi nişte lupi?

— De ce? Unde?

— Se pare că, în ultima vreme, nişte lupi au omorât mai multe oi. Oamenii organizează o vânătoare. Au nevoie de cât mai mulţi trăgaci pricepuţi.

Alan nu mai auzise o asemenea invitaţie incitantă de ani de zile.

— Vreau să particip, a zis el.

— Vezi, ţi-am spus eu, i-a zis Yousef lui Salem, cu subînţeles.

— Nu neg, a confirmat Salem.

Şi, luând chitara, a compus un cântec pe loc, despre Alan care merge la vânătoare.

Nici nu a sunat prea rău.

XVIII.

După cină, două camionete cu platformă descoperită au oprit în faţa casei. Din nou, Salem a ascuns repede chitara. Ambele vehicule erau albe, dar nici unul nu-l avea la volan pe tipul care îl

suspecta pe Alan că ar fi agent CIA. Erau poate patru bărbaţi în fiecare camionetă, cam de etatea lui Alan sau mai în vârstă, plus câţiva adolescenţi amestecaţi printre ei.

Lui Alan i-a fost oferit locul din faţă, în prima camionetă, dar el voia să stea în aer liber. Era o noapte răcoroasă şi senină, iar el îşi dorea să vadă totul în jur. Câţiva dintre bărbaţi au obiectat la ideea lui Alan, dar în cele din urmă Yousef a intervenit şi i-a asigurat că asta era întocmai ceea ce-şi dorea Alan şi că a-i împlini această dorinţă nu era decât o dovadă de ospitalitate din partea lor. În mod normal, Alan nu ar fi forţat nota, însă în seara asta a făcut-o, fiindcă după câteva săptămâni în care stătuse închis în hotelul acela steril, tânjea să respire aerul nopţii, să contemple stelele, să se lase hurducăit în bena camionului.

Aşadar, s-a cocoţat în spate, împreună cu cei doi veri tineri şi cu un bărbat mai în vârstă. Toţi trei aveau puşti. Yousef stătea pe scaunul de lângă şofer.

— Vii? l-a întrebat Alan pe Salem.

— Cred că glumeşti, a zis Salem. Ne vedem mai târziu.

Când motorul a pornit huruind gros, camioneta a început să coboare încet pe aleea de acces. Bărbatul din faţa lui Alan, cam de aceeaşi vârstă şi conformaţie fizică, îi zâmbea.

Alan s-a prezentat şi a dat mâna cu el.

— Atif, i-a răspuns tipul.

O groapă i-a azvârlit pe toţi în aer. Când au aterizat la loc, râdeau toţi. Alan spera că Atif nu era la curent cu posibilitatea ca Alan să fie agent CIA. Îşi dorea simplitatea de a fi cine era: un nimeni.

— Aţi mai vânat lupi vreodată, domnule Alan? l-a întrebat Atif, ridicând bărbia.

Alan a scuturat din cap.

— Dar aţi mai…

Tipul nu găsea cuvântul pentru a-l întreba dacă mai trăsese cu puşca, aşa că a mimat gestul, ca să se facă înţeles: „Aţi mai făcut asta?“

— Da, de multe ori, a spus Alan.

Omul a înclinat din cap, nu tocmai dumerit.

— Dar nu ucis *animal*?

— Nu, a zis Alan.

Omul i-a zâmbit, cu o gură aproape complet ştirbă.

— Ucis *om*?

— Nu, a râs Alan.

— *Mâncat* animal? a întrebat omul.

— Da, a răspuns Alan.

Omul a părut satisfăcut pe moment, dar pe urmă o sticlire maliţioasă i-a apărut în ochi:

— *Mâncat* om?

Alan a ales să râdă:

— Nu.

Omul a zâmbit.

— Niciodată *o dată* mâncat om?

Alan a ales să râdă din nou.

Omul a întins braţul şi i-a strâns mâna lui Alan.

— Bun, a zis el.

Drumurile erau mizerabile, devenind mai rele pe măsură ce urcau în munţi. Camionul se opintea la urcuş şi prin hârtoape, chelălăind şi grohăind parcă, iar Alan se gândea că toţi lupii aveau să fugă, probabil, din calea unui asemenea vacarm.

Într-un final, sus de tot, pe creastă, s-au oprit; verii s-au dat jos, ajutându-l şi pe Alan să coboare. Yousef a apărut din celălalt camion. Îşi încărca puşca.

— La ferma de jos, acolo, au fost omorâte nişte oi, ultima oară.

Alan a zărit ţarcul, estimând o distanţă cam de şaptezeci de metri până acolo.

— Bun, care-i planul?

— Să aşteptăm aici, presupun.

— Dar nu ne vor lua mirosul? a întrebat Alan.

Nimeni n-a răspuns, iar el a presupus că remarca lui fusese irelevantă.

— Tu şi cu mine vom sta acolo, a zis Yousef.

Au mers o sută de metri până la o grămadă de bolovani turtiţi şi netezi, iar Yousef s-a lungit cu burta peste un pietroi. Alan i-a urmat exemplul, amândoi ţinând puştile îndreptate spre ţarcul de dedesubt. Aveau vizibilitate bună. Proprietarul lăsase aprins un reflector – lumina puternică nu îi speriase pe lupi până acum, ziceau oamenii – şi bătea un pic vântul, ceea ce însemna că putea să împuşte fără probleme, cu condiţia ca lupul să se mişte lent şi previzibil. Alan nu se prea pricepea la tehnica de a trage într-o ţintă în mişcare, însă fără nici un obstacol, într-un ţarc deschis şi luminat puternic, se gândea că ar putea măcar să nimerească animalul, chiar dacă glonţul nu ar fi letal.

A văzut cum ceilalţi participanţi la vânătoare s-au răspândit în jurul perimetrului ţarcului. A numărat nouă trăgători, inclusiv pe cei doi veri tineri. Dacă se întâmpla ca vreun lup să pătrundă în perimetru, în bătaia atâtor puşti adunate la un loc nu mai avea nici o scăpare.

Alan nu voia să omoare nici un animal. Îi era groază de momentul când lupul, lovit de un glonţ, ar începe să tresară spasmodic, să se clatine pe picioare, ca apoi, odată imobilizat, să fie ciuruit de alice. Îi era groază să audă horcăitul animalului, când toţi vor sta roată în jurul lui, aşteptând să moară. Părea însă improbabil ca vreun animal, oricât ar fi fost el de cretin sau disperat, să pătrundă în ţarc în asemenea condiţii, cu atâţia oameni în apropiere, sub o lumină aşa de puternică. Pe de altă parte, totuşi, Alan habar n-avea cum decurgea o vânătoare, mai ales una de lupi, şi cu atât mai puţin o vânătoare de lupi în munţii din centrul Arabiei Saudite.

Tatăl lui îl învăţase să tragă cu arma, sau cel puţin îl luase la vânătoare de câteva ori. Nu-l învăţase prea multe lucruri. Când Alan avea zece ani, taică-său i-a pus în mână o vechitură de Winchester de calibru .22, spunându-i: Faci exact ce fac eu. Ron folosea o puşcă semiautomată de calibru .45, iar Alan mergea în spatele lui. Când Ron a ridicat puşca, Alan a ridicat-o şi el. În cele din urmă, Ron l-a învăţat pe Alan să sufle lung înainte de împuşcătură, să ţină puşca cât mai aproape de corp, de obraz, dacă se putea. Dar Alan nu deprinsese tehnica de a trage cu puşca aşa cum sperase Ron, iar după câteva încercări, n-a mai urmat nimic.

De cealaltă parte a văii au apărut alte două faruri de maşină, ca un răsărit de soare albastru dincolo de conturul zdrenţuit al crestei. Alan s-a uitat la Yousef. El a ridicat din umeri.

— Chestia asta este un mare eveniment aici. Toţi vor să participe. E ca la Crăciun, a zis Yousef, ca apoi, cumpănind mai bine, să rectifice: Poate nu ca la Crăciun.

Alan privea în ţarcul de jos şi nu vedea nimic. Oile erau la adăpost sub acoperişul lor de tablă, iar lupul nu se încumetase încă să iasă la rampă. Yousef a lăsat puşca jos, masându-şi umărul şi ceafa.

— Hei, ce-ţi mai face ceafa? a întrebat el, uitându-se la Alan.

— Bine. Doare.

Zâmbind, Yousef îl studia pe Alan, care stătea lungit peste un bolovan, pregătit să tragă în orice moment.

— Ai fost vreodată în armată? a întrebat Yousef.

— Nu, ţi-am mai spus.

— Ai zis că n-ai fost în CIA.

— N-am fost nici în armată. Taică-meu a fost.

— Şi a luptat?

— Da. În al Doilea Război Mondial.

Yousef a scos un sunet admirativ.

— Da? Unde?

Era legendară reţinerea veteranilor din al Doilea Război Mondial de a vorbi despre conflagraţia de atunci, dar Ron nu pregeta niciodată s-o facă, ori de câte ori avea ocazia. Orice stimul îl putea motiva. Auzea întâmplător un accent italienesc într-un serial TV, şi era suficient ca să înceapă să povestească despre cei doi soldaţi ai lui Mussolini – nu-i numea „italieni“, fiindcă, zicea el, adevăraţii italieni nu se supuneau comenzilor acelui maniac – pe care îi omorâse el, sau ajutase să fie omorâţi. Imaginea unei asistente medicale îl provoca să-şi amintească de asistentele medicale germane pe care le întâlnise, sau de asistentele medicale britanice de la bordul navei cu care revenise acasă, ori de asistenta medicală poloneză, pe care o cunoscuse destul de intim. Această poveste a început s-o depene după ce a murit mama lui Alan. Ron devenise extrem de dur la bătrâneţe, nu-i mai păsa de nimic. Dar rămâneau toate aceste poveşti, poveşti de viaţă mult mai bune decât cele trăite de Alan sau cele de care ar putea avea parte el vreodată, poveşti ce începeau de la nişte răniţi într-un accident, poveşti rechemate în gând auzind o muzică de Schubert, de Wagner, sau urmărind documentare pe History Channel.

Alan i-a povestit lui Yousef partea cea mai interesantă, cum tatăl lui fusese făcut prizonier de către nazişti, care îl închiseseră la Mülhberg, iar când sovieticii cuceriseră regiunea, americanii se aşteptaseră să fie eliberaţi, dar nu a fost aşa. Intuiau că Stalin voia să folosească prizonierii ca monedă de schimb, pentru a obţine nişte avantaje. Ron şi camaradul care dormea lângă el şi-au dat seama că ceva nu era în regulă şi, cu toate că primiseră ordinul să stea pe loc, să aibă răbdare şi să respecte procedura de negociere, ei voiau să iasă de-acolo. Voiau să meargă acasă. Şi, aşa, într-o noapte au furat două biciclete ruseşti, au gonit pe

ele până la gard, au găsit o spărtură, s-au strecurat prin ea şi au evadat pe meleagurile Germaniei.

Lui Yousef i-a plăcut mult partea asta.

— Ah, vasăzică de-asta te-ai apucat tu să vinzi biciclete, a zis el.

— Cum adică?

— Fiindcă taică-tău a fugit din lagăr pe o bicicletă.

Alan a tăcut câteva clipe, rumegând ideea.

— Hm, a zis el într-un final. N-am făcut niciodată legătura.

Yousef nu l-a crezut. Cum să nu fi făcut niciodată legătura cu faptul că tatăl lui evadase pe o bicicletă, singurul vehicul cu care putea să fugă atât de silenţios şi atât de repede? Dar *exista* o legătură? Alan n-a încercat să despice firul în patru.

— Dar tu n-ai vrut să intri în armată?

— Nu.

— De ce? Nu mai erau războaie bune?

— Exact.

— Dar ai fi luptat în al Doilea Război Mondial?

— N-aş fi avut de ales.

— Dar dacă ai fi avut?

— Ce, de ales?

— Da.

— M-aş fi dus. Aş fi încercat să evit Pacificul.

— Şi dacă ai fi tânăr acum?

— Dacă m-aş înrola? Nu.

— De ce? Tot nu există războaie bune?

— Ce-i cu toate întrebările astea, Yousef? Te gândeşti să intri în armată?

— Poate. Mi-ar plăcea să fiu pilot.

— Eh, bine, să nu faci asta.

— De ce să n-o fac?

— Fiindcă trebuie să te duci înapoi la facultate şi să-ţi termini studiile. Ai o minte excepţională. Stai în banca ta, du-te la facultate, profită de şansele pe care le vei avea.

— Dar nu am nici o şansă aici. Ţi-am mai spus asta.

— Pleacă, atunci.

— Aş putea pleca.

— Fă-o atunci, pleacă.

— Dar ar fi mai bine să rămân aici şi să încerc să schimb lucrurile.

Au tăcut amândoi câteva momente. Apoi, Yousef s-a întors spre Alan:

— Alan, tu ai lupta pentru noi?

— Cu cine?

— Cu oameni ca mine, în Arabia Saudită.

— Să lupt pentru voi cum?

— Aşa cum aţi luptat voi pentru irakieni. Sau pentru ce spuneai tu că luptaţi. Ca să le oferiţi *oportunităţi*.

— Vrei să zici dacă aş lupta personal?

— Da.

— Poate. Dacă aş fi tânăr, da.

— Dar altcineva ar lupta?

— Yousef, asta-i o demenţă. Nimeni nu invadează Arabia Saudită.

— Ştiu. Doar sunt curios. Mă refer la indivizi.

— Vrei să ştii dacă nişte americani, ca persoane individuale, ar veni aici ca să lupte alături de voi?

— Exact.

— Nu ştiu. Probabil. Cred că avem o mulţime de oameni dispuşi să lupte în sprijinul popoarelor care încearcă să îşi recapete libertatea. Americanilor le place să se dedice unei cauze. Şi nu gândesc prea mult înainte de a se implica.

Alan a râs de gluma lui. Yousef, nu.

— Vasăzică, dacă eu pornesc o revoluţie democratică aici, tu m-ai susţine?

— Ăsta e planul tău?

— Nu. Doar am întrebat. M-ai susţine?

— Bineînţeles.

— Cum?

— Nu ştiu.

— Ar fi trimise trupe?

— Cine să le trimită, eu?
— Ştii la ce m-am referit. SUA.
— Să trimită trupe? Nici o şansă.
— Sprijin aerian?
— Nu, nu.
— Tactica şoc şi groază.
— Aici? Exclus.
— Consilieri, poate. Spioni?
— Aici, în Arabia Saudită? Există deja o sumedenie.
— Dar tu? Tu, personal, ai veni să mă susţii?
— Da, a spus Alan.
— Ai răspuns prompt.
— Da, fiindcă ştiu sigur.
— Cu puşca ta de calibrul douăzeci şi doi.
— Exact.
Yousef zâmbea.
— Bun, bun. Când începe revoluţia, ştiu că măcar tu vei fi de partea mea.
— Precis.
— Eşti ţicnit.
Yousef a scuturat din cap, rânjind, şi şi-a luat din nou puşca, instalându-se la loc în poziţie de tragere. Pe urmă, s-a întors din nou spre Alan:
— Ştii că am glumit, da?
— Despre ce?
— Despre dorinţa ca Statele Unite să ne invadeze ţara.
Alan nu ştia ce să spună. Yousef avea acelaşi rânjet pe faţă.
— Nu ştiu dacă e nostim, a zis Alan. Îmi pare rău. N-am ştiut că glumeai.
— E OK. Sunt în continuare fericit că vei veni cu puşca ta de calibrul douăzeci şi doi, ca să lupţi alături de mine. Chiar dacă n-am de gând să încep o revoluţie.

Şi-au reluat poziţiile de supraveghere a văii, însă pe Alan conversaţia îl zdruncinase. Yousef pusese întrebările pe un ton degajat, însă, dincolo de zâmbetul lui, simţeai ceva foarte grav şi foarte

serios, ori Alan ştia despre ce era vorba. Era certitudinea că nu va avea loc nici o luptă, şi nu se va da nici o bătălie, nu se va adopta nici o atitudine fermă, şi că amândoi, fiindcă nu sufereau de lipsuri materiale, deoarece, în ciuda nedreptăţilor din ţările lor, ei doi erau beneficiarii unei bunăstări ridicole, amândoi după toate probabilităţile nu vor întreprinde nimic. Erau mulţumiţi, învinseseră amândoi. Lupta rămânea în seama altora, altundeva.

Jos, în vale, forfotă. Alan a ridicat puşca şi şi-a lipit obrazul de lemnul neted. Dar era doar una dintre oi. Cumva, reuşise să scape şi acum voia să li se alăture suratelor ei în ţarc. Alan o prinsese în cătarea puştii, iar o mare parte din fiinţa lui îşi dorea să împuşte acea oaie. Nu nutrea nici un resentiment faţă de animalul acela, mai ales că ştia că ar avea necazuri dacă l-ar împuşca, dar pe de altă parte ţinea în mână o armă de foc şi de patruzeci de minute tot aşteptase momentul ca să poată trage. Patruzeci de minute doar de aşteptare, de pândă. Dacă ar împuşca oaia, măcar s-ar întâmpla ceva. Puştile sunt făcute pentru a trage cu ele. Aşteptarea trebuia să se încheie.

O rafală de vânt a suflat prin vale şi în sus spre creasta dealului, unde se adunaseră toţi. Un vârtej de praf fin a înceţoşat văzduhul, reducând vizibilitatea, însă Alan simţea că vântul îi adusese parcă strania, dar absoluta certitudine că el va omorî lupul.

Nu era genul de om care să creadă în premoniţii şi niciodată nu avusese sentimentul că viaţa lui ar fi dictată de ceea ce îi hărăzise soarta, însă acum, cu obrazul lipit strâns de lemnul rece al puştii, era sigur că el va apăsa pe trăgaci, lansând glonţul ce va sfredeli inima lupului. Era atât de sigur, încât simţea un calm extraordinar, un calm ce îi lumina toată faţa într-un zâmbet extatic.

Ce bine va fi, se gândea el. Ce minunat pentru el, să fie cel care va vedea şi va împuşca lupul. Să împuşti un lup în munţii din Arabia Saudită însemna ceva. Omul care apasă pe trăgaci va fi realizat ceva.

A continuat să stea la pândă, încântat şi neşovăielnic o bună bucată de timp, chiar şi după ce a auzit paşi şi glasuri apropiindu-se din spate. Nu a întors capul, însă se părea că unii dintre ceilalţi vânători îşi abandonaseră poziţiile de aşteptare şi fie intenţionau să pândească lupul de-aici, fie veniseră să îi ia pe Yousef şi pe Alan. Dar, ca şi cum ar fi intuit că Alan nu se putea mişca de-acolo, fiindcă Alan ştia ceva ce ei nu ştiau, preferau să rămână la distanţă. Prin vuietul vântului, vocile lor veneau parcă de departe şi păreau complet lipsite de importanţă.

Ce ar face ei dacă Alan împuşca animalul? I-ar strânge mâna, l-ar felicita, bătându-l prieteneşte cu palma pe piept. I-ar spune toţi că se aşteptau ca el să răpună lupul. Din clipa în care îl văzuseră, ştiuseră că el va fi cel care le va rezolva problema.

Brusc, forfotă dedesubt. O formă i-a apărut în cătarea puştii. Era ceva mare, întunecat, rapid. Degetul lui Alan a atins trăgaciul. Ţeava puştii era neclintită. Silueta a ieşit la iveală, iar Alan a văzut capul unui lup.

Venise momentul.

A suflat lung şi a apăsat pe trăgaci. Glonţul a ţâşnit din puşcă în bezna nopţii, cu un pocnet gros, iar Alan a ştiut că el va fi trăgătorul care a nimerit ţinta. El va fi ucigaşul.

Pe urmă, a văzut un cap. O claie de păr negru. Nu era lupul. Era un flăcău. Ciobanul. Ieşise din adăpost ca să aducă oaia înapoi. A existat o fracţiune de secundă în care Alan a ştiut că proiectilul ar putea lovi băiatul, l-ar putea omorî.

Aştepta. Flăcăul privea în sus spre ei, după zgomotul puştii, iar Alan se aştepta să-l vadă

împleticindu-se sau căzând la pământ.

Dar băiatul nu a căzut. Băiatul nu fusese împuşcat. Băiatul flutura din mână.

Simţind cum inima i se zbătea în piept nebuneşte, Alan a lăsat puşca jos, pe bolovanul de lângă el. Nu voia să se mai uite la băiat şi nici nu voia ca băiatul să-l vadă, aşa că s-a răsucit în loc, cu spatele la vale. Şi atunci i-a văzut pe oameni.

Yousef era acolo, mai erau acolo verii lui tineri şi tipul care îl întrebase dacă el a mâncat animal sau a mâncat om şi individul căruia îi spusese că lucra pentru CIA. Erau toţi în picioare acolo, cu puştile pe lângă ei. Văzuseră toţi cum Alan trăsese cu puşca în cioban, şi nici unul nu părea surprins.

La întoarcere, Yousef a stat cu Alan în cabina camionului. Nu au vorbit nimic, până nu au ajuns la forţăreaţă şi au intrat înăuntru.

— Ar trebui să dormi acum, i-a spus Yousef.

L-a condus pe Alan la camera lui.

— Îmi pare rău, a zis Alan.

— Mâine dimineaţă voi aranja ca o maşină să te ducă înapoi.

— Perfect.

— Noapte bună, a zis Yousef, şi a închis uşa.

Alan nu putea să doarmă. Încerca să-şi astâmpere gândurile, însă, orice ar fi încercat, mereu îi revenea în minte ceea ce fusese pe cale să facă. Fiindcă nu făcuse nimic, ani la rând sau niciodată chiar, fusese la pas de a face asta. Din cauză că eforturile pe care le depusese pentru a crea ceva, pentru a rămâne ceva în urma lui eşuaseră, fusese la un pas de a face asta.

Înainte să se crape de ziuă, a sosit o maşină.

Alan a ieşit în aleea de acces, unde Yousef aştepta deja.

— El este Adnan. Te va duce la Jeddah.

Adnan a rămas la volan; părea obosit şi nemulţumit. Yousef a deschis portiera din spate şi Alan s-a suit în maşină.

— Îmi pare nespus de rău, a zis el.

— Ştiu, a zis Yousef.

— Este important pentru mine să rămâi prietenul meu.

— Lasă-mi un răgaz. Trebuie să-mi amintesc ce îmi place la tine.

Alan a încercat să aţipească pe drumul de întoarcere, dar n-a putut. Închidea pleoapele sub soarele alb şi vedea doar faţa băiatului, figura oamenilor, expresia placidă a lui Yousef, când Alan se întorsese cu spatele la vale şi îi văzuse pe toţi. O expresie ce denota confirmarea unor suspiciuni.

După ce ajungea la Jeddah, oricum, urma să se vadă cu doctoriţa Harem, care îl va opera. Atunci va afla ce nu era în regulă cu el, iar ea îi va extirpa tot răul.

XXIX.

Alan era în pielea goală sub un halat albastru străveziu, într-o sală de aşteptare dintr-un spital saudit despre care nu ştia nimic. Urma să i se facă o excizie la ceafă pentru a i se îndepărta o excrescenţă, despre care el continua să creadă că ar putea fi prinsă de măduva spinării, secătuindu-l de o parte semnificativă a spiritului, a voinţei, a puterii lui de judecată.

Stând întins aşa, pe un pat medical mecanic într-o încăpere albă, Alan era bucuros că părăsise fortăreaţa din munţi. De când plecase, o zi şi o noapte se tot întrebase: Ce-am făcut, ce-am făcut?

Răspunsul era NIMIC. El nu făcuse nimic. Dar asta nu-i aducea decât o mică alinare. Alinarea de care avea el nevoie doar doctoriţa Hakem i-o putea aduce.

Se afla la *King Faisal Specialist Hospital and Researh Center*, unde la internare i se ceruse să se dezbrace complet şi să-şi îndese toate lucrurile

într-un sac de plastic. Acum şedea pe pat, îi era frig sub halatul de hârtie, se uita la lucrurile lui, citea brăţara de plastic care i se dăduse, privea afară pe fereastră, se întreba dacă acesta avea să fie momentul decisiv, după care risca să devină un om bolnav, un om pe moarte.

A aşteptat douăzeci de minute în camera goală. Pe urmă, patruzeci de minute.

— Salut!

Alan a ridicat privirea. Intrase un om, împingând o targă, pe care a plasat-o în paralel cu patul pe care stătea Alan.

— Da, acum, a zis omul, indicând că Alan trebuie să se mute singur pe targă.

Alan s-a urcat pe targă, iar infirmierul, posibil filipinez, l-a acoperit grijuliu cu o pătură.

— Gata acum, a zis el, şi au ieşit din cameră. Au străbătut vreo zece coridoare cenuşii, până în cele din urmă au ajuns la o încăpere modestă, cu spoturi luminoase pe şină şi pereţi din beton celular tencuiţi într-o nuanţă de albastru prăfos. Nu se aşteptase la o masă de operaţie, dar exact asta vedea acolo. A fost rugat să se mute singur de pe targă pe masa de operaţie. În mintea lui, îşi imaginase un fel de cabinet stomatologic – mic, intim, nu cu mult diferit de încăperea unde îl consultase doctoriţa Hakem. Acum s-a speriat, gândindu-se că situaţia era mult mai complicată. Din nou a avut sentimentul că temerile lui erau justificate: asta dovedea că umflătura de la ceafă era foarte gravă, rezultatele operaţiei erau mai cruciale.

Dar unde era ea? În cameră nu era decât o singură persoană: un bărbat în halat de chirurgie, un saudit poate, stând în picioare într-un colţ. Se uitase la Alan cu o expresie cumva plină de speranţă, de parcă s-ar fi aşteptat ca omul adus acolo pe targă să fie un bun prieten de-al lui. Văzându-l, însă, pe Alan, pe chipul lui s-a întipărit

o mare dezamăgire, preschimbată imediat într-un rânjet sarcastic. Şi-a scos mănuşile de pe mâini, le-a aruncat într-un coş de gunoi şi a ieşit din sală. Alan a rămas singur.

După câteva momente, uşa s-a deschis şi înăuntru a păşit un asiatic tânăr, împingând un aparat pe un cărucior cu rotile. Dând din cap, s-a hlizit la Alan.

— Bună ziua, domnule, a zis el.

Alan a zâmbit, iar tipul a demarat procedura sinuoasă de pregătire a aparatului.

— Dumneata eşti anestezistul? a întrebat Alan.

Omul a zâmbit. Avea ochii strălucitori, veseli, dar, în loc să-i răspundă, a început să fredoneze zgomotos, aproape delirant.

Alan s-a lungit pe spate şi s-a uitat la tavan, unde n-avea ce să vadă, însă. A închis pleoapele, iar peste câteva secunde era să adoarmă. Dacă n-ar fi fost zumzăitul acela smintit al asiaticului de la gazare, ar fi aţipit imediat. Unii oameni mor în timpul intervenţiei chirurgicale. El avea cincizeci şi patru de ani, altfel spus era suficient de bătrân încât să moară, fără a provoca prea multă consternare. Mama lui murise în urma unui atac cerebral, la şaizeci de ani. Şofa prin Acton, în drum spre un văr unde se ducea în vizită, când a avut criza. Pierzând controlul volanului, a ieşit de pe carosabil, maşina s-a ciocnit de un stâlp de telefon, fără ca ea sau vehiculul să se accidenteze – tamponarea fusese minoră. Dar pe ea nu au găsit-o decât a doua zi dimineaţă, când murise deja. Să mori singur, cândva în toiul nopţii, la o margine de drum. Alan vedea în asta un mesaj plin de înţeles: în moarte, poţi spera la demnitate, dar trebuie să te aştepţi la dezordine.

— Salut, Alan. Cum te simţi astăzi?

Cunoştea vocea. A deschis ochii. Capul doctoriţei Hakem bloca lumina. Faţa ei părea estompată.

— Bine, a răspuns el uitându-se în jur.

Camera se umpluse de oameni. A numărat şase sau şapte, toţi purtând măşti.

— Mă bucur să te văd, a zis ea, pe un ton ca apa rece. Avem aici un grup internaţional de specialişti, care să asiste la această procedură. El este doctorul Wei din China, a zis ea, arătând spre tipul de la gazare. El va fi anestezistul nostru. Doctorul Fenton, de aici, este din Anglia. El va fi observator.

I-a prezentat şi pe ceilalţi membri ai echipei din Germania, Italia, Rusia. Dădeau toţi din cap, vizibili fiind doar ochii, dar, cum totul s-a derulat mult prea repede, Alan n-a reuşit să reţină cine era exact fiecare. Întins pe spate, în pielea goală, în afară de un fel de capă albastră purtată invers, Alan se străduia să zâmbească şi să salute, mişcând din cap.

— Când eşti gata, poţi să te întorci pe burtă, i-a zis doctoriţa Hakem.

Alan s-a răsucit, cu faţa acum în perna apretată, mirosind a înălbitor de rufe. Ştia că era expus indecent, însă imediat o asistentă medicală l-a acoperit pe picioare şi pe şale, întâi cu un cearşaf, pe urmă cu o pătură.

— Ţi-e suficient de cald? l-a întrebat doctoriţa Hakem.

— Da, mulţumesc, a răspuns Alan.

— OK. Îţi este comod să întorci capul pe o parte?

A întors capul cu obrazul stâng în jos şi şi-a lipit braţele de masă.

— Voi pregăti acum zona din jurul excrescenţei, a spus ea.

A simţit cum degetele ei îi desfac halatul în partea de sus. Pe urmă, ceva ud pe piele. Un burete tamponând. Un firicel de apă prelingându-se în jos pe claviculă.

— OK. Doctorul Wei va injecta acum zona cu un anestezic local. Vei simţi câteva înţepături de

ac.

Alan a simţit împunsătura dureroasă a acului, exact sub chist. Pe urmă, o alta în stânga. Şi încă una, şi încă una. Doctoriţa Hakem îi promisese că vor fi doar câteva înţepături, dar acum doctorul Wei îl împunsese de patru ori, de cinci ori, ba chiar de şase ori până la urmă. Dacă n-ar fi ştiut că aşa era procedura probabil, Alan s-ar fi gândit că tipul era un sadic.

— Simţi ceva aici? a întrebat ea. Apăs pe chist.

Alan simţea ceva, dar a zis nu. Nu voia să fie sedat excesiv. Voia să simtă un fel de durere, oricât de surdă, dar durere.

— Bun. Eşti gata? a întrebat ea.

A răspuns că era gata.

— Acum voi începe, a zis ea.

Îşi plăsmuia imagini mentale care să corespundă cu senzaţiile pe care le avea, cu sunetele şi mişcarea umbrelor de deasupra lui. Au fost câteva incizii, i s-a părut, judecând după cum mişca braţul doctoriţa Hakem. După fiecare incizie, cu mâna cealaltă tampona zona cu un fel de burete, cu care apăsa cumva locul. Incizie, tamponat, incizie, tamponat. În fundal, zumzăitul omului de la gazare, şi de deasupra o melodie cu Edith Piaf, parcă.

— OK, am făcut inciziile, a zis doctoriţa Hakem. Acum s-ar putea să simţi că ţi se smulge ceva dinăuntru, atunci când voi extrage chistul. Ca şi cum ar fi ceva lipicios.

Şi exact aşa, instrumentul din mâna ei a apucat de ceva din el şi a tras. Alan a simţit o gheară în piept. Presiunea era extremă. Şi-a imaginat cum un fel de cârlig îi intră în spinare, înşfăcând materia aceea ca o caramelă, încercând să o tragă afară, scăpând-o la loc. Şi-a dat seama că niciodată nu i se scosese ceva din corp. Era ceva nou pentru el şi nu era firesc. Dumnezeule, se gândea el. Ce ciudat

să simt cum umblă nişte mâini prin mine. Instrumente înşfăcând, chiuretând. Dumnezeule. Alan era găunos, trupul lui era o cavitate plină cu chestii ude, un talmeş-balmeş de pungi şi tuburi, totul îmbibat de sânge. Dumnezeule. Instrumentul răzuia în continuare. Smulgea. A simţit o bucată de ţesătură oprind firişoarele umede care i se prelingeau pe ceafă, spre masa de operaţie.

Dacă scăpa din asta teafăr şi nevătămat, Alan jura să fie mai bun. Va trebui să fie mai puternic. Mama lui încercase să îi insufle forţă, să îl facă mai tare, mai energic. Obişnuia să-i citească pasaje din jurnalul unei rude îndepărtate, o femeie care trăia în pădure, probabil prin partea de vest a statului Massachusetts de azi. Sub ochii ei, soţul şi doi dintre copii fuseseră ucişi de indieni, care apoi o răpiseră. A trăit alături de cei care o ţineau prizonieră aproape un an, când s-a întors printre ai ei. Şi-a regăsit fiica, singura supravieţuitoare a atacului, şi împreună s-au apucat să construiască o fermă de lapte prosperă, pe o suprafaţă de vreo şase sute de acri, în Vermont. A scăpat cu viaţă după o iarnă cumplită, când acoperişul casei s-a prăbuşit sub greutatea zăpezii şi o grindă i-a căzut pe picior. Curând, piciorul i-a fost amputat. A scăpat cu viaţă şi după epidemia de varicelă, care i-a răpus însă fata abia logodită. Logodnicul s-a mutat la fermă, preluând întreaga afacere, după ce femeia a murit la vârsta de nouăzeci şi unu de ani. *Tu ce ai prefera, să fii aici acum, sau să treci prin acele nenorociri, răpire, viaţă în pădure cu un singur picior?* îi plăcea maică-sii să-l întrebe. Nu suporta văicărelile, nu suporta nici un fel de slăbiciune în mijlocul bunăstării în care trăiau ei, la oraş. *Patruzeci de milioane de oameni au murit în al Doilea Război Mondial*, obişnuia ea să spună. *Cincisprezece milioane, în războiul din urmă. Ce motive ai tu ca să te plângi, mă rog?*

Alan auzea conversaţia lor în diferite limbi. Un murmur în italiană, în dreapta lui. O discuţie în arabă, la picioarele lui. Şi în continuare fredonatul vesel al anestezistului chinez. Era ciudat cum de toţi acceptau zumzetul smintit al melodiei lui frenetice, dar nimeni nu-i spunea nimic. Anestezistul părea a fi într-o lume a lui, mulţumit de sine şi aruncând doar câte o privire spre masa de operaţie şi ceea ce se întâmpla acolo.

— Alan, acum voi intra mai adânc, i-a spus doctoriţa Hakem.

Gesturile ei aminteau de mişcările unui vânzător de îngheţată, scobind, răsucind, trăgând. Pe urmă, buretele tamponând, tifonul ştergând. Alan îşi imagina cum sângele i se ridică prin incizie, revărsându-i-se pe spinare, liber în sfârşit.

Auzea respiraţia greoaie a doctoriţei Hakem, când trăgea şi tampona. A urmat o serie de plesnituri seci, ca şi cum materia cleioasă din el opunea rezistenţă, trebuind extrasă cu forţa. Alan nu excludea posibilitatea ca tăcerea ei de acum să fie dovada că găsise ceva. Sub masa benignă a lipomului, găsise ceva. Ceva negru, riscând să-i schimbe soarta.

Alan încerca să se concentreze asupra altor lucruri. S-a gândit la mare, la cort, la ce făceau tinerii. Şi-a imaginat reacţia lor când ar afla de moartea lui, aici, pe această masă de operaţie, în această încăpere cu tencuială albastră. Ce-ar spune ei? Ar spune că îi plăcea să facă plimbări lungi pe plajă. Că îi plăcea să doarmă mult dimineaţa.

S-a gândit la Kit. Kit singură, fără el. Perpectiva asta era mai îngrijorătoare. Ruby avea nevoie de o contrapondere. Alan o luase pe Kit de-acolo, când ea şi maică-sa începuseră să se certe. A retras-o de la şcoală şi au plecat amândoi la Cape Canaveral, să vadă nava spaţială. Mai erau doar câteva zboruri.

În ziua dinaintea lansării, au făcut un tur al tuturor instalaţiilor. Starea de spirit a celor de la

NASA se resimţea pretutindeni – sumbră, tristă, dezabuzată, defensivă. Un clip video promoţional insista că NASA *nu făcea doar să bage miliarde de dolari în rachete şi să le lanseze în spaţiu*.

Ghidul lor era un bărbat care tocmai împlinise optzeci de ani, pe nume Norm. Lucrase la NASA din 1956. S-a urcat în autobuz, cu bastonul în mână, s-a aşezat în faţă, a luat microfonul şi, cu un accent profund texan, a zis cu voce tremurândă:

— Acesta va fi ultimul meu tur. Mă bucur să fiu aici, cu voi.

Kit a vorbit necontenit, aşa cum făcea când erau împreună. Ore întregi, s-au deplasat cu autobuzul, într-un du-te-vino la centrul spaţial, la locul de unde se putea urmări lansarea, poate zece ore împreună în acel autobuz, şi au văzut absolut tot. Ea i-a povestit despre colega ei de cameră, care era o ţicnită, despre campusul universitar, frumos dar anost, şi despre dorinţa de a-şi face nişte prieteni cât de curând, fiindcă se simţea fără rădăcini şi neancorată, parcă. Alan a încercat să o liniştească, aşa cum făcuse întotdeauna.

— Eu sunt ochiul atoatevăzător din cer, a zis el. Pot vedea de unde ai pornit şi încotro te îndrepţi, iar de aici, de sus, pare absolut minunat.

Folosise această metaforă, de când Kit era în şcoala generală. *Eşti aproape acolo. Aproape acolo.*

Norman le-a arătat clădirea unde mecanicii reparau şi pregăteau navetele, înainte şi după zbor. Au văzut acolo *Atlantis*, pregătită pentru ultima ei lansare, ultima dintre toate lansările. Era o forfotă de vizitatori, în grupuri, peste tot, dar Norm părea cel mai sumbru dintre ghizi.

— Nu mă simt în stare să mai fac aceste tururi cu alte grupuri de vizitatori, a zis el. Nu vreau să fiu tipul care spune: „*Obişnuiam* să facem asta, *obişnuiam* să procedăm aşa“.

Cei mai mulţi dintre angajaţii NASA pe care i-a cunoscut în acel weekend urmau să rămână fără

slujbă în curând. Nu erau genul de tehnocraţi obtuzi, cum se aşteptase Alan. Nu, erau prietenoşi, volubili, adesea nostalgici sau emoţionaţi când vorbeau despre un anumit zbor, despre cum era vremea într-o anumită zi când nava a ţâşnit printr-o gaură din nori.

Alan a simţit că ceva îi străpunge pieptul. Era ca un fel de traversă de cale ferată, groasă şi boantă. S-a încordat din tot trupul.

— Îmi pare rău, Alan, a zis doctoriţa Hakem.

Durerea s-a atenuat. Mişcările au recăpătat o anumită ritmicitate, previzibile prin ordinea lor. Scobire, răzuire, smulgere, apoi un moment de acalmie, când Alan intuia că extirparea se produsese deja. Apoi, buretele tamponând locul, o pauză şi din nou excavarea.

Era interesant să fii aşa, un cadavru, un experiment. Cine a spus că *omul este materie*? El simţea că nu era nici atât măcar.

Seara, în hotelul din Orlando, el şi Kit au mâncat produse de la distribuitoarele automate, s-au uitat la filme şi au încercat să nu vorbească despre Ruby, sau despre viitorul cu Ruby, trecutul cu Ruby, rănile provocate de Ruby.

Dimineaţă au luat un autobuz până la Banana Beach, cel mai apropiat loc de unde se putea vedea lansarea. Totul acolo, tot ce era asociat cu NASA, fusese smuls, umilit. Gardurile erau ruginite. Pavajul era crăpat. Dar, cu toate acestea, dincolo de apă, o navă spaţială urma să părăsească Pământul, cu tunete făcute de mâna omului.

Aşteptând lansarea navei, făcuseră cunoştinţă cu un astronaut autentic, Mike Massimino, venit acolo cu fiica lui. Era un tip nostim, candid, modest. Zburase cu două nave spaţiale, inclusiv în prima misiune după dezintegrarea *Columbiei* la reintrarea în atmosfera terestră. Avea alură de astronaut, bine ras, păr argintiu, trup voinic în costumul spaţial bleu, dar era mai înalt decât

majoritatea bărbaţilor, probabil de vreun metru nouăzeci, cu un nas acvilin şi un accent tipic din Long Island. A povestit despre mersul prin spaţiu pentru a repara telescopul Hubble, despre cele optsprezece apusuri şi răsărituri de soare pe care le vezi în orice interval de douăzeci şi patru de ore acolo sus, despre cât de dificil este pentru unele religii – rugăciunile de dimineaţă, după-amiază, seară, foarte complicat. Dar e bine pentru catolici, a spus el. La ei, nu trebuie să faci figură bună decât cam o dată pe săptămână.

Kit râdea. Le-a mai povestit cum stelele, văzute din spaţiu, nu clipesc, fiindcă fără atmosfera terestră nu sunt decât nişte puncte fixe de lumină. Sau cum membrii echipajului lui, în timpul unui rar răgaz de un ceas, stinseseră toate luminile din navă, ca să vadă mai bine stelele. În NASA era plin de romantici.

Acum doctoriţa Hakem intrase şi mai adânc în incizie. Alan s-a crispat, a zvâcnit din tot trupul.

— Alan?! a exclamat ea îngrijorată.

— Sunt bine, a zis el.

— O să-l rog pe doctorul Poritzkova să te ajute să stai nemişcat.

Alan a consimţit mormăind, şi în scurt timp a simţit pe cap un braţ de bărbat. Se lăsase pe el cu toată greutatea, ceea ce era o exagerare, ţinând seama de scopul urmărit. Alan a încercat să-şi modifice poziţia dedesubt, să atenueze cumva senzaţia de apăsare, dar degeaba.

Doctoriţa Hakem continua să râcâie şi să smulgă, iar durerea creştea. Cât de idiot trebuie să fii ca să ceri mai puţin anestezic? Era prea târziu ca să mai îndrepte situaţia. Va îndura. Trebuia să răzbească şi din asta. Taică-său ar râde de disconfortul lui şi ar vrea să-i arate şrapnelul pe care îl avea încă în şale şi după şaizeci de ani de la război. Alan nu putea scăpa niciodată de diferenţa între ceea ce el văzuse, sau avea să vadă ori să

îndure vreodată, şi ceea ce îi fusese dat să trăiască tatălui lui. Nu putea nici măcar să se compare cu el.

— Alan? Eşti OK?

A mormăit că *da*, se simţea bine.

Şi acum a văzut un cer înnoptat. Poate că murea. Murea auzind zumzăitul asiatic smintit. Ce melodie era asta?

Senzaţia de apăsare pe cap se intensifica. Rusul voia să-şi dea importanţă, se părea. N-are decât să împingă. Alan era capabil să suporte şi asta. Se forţa să se disocieze, să părăsească trupul agresat.

Alan nu fusese niciodată înjunghiat, împuşcat sau sfredelit, nu avusese niciodată oase rupte. Erau oare cicatricele dovada cea mai bună că ai trăit din plin? Dacă nu am fi supravieţuit după o nenorocire, fiind astfel siguri că am trăit, am putea să ne mutilăm singuri, nu-i aşa? Era oare ăsta răspunsul pentru Ruby?

— Ai rămas cu noi, Alan?

— Da, a spus el spre podea.

Apăsarea braţului pe cap a crescut. Era prea mult deja.

— Vrei, te rog, să-i spui tipul care se apasă pe mine să o lase mai moale? a întrebat el.

Apăsarea a dispărut, tipul scoţând o exclamaţie de surprindere. Ca şi cum nu şi-ar fi dat seama ce făcea.

Senzaţia de uşurare a fost măreaţă.

Existaseră întârzieri la unele dintre lansările precedente. Veneau oameni din toată lumea, dar lansarea se amâna cu câteva zile, chiar săptămâni. De data asta, însă, Alan şi Kit erau acolo, pe platformele înalte din aluminiu, împreună cu mii de alţi spectatori, urmărind numărătoarea inversă, temându-se să nu se oprească. Temându-se să nu se amâne lansarea. Am făcut atât de multe greşeli, părea să spună numărătoarea inversă, nu se poate să mai facem încă una. Dar numărătoarea

continua. Alan o ţinea pe Kit de mână. Dacă lansarea are loc, se gândea el, înseamnă că sunt un bun tată. Dacă pot să-i arăt fiicei mele acest lucru înseamnă că am făcut ceva la viaţa mea.

Numărătoarea inversă a continuat. Când a ajuns la 10, pe urmă la 9, Alan a fost sigur că lansarea va avea loc, deşi încă nu-i venea să creadă. Apoi 1, apoi 0. Apoi nava, la câţiva kilometri în faţa lor, peste apă, s-a ridicat silenţios. Nici un zgomot. Doar o lumină galbenă, propulsând-o în sus, şi, abia atunci când nava părea să fi ajuns la jumătatea distanţei până la nori, văzduhul s-a deschis bubuind în calea ei.

— Tati.

— Explozia sonică.

Când nava spaţială a dispărut prin baldachinul alb al norilor, Alan plângea, iar Kit a zâmbit văzându-l că plânge, iar după aceea Alan s-a uitat înnebunit după Massimino, căutându-l din priviri peste tot, ca să se ofere să-l ajute la orice ar fi avut acesta nevoie. Eu vând biciclete, i-ar fi spus el. Eu vând capitalism comuniştilor. Lasă-mă să vând Nava. Te voi ajuta să ajungi pe Marte. Dă-mi să fac ceva.

Dar nu l-a mai găsit pe Massimino. După aceea parcarea auto a fost atât de aglomerată, toţi erau fericiţi, mândri, o mulţime de oameni plângeau şi ştiau că se terminase totul, iar autostrăzile la întoarcere aveau să fie aglomerate, trebuind să conducă aproape toată ziua ca să ajungă înapoi la hotelurile lor.

— Alan?

A încercat să spună da, dar a ieşit ceva ca un hârâit şuierat.

— Acum te coasem la loc. Operaţia a decurs bine. Am scos tot dinăuntru.

XXX.

Peste un ceas se afla în aceeaşi încăpere unde se dezbrăcase şi îşi scotea hainele din sacul de plastic în care le înfundase. În timp ce îşi lega şireturile de la pantofi, în cameră a intrat doctoriţa Hakem.

— A fost un pic mai greu decât m-am aşteptat.

S-a aşezat pe un taburet în faţa lui.

— Nu-i uşor, ştiu. Te simţi mai bine acum?

— La ce te referi?

— Ştiind că e un lipom, şi nu altceva.

— Da, presupun. Eşti sigură că nu era prins de măduva spinării, sau aşa ceva?

— Nu. Nu a atins nici un nerv.

Alan a răsuflat uşurat, dar pe urmă a simţit că nu mai înţelegea nimic. Dacă nu avusese nici o tumoare, înfiptă în măduva spinării, care să-l fi tras în adâncul acestor stări de marasm din ultima vreme, atunci care putea fi explicaţia?

— Cum te simţi? Ai dureri?

Alan se simţea slăbit, ameţit, dezorientat. Durerea era aprigă.

— Mă simt bine, a zis el. Dar *tu*?

A râs:

— Mă simt excelent, a zis ea, ridicându-se.

Dar Alan nu voia s-o lase să plece. Conta enorm pentru el să o mai aibă aproape câteva minute măcar.

— Ceilalţi doctori păreau să te respecte cu adevărat.

— Da, e un grup de medici buni aici. Majoritatea dintre ei, oricum.

— Mai faci operaţii acum?

— Poftim?

— Astăzi. Mai faci operaţii dintr-astea, sau…?

— Pui o sumedenie de întrebări, Alan.

Îi plăcea să o audă rostindu-i numele.

— Mai am doar câteva consultaţii, a zis ea. Nici o intervenţie chirurgicală.

S-a uitat la unghiile ei, aspre şi tăiate scurt.

— E o muncă stresantă? a întrebat el, căutând un pretext s-o mai reţină acolo.

Se aştepta să o vadă plecând, plictisită de sporovăielile lui prosteşti, dar ea s-a înmuiat şi s-a aşezat la loc pe taburet. Poate că făcea parte şi asta din relaţia doctor–pacient, lucru pe care îl înţelesese şi ea acum, alegând să mai stea.

— Oh, a fost cândva. Când eram la Urgenţe. Acum, doar uneori.

— Când?

Iniţial, pe faţa ei a apărut o expresie contrariată, de parcă ar fi vrut să exclame: *Asta se cheamă conversaţie la tine?*

— Când?! Cred că atunci când sunt la limita critică a capacităţilor mele profesionale.

— Nu cu un lipom.

— Nu, nu, a zâmbit ea. Mai degrabă cu o traheotomie. Nu aş mai face niciodată o traheotomie. Am făcut nişte greşeli la o intervenţie de genul acesta, când eram în rezidenţiat. Şi intru în panică, de obicei. Când situaţia devine prea gravă, la mine începe degringolada.

— Începe degringolada.

— Da, mici demoralizări, când nu mai cred în mine însămi. Ai păţit şi tu?

Cât de departe să meargă? Ar fi putut continua aşa zile în şir.

— Da, a zis el, fericit că putuse să se abţină.

— Ai nevoie de ceva, apropo? Împotriva durerilor?

— Nu, mi-e bine.

— Ai aspirină? Tylenol?

— Da.

— Ia măcar câteva pastile, ca să nu se umfle locul operaţiei.

S-a ridicat să plece. El a sărit jos de pe pat.

— Îţi sunt foarte recunoscător, a zis el, dând mâna cu ea.

— Da, cu plăcere.

S-a uitat în ochii ei, savurând plăcerea momentului. Era ceva înduioşător în forma alungită a ochilor ei, în colţurile laterale lăsate în

jos, denotând că la viaţa ei văzuse lucruri cumplite şi era pregătită să mai vadă şi altele.

— Voiam să îţi spun că te consider foarte puternică, a zis el. Ştiu că nu poate fi uşor ceea ce faci tu, aici în Regat.

Atitudinea ei s-a îndulcit.

— Mulţumesc, Alan. Apreciez mult cuvintele tale.

— Bun, când ne mai vedem? a întrebat el.

— Poftim?

— Un consult.

— Oh. Sigur, a zis ea, dezmeticindu-se, de parcă ar fi fost plecată cu gândul în cu totul altă parte. Cam peste zece zile putem să vedem cum merge vindecarea, să verificăm că firele s-au resorbit, că totul e în regulă. Dacă apare ceva între timp, poţi să mă suni.

I-a dat o carte de vizită de la spital, pe care scrisese numărul ei de telefon. Pe urmă a ieşit din cameră în vârful picioarelor, ca şi cum Alan ar fi dormit şi ea se temea să nu-l trezească.

XXXI.

În fiecare dintre cele trei zile de după operaţie, Alan a constatat că se poate trezi la ora fixată, că are timp să mănânce, să se îmbrace şi să prindă microbuzul-navetă până la şantierul noului oraş, împreună cu Brad, Cayley şi Rachel. Aşteptau cu toţii, zilnic, cu prezentarea pregătită, iar tinerii îşi petreceau timpul uitându-se pe laptop, jucând cărţi sau dormind. Yousef a telefonat de câteva ori din munţi, unde continua să stea, convins că absenţa lui din Jeddah avea un efect pozitiv. Ameninţările se răriseră. Alan l-a îndemnat să mai rămână acolo, până când acoliţii soţului ajungeau să presupună că murise sau plecase din ţară. Şi în fiecare zi, la cinci, Alan şi cei trei tineri se suiau în microbuz şi se întorceau la hotel, unde Alan mânca şi dormea

fără nici un efort. Pe parcursul acestor zile, totuşi, au intervenit lucruri noi.

Într-o zi, după ce îşi petrecuse după-amiaza pe ţărm, Alan s-a întors la cort, unde i-a găsit pe cei trei tineri dormind, toţi pe lunga sofa albă, de data aceasta într-o nouă configuraţie. Brad şi Rachel erau la un capăt, ea lungită peste el cu totul, acoperindu-l ca o haină aruncată deasupra. Cayley era întinsă cu capul în partea opusă lor, cu mâinile lipite una de cealaltă sub obraz, ca un copil, dar cu picioarele împletite printre picioarele lui Brad. Alan a preferat să nu-şi imagineze ce se întâmplase, sau ce s-ar fi putut întâmpla, şi a decis să nu-i trezească.

Într-o seară la hotel, ştiind că ideea era proastă, dar că, oricum, nu ar fi avut nimic de pierdut, Alan i-a trimis un e-mail doctoriţei Hakem, mulţumindu-i. Într-o turnură a evenimentelor pe care el o credea imposibilă, ea i-a răspuns.

Dragă Alan,

Am fost fericită şi eu când am putut vedea că lipomul era doar atât, un lipom. Eram sigură, dar în mintea mea persistau câteva întrebări. Acum, când eşti sănătos şi nu te pândeşte vreo moarte iminentă, sper să te văd în Jeddah, într-una din aceste zile. Nădăjduiesc că, acum, când ai aflat că nu eşti pe moarte din cauza vreunei tumori maligne, moralul tău a prins aripi şi eşti plin de optimism!

Ha, ha, Dr. Z

Alan şi-a petrecut cea mai mare parte a zilei următoare pe malul mării, gândindu-se la un răspuns care să fie inteligent, spiritual şi să aibă darul de a împinge lucrurile mai departe. Un lucru care, de asemenea, i se părea imposibil.

Dragă Dr. Hakem,

Moralul meu a prins aripi, într-adevăr, şi sunt optimist – poate prea optimist? Mă simt un pic ameţit. Cauza este misterioasă, dar am pipăit o nouă umflătură ciudată pe spate. Nu sunt medic, dar se simte ca o mănuşă de cauciuc. E posibil să fi uitat dumneata o mănuşă în mine? Uneori, oamenii „uită“ diverse lucruri (mănuşi, bunăoară) la o persoană pe care o plac, în speranţa că recuperarea lor le va furniza un pretext de a se vedea cu acea persoană din nou.

Ştia că era îndrăzneţ, dar, scriind aceste cuvinte, a căpătat ciudata certitudine că ea voia să-l revadă, şi a avut dreptate.

Dragă Alan,

E posibil să fi uitat ceva acolo. Să fie cumva un burete? Poate o bucăţică din gustarea pe care am mâncat-o în timpul operaţiei? Toţi am luat câte o gustare atunci, aşa că nu pot fi sigură. Cred că e nevoie să te văd din nou. Poate în afara spitalului? Nu se cade să le dăm emoţii asiguratorilor tăi.

Acest e-mail a venit seara, la o oră prea târzie ca să mai fi avut vreo vagă conotaţie profesională, aşa că au continuat să corespondeze prin e-mail câteva ceasuri după aceea, până când au stabilit să se întâlnească faţă în faţă, întrucât Alan n-avea idee cum s-ar fi putut aranja aşa ceva în RAS, i-a lăsat ei toată iniţiativa.

Vin să te iau cu maşina miercuri, i-a scris ea. Voi fi acolo la amiază. Uită-te după un SUV. Voi scrie iniţialele numelui tău pe un carton, pe care o să-l pun pe parbriz.

A doua zi, Alan nu-şi găsea parcă locul. Nu avea astâmpăr să stea liniştit în cort, iar perspectiva de a hoinări pe plajă nu i se părea suficient de interesantă. Până la urmă, a plecat pe jos prin şantier, trecând pe lângă oameni în salopete, pe care îi saluta mişcând din cap, ca un şef în inspecţie. S-a plimbat ore în şir pe drumuri pustii, simţind cum îi creştea energia cu fiecare nou

kilometru parcurs. La întoarcere, a găsit canalul pe care navigase. S-a plimbat o vreme de-a lungul lui, uluit de limpezimea apei şi de coloritul acela extraordinar. În mijlocul prafului şi al clădirilor care nu aveau să fie, poate, niciodată, cu nisipul deşertului care încerca neobosit să înghită totul, exista acest fir imaculat de turcoaz, o culoare iraţională, o culoare nenecesară. Nu oamenii creaseră acea culoare, dar înlesniseră apariţia ei aici. Construiseră albia unui canal şi apa îl umpluse, şi în acest fel oamenii aduseseră această uimitoare frumuseţe într-un loc unde nu ar fi avut ce să caute.

Alan s-a plimbat îndelung pe faleza canalului de un albastru inutil, după care, întorcându-se la cort, a fost suprins, dar nu prea mult, când a găsit-o pe Rachel stând în poala lui Brad, amândoi faţă în faţă, leoarcă de transpiraţie, sărutându-se pătimaş, de parcă ar fi încercat să se înghită reciproc, şi asta în timp ce Cayley lucra la laptopul ei, la nici şase metri mai încolo.

Cayley l-a zărit pe Alan când acesta a intrat şi l-a salutat, fluturând din mână. Dar Brad şi Rachel nu aveau chef să se oprească. S-au uitat la el, aşteptând să vadă dacă intenţiona să rămână. Pe Alan nu-l interesa nicidecum ce făceau, mai ales ştiind că a doua zi era weekendul când Zahra urma să-l ducă la locuinţa fratelui ei, pe malul mării, pentru masa de prânz, aşa că pentru el nu exista nici un motiv să-i întrerupă acum. A ieşit din cort şi a continuat să se plimbe până la sfârşitul programului de lucru din acea zi.

XXXII.

Un SUV enorm a intrat pe aleea de la Hilton. Era sclipitor, toate ferestrele şi luminile hotelului reflectându-se în caroseria lucioasă ca obsidianul. În spatele parbrizului Alan şi-a văzut iniţialele, AC, ca şi cum automobilul ar fi făcut publicitate

propriului sistem de climatizare. Alan a zâmbit, iar portiera din spate s-a deschis.

I-a văzut întâi picioarele. Era îmbrăcată într-o abaya, de sub care gleznele şi sandalele cu toc ieşeau la iveală, drept sub ochii lui Alan. Ridicând privirea spre ea, a văzut-o zâmbind, cu o expresie de amuzament pe faţă.

S-a urcat în maşină, în văzul portarilor şi funcţionarilor de la intrarea hotelului, pentru toţi un bărbat din Occident invitat în automobilul unei femei din Arabia Saudită. Cum se putea?

Alan s-a aşezat pe banchetă şi a închis portiera. Înăuntru era foarte întuneric. L-a salutat pe şofer, mişcând din cap şi zâmbind, în timp ce maşina, ocolind prin sensul giratoriu de la hotel, a trecut pe lângă paznicul de pe tanc şi a ieşit apoi pe autostradă.

Zahra purta o eşarfă care îi acoperea doar părul, lăsându-i descoperită faţa. În lumina aurie din habitaclu, ochii ei arătau mai mari şi mai căprui decât i se păruseră lui Alan la spital, şi erau machiaţi cu un fard de pleoape albastru. Părul, veşnic rebel, cum spunea ea, era atât de des, încât ai fi zis că nu fusese coafat, ci sculptat într-o pieptănătură. Deasupra frunţii, totuşi, acele două cortine pe care trebuia să le tragă la o parte. Ceea ce a făcut şi acum, folosind două degete, şi dezgolindu-şi faţa din nou.

Alan voia să spună ceva semnificativ. Existau multe lucruri pe care voia să le spună, dar orice s-ar fi gândit să spună trebuia întâi verificat, probabil. Ce putea fi spus de faţă cu şoferul?

— Cum e KAEC? a întrebat ea.

La fel ca Yousef, şi ea găsea amuzante toate pregătirile şi speranţele pe care el le investise în oraşul-care-va-fi. A rostit *KAEC* pe un ton ce sugera că era ceva dizgraţios şi prostesc, o abatere a atenţiei de la lucruri mai importante.

— În regulă, presupun. Se fac progrese.

Zahra părea sceptică.

— Efectiv chiar aşa e, a zis el. Dar e nevoie de timp.

— *O grămadă* de timp, a subliniat ea.

Au traversat în viteză oraşul, trecând pe lângă malluri scânteietoare şi vile somptuoase între ziduri înalte. Şoferul a arătat ceva pe fereastră, rostind câteva cuvinte peste umăr.

— Zice că acolo e casa unde stă faimosul fotbalist poreclit „Maradona saudiţilor“. Crede că ne interesează. Te interesează? a întrebat ea.

Alan nu avea habar la care casă se referea şoferul, dar observase că se aflau într-un cartier din Jeddah cumva banal, şi ciudat totodată, unde pe o parte a străzii se vedeau vile extravagante ascunse în spatele unor ziduri înalte, tencuite în culori pastel şi valorând milioane, iar vizavi, pe cealaltă parte a străzii, se întindea un vast maidan, unde sute de camioane aduseseră resturi de la demolări. Mormane de moloz pretutindeni. Alan s-a gândit să o întrebe pe Zahra despre acest loc, dar se temea să nu se simtă cumva jignită. Nu ştia cât de mândră sau, invers, dezamăgită era de ţara ei, presupunând că asta era ţara ei. Nu aflase încă.

— Apă?

Zahra avea două pahare cu apă aşezate frumos în compartimentele speciale pentru băuturi.

Alan a luat o înghiţitură.

— Bun? a întrebat ea.

— Mulţumesc, da.

Zahra a dus paharul la buze şi, văzând-o aşa, cu ochii închişi, lui Alan i-au trecut prin minte gânduri nebuneşti. Zahra a pus paharul la loc şi a prins repede cu limba o picătură rămasă pe buze.

— Drumul durează peste un ceas, a zis ea. Până ajungem acolo, vom fi aflat unul despre altul tot ce e important.

Şi a fost oarecum adevărat. Zahra i-a povestit despre anii de liceu la Geneva. Despre un fost iubit

care încerca acum să răstoarne guvernul în Tunisia. Etapa din viaţă când a încercat LSD. Perioada când a colaborat cu organizaţia Islamic Relief, muncind în taberele de refugiaţi din Kurdistan. Anul când fusese medic într-un spital din Kabul. Ascultând-o, Alan se simţea ca o specie mai puţin necesară.

— Bun, vasăzică urmează să te întâlneşti cu regele, a zis ea.

Alan spera să fie impresionată.

— Da, ăsta e planul.

— Şi cum o să fie, tu, personal, îi prezinţi lui Abdullah proiectul, sau…?

Alan şi-ar fi dorit să poată spune *da*. Dar era prea experimentat în materie de subminare a propriei personalităţi, aşa că a zis:

— Voi face parte din echipă. Nu mă pricep prea mult la tehnologie. Sunt aici fiindcă îl cunosc pe nepotul lui, sau mai bine zis l-am întâlnit mai demult.

— Şi cine reprezintă concurenţa? a întrebat ea.

— Nu ştiu. Momentan, suntem singurii din cort.

— Cort?!

— Nu mă întreba.

— Nu te întreb.

Zahra a întors capul spre fereastră, sperând parcă să-i vină inspiraţia pentru un alt subiect de conversaţie.

— Va fi interesant acum, când chinezii cumpără mai mult petrol de la rege.

Alan nu ştiuse asta.

— Mă întreb, a continuat ea, dacă totul va urma aceeaşi cale. Mă întreb dacă Abdullah şi întreaga lui echipă nu-şi vor modifica subit angajamentele. Poate că nu mai sunteţi voi favoriţii.

Brusc, Alan s-a simţit transportat parcă departe de această maşină, departe de Zahra. Dintr-odată, se făcea că era într-o încăpere din Boston, la o întâlnire cu Eric Ingvall, care îl întreba din ce

cauză suferiseră un eşec, de ce nu anticipase această situaţie, de ce nu luase în calcul şi acest factor. Şi, pe urmă, s-a gândit la Kit şi la facultatea ei. Şi apoi la banii pe care îi datora tuturor cunoscuţilor lui.

— Îmi pare rău, a zis Zahra. Nu te îngrijora. Sunt sigură că nu există motive să te îngrijorezi. Sunt sigură că vouă v-au mai rămas *câţiva* ani de tratament preferenţial.

Zâmbea insidios, bătând cu degetul arătător în rama ochelarilor. Dar oare avea dreptate? Nimeni nu putea să întreacă Reliant, în materie de preţuri sau tehnologie. Mai avea cineva o hologramă? De fapt, nu ştia.

— Îmi pare rău, Alan. Te-am pus pe gânduri.

— Nu, nu. Deloc.

— Pari absent dintr-odată.

— Nu, nu. Scuze.

— Ai o relaţie cu nepotul. E un avantaj, sunt sigură. Abdullah e foarte leal, să ştii. Şi e bine, pentru oricine face afaceri în regat, să cunoască măcar un membru sau doi din familia regală.

Au discutat despre Abdullah. Zahra îl plăcea cu mult mai mult decât pe monarhii care îl precedaseră. Alan a opinat că părea un lucru bun să ai un reformator în poziţia lui Abdullah şi, pe nesimţite, s-a trezit comparându-l cu Gorbaciov şi De Klerk. Când a terminat, ştia că exagerase. Dar Zahra a preferat să treacă peste ideile lui catastrofal de greşite, alegând un subiect întru totul diferit.

— Am copii, a spus ea.

— Am bănuit, a zis el.

— Ai bănuit?

— Poate nu neapărat am bănuit. Am presupus că ar fi posibil.

— Am crezut că ai dedus ceva văzând şoldurile mele. Ştii, la fel cum unii îşi pot da seama de asta după felul de a păşi al femeii.

— Nu sunt atât de perspicace.

— În fine, copiii mei sunt adolescenţi acum. Locuiesc cu mine.

— Cum îi cheamă?

— Raina şi Mustafa. Ea are şaisprezece ani, el paisprezece. Încerc să-l împiedic pe fiul meu să devină un tâmpit ca taică-său. Ai să-mi dai vreun sfat?

— Îţi povesteşte tot? a întrebat Alan.

— Tu îi povesteai tot mamei tale?

Alan nu făcuse aşa. Cu cine stau de vorbă tinerii? Tinerii nu au pe nimeni cu care să poată discuta, şi chiar atunci când au, nu au habar ce să spună sau cum. Şi din cauza asta ajung să comită majoritatea infracţiunilor din lume.

— Du-te cu el undeva, voi doi, singuri. Eventual, în camping.

Hohotele de râs ale Zahrei au umplut maşina.

— Alan, nu pot să mă duc cu fiul meu în camping. Oamenii nu fac camping aici. Noi nu trăim în Maine.

— Nu vă duceţi în deşert?

— Presupun că unii se duc, a zis ea, oftând. Băieţii se duc la curse de maşini. Pe urmă, fac accidente şi sunt aduşi la Urgenţe. Am salvat doi în felul ăsta. Dar, de cele mai multe ori, îşi pierd viaţa în mod stupid.

Alan i-a spus că auzise ceva despre asta.

— De la ghidul tău?

— Yousef, da. E un băiat nemaipomenit.

— Şi nu poate să facă nimic aici.

— Exact asta spune şi el.

Zahra şi-a împins la o parte cortinele părului, iar de data asta, fiindcă erau în maşina ei şi călătoreau spre coasta mării, fiindcă afară era soare şi fâşii de soare erau şi înăuntru, Alan a simţit că i se taie răsuflarea.

— Ce e? a întrebat ea.

Alan zâmbea ca pentru sine.

— Râzi de gesturile mele când îmi aranjez părul. Soţul meu obişnuia să mă ia în zeflemea din

cauza asta.

— Nu, nu. Mie îmi place.

— Termină.

— Chiar îmi place. Nici nu-ţi pot spune cât de mult îmi place.

O grimasă de încredere rezervată i-a schimbat expresia feţei.

Drumul sufla şi răsufla parcă, îmbrăţişând strâns coasta. Alan avea senzaţia că putea să simtă gustul soarelui din jurul lui, că putea să-l mângâie. Îi plăcea totul, peticele de teren viran stivuite cu gunoaie. Îi plăcea Facultatea de Medicină cu un colegiu pentru femei şi un colegiu pentru bărbaţi, la cele două capete ale aceleiaşi clădiri, amintind vag de Monticello.

— E aproape comic, aşa-i? a zis ea.

— Şi destul de explicit.

Zahra a râs, pe urmă l-a studiat din nou.

— Nu trebuie să fii emoţionat.

— Ţi se pare că aş fi?

Era doar în extaz.

— Nu te uiţi la mine.

— Urmăream peisajul. Mi-aminteşte de nenumărate alte coaste marine. Construcţiile din chirpici ocru pe apă. Iahturile albe.

S-a rezemat de spătar, privind marea pe lângă care treceau, salba de locuinţe înălbite de soare, înşirate în lungul ţărmului.

— Tu de unde eşti? a întrebat el.

— Vrei să zici de unde sunt părinţii mei? Părinţii lor?

Ştia că putea fi o combinaţie de etnii nemaiîntâlnită.

— Da, a zis el. E ciudat să pui o asemenea întrebare?

— Nu, nu. Neamurile mele sunt de pretutindeni. De pe-aici, din Liban. Ceva sânge arab, dar bunica mea era elveţiană. Un străbunic era grec. Există şi

un pic de sânge olandez şi, desigur, am o mulţime de rude în Marea Britanie. Am de toate în mine.

— Mi-ar plăcea să fiu şi eu aşa.

— Probabil că eşti deja.

— Nu am cunoştinţe suficiente despre asta.

— Păi, poţi să te informezi, Alan.

— Ştiu, ştiu. Vreau să aflu de unde a venit fiecare. Să ştiu exact din ce sunt făcut. Mă voi interesa, oricum.

Zahra zâmbea.

— Probabil că e timpul s-o faci.

Pe urmă, dându-şi seama că păruse poate dojenitoare, a mai adăugat: „Adică, ai tot timpul s-o faci, am vrut să spun“.

Alan nu se simţea nicidecum ofensat. Îi dădea dreptate întru totul.

— Ce crezi că ar zice copiii noştri despre asta? a întrebat el.

— Cum adică? Despre noi doi, împreună? Fiindcă întruchipăm un fel de mare incompatibilitate de culturi şi civilizaţii?

— Da, cred că da.

— Te rog. Nu ne desparte decât un filament foarte subţire.

— Exact aşa consider şi eu.

— Exact aşa şi este, a zis ea, privindu-l cu asprime. Nu vreau să ne implicăm în jocuri de acest fel. E prea obositor. Lasă-le în seama elevilor.

Aleea se întrerupea la o poartă de fier, pe care şoferul a dat-o la o parte, apăsând pe un buton undeva în parasolar. Poarta a alunecat în lateral, dezvăluind o vilă modestă, în nuanţe de crem şi alb, cu ferestre arcuite, uşi şi perdele roz.

Când au intrat, şoferul a rămas în camera din faţă, în timp ce Zahra l-a condus pe Alan în partea din spate a casei, într-o încăpere cu vedere la mare. A turnat nişte suc în două pahare şi s-a aşezat lângă el pe canapea. Afară, marea era de un

albastru violent, pudrată în alb, cu mici valuri înspumate. Pe peretele de vizavi, o pictură semănând cu Alpii elveţieni.

— Ce tablou straniu într-o casă de lângă plajă, a remarcat Alan.

— Fiecare îşi doreşte să fie în altă parte, a zis ea.

Se holbau amândoi la pictură.

— E oribilă, nu-i aşa? Fratele meu cumpără tablouri de oriunde se duce. Orice staţiune de vacanţă, orice oraş. Nu are nici un pic de gust artistic.

— Tu ai văzut zăpadă?

Zahra a ridicat ochii în tavan şi a râs, hohote de râs ca un tunet.

— Poftim?!? Alan, eşti o mare figură. Foarte deştept în unele privinţe, dar complet aerian apropo de atâtea alte lucruri.

— De unde vrei să ştiu dacă ai văzut zăpadă?

— Ţi-am spus că am studiat în Elveţia. Au zăpadă acolo.

— Depinde unde.

— Am schiat de zeci de ori.

Alan nu ştia ce să spună.

— Oh, Alan.

— OK, ai văzut zăpadă. Scuze.

S-a uitat la el, a închis pleoapele şi l-a iertat.

A băut sucul care îi mai rămăsese, râzând cu gura în pahar.

— E timpul pentru înot.

— Cum adică, înot?

— Mergem să înotăm. O să împrumuţi un slip de la fratele meu.

Alan s-a dus la baie, unde şi-a pus un şort albastru, iar când a fost gata, a apărut lângă uşa de sticlă care dădea spre o mică plajă de nisip şi ceea ce părea o rampă ce ducea în apă. Era ca o pistă de beton subacvatică, de la veranda din spate până la

mare. Dreaptă şi geometrică, semăna cu o platformă de lansare pentru şalupe.

— Eşti gata? l-a întrebat ea, atingându-l pe spate.

Doar degetele ei pe piele, şi Alan se pierduse cu firea.

— Sigur. Hai să mergem, a zis el, detestându-se.

Nu îndrăznea să întoarcă privirea. Va avea timp, foarte curând, să o vadă în costum de baie. Zahra era în spatele lui, cu degetele pe pielea lui, dar el a ales să nu se mişte. L-a văzut că studiază rampa aceea bizară.

— Unchiului meu îi plăcea să facă scufundări la mică adâncime, aşa că şi-a construit chestia asta. E un gest de cruzime şi de răsfăţ personal, dar foloseşte. Peştii nu au dispărut.

De fapt, unchiul ei dragase fundul mării, ca să se poată intra uşor în apă, fără să trebuiască să calci pe corali.

— Intră tu, i-a zis ea, dându-i un tub cu oxigen şi un vizor. Vin şi eu imediat. Mă duc să-l trimit pe şofer să rezolve nişte treburi.

Alan a deschis uşa, a păşit afară şi a intrat în apă. Era mai rece aici decât în oraşul în construcţie al regelui Abdullah. După pistă, fundul mării era plin de bolovani şi se adâncea brusc.

Călcând apa, Alan şi-a aranjat echipamentul pe cap. Şi-a lipit faţa de apă şi a văzut imediat că marea era limpede şi plină de corali. Un vârtej de peşti portocalii strălucitori a trecut pe sub ochii lui. A înaintat mai departe în mare, urmărind linia de corali de dedesubt. Erau glorios de vii şi, chiar dacă nu neatinşi, se înmulţeau în continuare. În câteva minute, a văzut un peşte-clovn uriaş înotând în cercuri, un peşte-balon fâţâindu-se aiurea, cu aripioarele lui subdimensionate. Un banc de peşti-chirurg, un peşte-papagal ruginiu. Un peşte-leopard mişunând de colo-colo, cu expresia lui de permanentă insatisfacţie.

A ieşit la suprafaţa apei. Erau prea multe lucruri de văzut, prea multe culori, forme iraţionale. S-a uitat spre casă, sperând s-o vadă pe Zahra, dar nu era acolo. Nevrând să pară neliniştit, a plecat de la mal, urmând linia de corali de pe fundul mării, până înspre larg, la apă adâncă, unde a văzut peşti mai mari, care se deplasau fără dificultate de la adâncime mică până departe, în adâncuri profunde. În faţă, fundul mării devenea foarte prăpăstios. Apa de-acolo era de culoarea cernelii, planşeul marin nici nu se zărea. O formă compactă a zburat prin faţa vizorului. Era strălucitoare, orbitoare, uriaşă. Bătând apa cu picioarele, s-a ridicat la suprafaţă încercând să se uite de deasupra.

Forma s-a ridicat şi ea. Era Zahra.

— Alan!

Inima îi bătea nebuneşte în piept.

— Am vrut să te sperii, dar nu în halul ăsta.

Alan tuşea.

— Îmi pare aşa de rău.

În cele din urmă, şi-a recăpătat glasul.

— E OK. N-aveam de ce să mă sperii.

Se uita la ea. Îi vedea capul, părul strâns sus, linia maxilarului dezgolită – mult mai delicată decât îşi imaginase el. Era frumoasă, aşa udă, cu părul negru şi lucios, cu ochii strălucitori.

Însă restul corpului ei era sub apă.

— Trebuie să mă bag din nou la fund. Vecinii.

Şi a arătat din cap spre casele de pe marginea golfului.

— Ţin să te previn, totuşi. Sunt îmbrăcată ca tine. Cine ne-ar vedea făcând scufundări, ar crede că suntem doi bărbaţi. Două spinări neacoperite, două costume de baie bărbăteşti. Ai înţeles?

Alan a crezut că înţelesese, dar de fapt nu înţelegea. Nu s-a dumerit decât după ce a băgat capul în apă din nou, privind prin vizor. Atunci, a înţeles. Zahra nu purta sutien. Avea un costum de baie cu dungi albastre, bărbătesc. A rămas fără suflu pe moment. Dumnezeule. Înota în urma ei,

vedea picioarele ei lungi, puternice, degetele lungi de la mână mişcându-se prin apă, soarele mângâind-o peste tot, flashuri explodând.

S-a întors spre el, zâmbind larg sub vizor, ca şi cum ar fi spus: „Eşti surprins?“ Era conştientă, probabil, de calităţile ei fizice, de faptul că el o plăcea enorm. Pe urmă, s-a răsucit din nou, aferată, arătând în jos, la miile de peşti şi anemone-de-mare, în cele mai incredibile culori, toate vietăţile acelea marine ţâşnind în sus.

Alan simţea o dorinţă arzătoare să fie mai aproape, să aibă tot. Voia să se atingă de trupul ei, ca din întâmplare, să se zbenguie şi să zburde prin apă, să chiuie, cu gura lipită de gura ei. S-a mulţumit să înoate după ea, ignorând peştii şi coralii de dedesubt, ca să vadă în schimb sânii ei, perpendiculari în jos, strălucind, legănându-se.

Zahra a încercat să-l facă să înoate lângă ea, dar el a rămas în spate, sperând să fie mai puţin vizibil pentru ea. Au înotat de-a lungul ţărmului, iar la un moment dat Alan s-a încumetat să o prindă de gleznă, pretinzând că voia să o facă atentă, să îi arate un peşte-clovn uriaş, dedesubt. A venit lângă el, l-a prins de braţ strângându-l. În sfârşit, Alan avea răspunsul. Era sigur. Dar ce să facă mai departe? Erau prea mulţi stimuli, în această apă, sub acest cer, această lumină ca o împletitură de zăbrele mişcându-se peste corpul ei strălucitor. Nu văzuse niciodată ceva mai frumos decât şoldurile ei ridicându-se şi coborând, picioarele ei lovind apa, bustul ei gol ondulându-se. Zahra a înotat spre larg, oprindu-se acolo unde planşeul mării se adâncea ca o prăpastie de un albastru profund.

S-a ridicat la suprafaţă, el a venit după ea.

Şi-a scos vizorul.

— Inspiră adânc, i-a zis ea.

Alan a ascultat-o. Zahra s-a aruncat în apă, cu mâinile întinse deasupra.

Alan s-a aruncat şi el în apă, după ea. Zahra se împingea prin apă, cufundându-se trei metri, şase metri. Când s-au întâlnit sub apă, l-a prins strâns, lipindu-se de el. L-a sărutat, amândoi cu buzele strânse, apoi l-a sărutat pe piept, pe sfârcuri. El s-a lăsat mai jos, spre abdomenul ei, sărutând-o acolo, ridicându-se spre sânii ei, luând în gură fiecare sfârc, pe rând, în timp ce mâinile ei îi răvăşeau părul. Pe urmă Zahra a dispărut. A ţâşnit la suprafaţă, iar el a urmat-o.

Până a ajuns el deasupra apei şi a luat o gură de aer, sub razele soarelui, ea plecase deja, înotând cu spinarea spre cer, potrivindu-şi tubul de respirat. A plecat după ea. Au pornit amândoi, lent, înapoi spre mal, pretinzând din nou că erau bărbaţi, doi prieteni. Când au ajuns la rampă, s-a întors spre el, făcându-i semn să stea acolo. Alan a rămas pe loc, urmărind-o din ochi. Zahra a ieşit din apă, s-a înfăşurat iute într-un prosop şi a intrat grăbită în casă.

Alan înota înainte şi înapoi, chipurile făcând scufundări, dar în realitate pândind din ochi un semn din casă. În cele din urmă, a văzut o mână la una dintre ferestre, chemându-l înăuntru. S-a năpustit sus pe rampă şi a deschis uşa.

— Sunt aici! a strigat ea.

Pornind în direcţia de unde auzise vocea, a ajuns în altă încăpere. Acolo, Zahra şedea îmbrăcată pe podea, cu picioarele încrucişate sub ea. În jurul ei, pe jos, erau împrăştiate diverse perne. Purta un şort şi un maiou decoltat, ambele vaporoase, ambele albe. Elanul s-a pierdut, cel puţin pentru el, când s-a aşezat în faţa ei, zâmbind prosteşte.

— Bun, a zis ea.

L-a luat de mână, împletindu-şi degetele cu ale lui. Se uitau amândoi la mâinile lor îngemănate. Nu era capabil să improvizeze nimic pornind de la asta, nu ştia ce să facă în continuare. Fără să vrea, s-a trezit contemplând un castron cu curmale.

— Vrei una? a întrebat ea, glumind, exasperată.

— Da, a răspuns el, habar neavând de ce.

A luat o curmală, a mestecat pulpa fructului, simţindu-se şocat, contrariat, ca întotdeauna, de el însuşi, de tipica lui incapacitate de a face ce trebuie atunci când trebuie.

Când a terminat şi a pus delicat sâmburele înapoi pe farfurie, Zahra s-a mutat mai aproape de el şi s-a lungit pe o rână. El a făcut la fel, reproducând poziţia ei ca în oglindă. Era atât de aproape de el, încât îi simţea respiraţia pe faţă, mirosul vag de sare, de la apa mării, de pe limba ei.

Alan îi zâmbea. Ştia că mişcarea ei fusese ca o invitaţie, dar el nu îi dăduse curs.

— E bine, a zis el, incapabil să găsească altceva mai bun de spus.

Ea zâmbea răbdătoare. El a încercat să se concentreze. Ştia că trebuia să o sărute. Şi, pe urmă, trebuia să se lase peste ea. A imaginat paşii, unde îşi va potrivi ea umărul, unde îşi va pune el mâinile. Trecuse prea mult timp. Opt ani de când nu mai trebuise să ia asemenea decizii.

A aruncat o privire afară, la cerul scăldat de soare, la marea enigmatică, şi din vastitatea lor şi-a tras puterea. Un milion de morţi în acea apă, miliarde trăind sub acel soare, soarele acela ca o lumină albă crudă printre miliarde de alte lumini asemănătoare, şi astfel toată chestia asta nu era atât de importantă, şi de aceea nu atât de dificilă. Nimeni nu se uita, şi nimeni în afară de el şi Zahra nu punea vreun preţ pe ceea ce avea să se întâmple în această cameră – o asemenea forţă zămislită din neînsemnătate! – aşa că putea la fel de bine să facă tot ce dorea, adică să o sărute.

Şi-a apropiat chipul de al ei, de buzele acelea exuberante. A închis ochii, asumându-şi riscul de a bâjbâi. Zahra răsufla prin nări, respiraţia ei fierbinte pe gura lui. Buzele lui au atins buzele ei.

Atât de încet, prea încet. Nu exista nici un balast înăuntru – buzele erau ca nişte perne peste perne. A trebuit să împingă mai tare, ca să obţină un avantaj, ca să le forţeze să se desfacă. Zahra a deschis gura, întâmpinându-l; avea gust de mare, profund şi răcoros.

Alan i-a cuprins capul cu mâna, părul ei mai sârmos decât se aştepta. Nu era moale, nu. Petrecându-şi degetele prin părul ei, a prins-o de ceafă cu palma, trăgând-o înspre el. Zahra a gemut. Acum, mâna ei pe talia lui. Degetele ei lungi, unghiile. Îşi dorea să le simtă apucând, pipăind, trăgând.

Şi-a lipit buzele de gâtul ei, plimbându-şi limba de la umăr până la maxilar, apoi mai sus. Mirosul acela de trup fierbinte era o recompensă suficientă. Zahra murmura satisfăcută în urechea lui, respiraţia ei. Ori era grozav de iertătoare, ori, din fericire, uşor de mulţumit. Temerile lui s-au risipit.

Mâna ei încerca să prindă ceva pe deasupra capului, căutând o pernă. Alan a găsit o pernă aruncată pe jos, i-a pus-o sub cap. O fracţiune de secundă, ochii lor s-au întâlnit din nou, zâmbitori, sfioşi, uluiţi. Ochii aceia, mari ca nişte planete – voia acum să le închidă pleoapele, ca ea să nu se uite la el şi să se răzgândească. Ar fi putut să-i vadă dinţii îngălbeniţi, plombele, nenumăratele cicatrice, trupul obosit, cârpăceala unei vieţi de dezordine şi neglijenţă. Dar poate că el era mai mult decât suma părţilor lui frânte. Ea văzuse înăuntrul acestor fragmente, de fapt. Ea smulsese materie moartă din el, tăind, trăgând, tamponând, şi cu toate acestea voia să fie cu el.

L-a tras în jos, spre ea, din nou, gura lui a întâlnit gura ei deschisă. Mişcările ei deveniseră acum frenetice. Cu unghiile îi răsfira părul, la baza cefei. Cu cealaltă mână voia parcă să apuce carnea de pe spinarea lui.

În cealaltă parte a camerei, Alan a văzut o oglindă. Vedea imaginea lor acolo, braţele ei în

jurul lui. Părea puternic, cu braţele bronzate, vânos. Nu arăta dezgustător. *Nu vreau să fac sex cu cineva şi să-mi fie ruşine să fim văzuţi*, îi spusese Ruby. Fiindcă ea presupunea că totul s-ar termina la treizeci şi cinci de ani. Brusc, l-a sfredelit o durere, o străfulgerare de regret, glacială, pentru tot ce îşi făcuseră unul celuilalt, greşeala majoră din viaţa lui, timpul irosit rănind-o şi lăsându-se rănit de ea, grozăviile care ne fură puţina viaţă pe care o avem. S-a uitat din nou la Zahra, în ochii ei negri care îl iertau şi se însufleţeau când îl vedeau zâmbind.

S-a împins mai mult spre ea şi s-a auzit gemând.

— Îţi mulţumesc pentru asta, a zis ea.

A râs în urechea ei şi a sărutat-o mărunt până în dreptul claviculei.

— Tragi de timp? a întrebat ea.

— Nu, nu. Aşa ţi se pare?

— Vino înăuntru, i-a şoptit ea.

Şi el a încercat, dar a constatat că nu era pregătit.

— Îmi doresc atât de mult lucrul ăsta, a spus el.

— Mă bucur, a zis ea.

Dar s-au trezit amândoi cerându-şi scuze pentru felurite eşecuri, pentru părţile din trupurile lor care nu voiau să coopereze, sau cooperau doar cu intermitenţe. Când el era pregătit, nu era şi ea, şi chestia îl dezarma complet. Oricum, se mângâiau unul pe celălalt cu disperare, cu reluări diminuate. La un moment dat, încercând să se mute în spatele ei, a lovit-o cu cotul în frunte.

— Au!

S-a prăbuşit pe spate, cu ochii în tavan.

— Zahra, îmi pare aşa de rău.

Ea s-a ridicat în capul oaselor, cu mâinile în poală.

— Eşti absent?

Nu fusese absent nicidecum. De fapt, îl absorbise ardoarea cu care o dorea, trupul ei, gura,

răsuflarea, vocea ei, încât nici un alt gând nu mai încăpuse în mintea lui.

— Poate.

Nu avea de ales decât să mintă. I-a povestit despre lucrurile care îl frământau cel mai tare, casa pe care nu reuşea să o vândă, mirosul acela de descompunere dinăuntru, tipul care se înecase intenţionat în lac, banii pe care îi datora atâtor persoane, banii de care avea nevoie ca să nu-şi dezamăgească fiica, minunata lui fată care nu va avea parte de ceea ce i se cuvenea, dacă nu cumva vreun miracol se va întâmpla aici în deşert.

— Nu e nevoie să fie astăzi, a zis ea, deşi lui i-a sunat ca şi cum ar fi spus: Nu e nevoie *să fie*.

— Ce căcat, a spus el. Căcat căcat căcat căcat căcat căcat.

— E OK, a zis ea.

— Căcat căcat căcat.

— Sst, a spus ea, şi s-au rezemat unul de celălalt, istoviţi ca nişte pugilişti, privind cum soarele se varsă în mare.

XXXIII.

Amurgul colorase pereţii albi ai casei în albastru, iar perdelele roz, în violet. Afară, marea era agitată şi întunecată.

Alan şi Zahra şedeau la masa din bucătărie, bând vin alb. El terminase curmalele.

— Trebuie să plec la Paris pentru câteva săptămâni, a zis ea.

Alan era pregătit pentru asta.

— Cât timp crezi că vei mai sta în Arabia Saudită? l-a întrebat ea.

Alan nu ştia.

Au băut o sticlă şi au deschis o alta. Erau atât de îndrăgostiţi de lume şi atât de dezamăgiţi de toate aspectele ei, încât a bea încă o sticlă de vin în timp ce şedeau la masa din bucătărie părea cel mai evident mod în care puteau onora totul.

Zahra i-a mai turnat un pahar.

Alan avea sentimentul că Zahra aştepta ca el să plece. Dar venise aici cu şoferul ei, aşa că nu putea să plece până când nu îl expedia ea de-acolo.

— Vrei să-ţi spun o poveste? a întrebat el.

— Sigur că da, a zis ea.

— Am o poveste pentru fiul tău. Am uitat, cum îl cheamă?

— Mustafa.

— Mustafa, bine. Un nume bun.

Alan era beat şi voia ca Zahra să ştie asta.

— Uite, o poveste bună pentru Mustafa.

— Mă bucur. Trebuie să-mi iau notiţe?

— Nu-i nevoie. Vei reţine esenţa.

— O să mă străduiesc.

— OK. Tata şi eu am mers în camping de câteva ori.

— Ah, iar camping.

— Nu este despre camping, propriu-zis. Te rog, ascultă.

— Ascult.

Alan a umplut din nou paharele. Abia mai era în stare să vadă, dar se simţea foarte puternic.

— Eu aveam vreo zece ani, poate doisprezece. În excursia despre care îţi povestesc, tata m-a dus în New Hampshire. Am mers cu maşina printr-un parc naţional. Doar păduri nesfârşite. La un moment dat am parcat, ne-am dat jos şi am pornit la plimbare pe jos, în inima pădurii. Am umblat aşa cel puţin patru ceasuri. În ultimele trei ceasuri, n-am mai văzut ţipenie de om. Eram dincolo de hartă, efectiv. Asta se întâmpla dimineaţa devreme. Ne-am pus în mişcare odată cu răsăritul soarelui. Aveam cu noi rachete pentru încălţăminte, pe care le-am folosit când am ajuns la un strat de zăpadă mai afânată. Mersul pe jos, în condiţiile acelea, era incredibil de obositor. Ne opream extrem de des, ca să bem apă sau să luăm o gustare. Mâncam pastramă de vită şi nuci, chestii de genul ăsta. Pe

urmă, continuam urcuşul. Pe la ora trei după-amiaza, soarele cobora deja la asfinţit, aşa că ne-am oprit. Nu vedeam nici un semn de civilizaţie în nici o direcţie. Eu am presupus că urma să coborâm înapoi. Se făcea frig, iar temperatura avea să coboare până la minus şase sau minus trei grade Celsius. Şi hainele cu care eram îmbrăcaţi nu erau suficient de groase ca să ne ţină de cald.

— Dar ce era în mintea lui? Aveaţi corturi cu voi? a întrebat Zahra, îngrozită.

— Asta l-am întrebat şi eu. „Avem cort?“ Credeam că tata avea un plan al lui. Dar se comporta de parcă abia atunci şi-ar fi dat seama care era realitatea: că nu am putea să ajungem înapoi înainte să se întunece şi că pe timpul nopţii riscam să îngheţăm bocnă amândoi acolo, în creierii munţilor. Fără a mai pomeni de pericolul de a fi atacaţi de lupi, de urşi.

— Lupi şi urşi?! a întrebat ea, cu un aer neîncrezător.

— Crede-mă, da.

— Presupun că nu am de ales.

— Bun, şi atunci tata mă întreabă: „Ce ar trebui să facem?“ În momentul acela, mi-am dat seama că voia să mă pună la încercare. Licărirea din privirile lui denota că eram pus la încercare. M-am gândit atunci la chestiile pe care le învăţasem în organizaţia de cercetaşi şi am zis: „Trebuie să construim un adăpost“. Şi exact asta avea şi el în minte. A desfăcut rucsacul, de unde a scos o toporişcă şi nişte funie. Intenţia lui era să ne facem un adăpost din buşteni, legaţi ca o plută.

— Oh, nu.

— „Cât timp crezi că avem la dispoziţie?“ întreabă el, adică până nu apune soarele şi temperatura nu coboară sub zero. „Cam două ceasuri“, zic eu. „Cred că ai dreptate. La treabă, atunci“, spune el.

— Era un tip dur, a remarcat Zahra.

— Îi place ca lumea să îl considere aşa, un tip dur. Bun, şi ne-am apucat de lucru. Cu rândul, tăiam lemnele şi le legam. Am asamblat astfel două panouri, ca nişte plute făcute din vreo douăzeci de buşteni subţiri din lemn de mesteacăn legaţi împreună. După ce am terminat, am curăţat stratul de zăpadă, pe un pătrat de şase pe şase metri, şi am montat frumos panourile acolo, rezemate unul de celălalt, în picioare, ca un „A“ mare. Am rupt crengi de brad şi le-am aşternut pe jos, în adăpost.

— Pare confortabil.

— Era surprinzător de confortabil. Pe urmă, am construit un zid în jurul adăpostului. Un metru înălţime, de jur împrejur. Am pus şi zăpadă pe acoperiş, un strat cam de treizeci de centimetri, ca izolaţie.

— Şi n-a curs apă înăuntru?

— Nu, la minus trei grade?! Era cea mai bună izolaţie la îndemână acolo.

— Saci de dormit aveaţi?

— Nu, nu aveam.

— Omul ăsta era un ţicnit.

— Se poate. A întrebat atunci: „Băiete, ce ne trebuie acum?“ Am ştiut exact. Aveam nevoie de ac şi aţă, sau de bandă adezivă. I-am răspuns aşa, la care el a scos o rolă de bandă adezivă.

— Pentru ce?

— Ca să confecţionăm un sac de dormit din hainele noastre.

— Glumeşti, sper.

— Ba deloc. Am descusut scurtele şi hainele cu care eram îmbrăcaţi şi le-am lipit laolaltă cu scotch, ca să facem un sac de dormit, suficient de mare şi lat. Şi, pe urmă, am dormit acolo, în indispensabilii lungi de bumbac pe care îi purtam pe sub pantaloni.

— V-aţi băgat amândoi în acelaşi sac de dormit.

— Exact. Şi trebuie să spun că, după ce ne-am instalat bine acolo, a fost foarte cald.

— N-aţi făcut nici un foc.

— Nu, fără foc. Doar unul lângă celălalt.

— Şi dimineaţa?

— Am lipit scurtele la loc cu scotch şi am plecat acasă.

— Vasăzică v-aţi salvat de la îngheţ construind ceva. Am înţeles. Dar, din cauza lui, aţi fi putut muri amândoi acolo.

— Probabil, a zis Alan, râzând.

— Îmi dai voie să râd, da? a zis Zahra.

— Sigur.

— Bun. Fiindcă, dacă vrei să ştii, mie mi se pare *totul* – a zis ea şi a mişcat mâna prin aer, ca un evantai, în jurul camerei, înglobând astfel casa, marea de afară, întregul regat, lumea largă şi cerul nemărginit – foarte, foarte trist.

XXXIV.

Regele a vizitat, până la urmă, Oraşul Economic al regelui Abdullah unsprezece zile mai târziu. Vizita a fost anunţată la ora nouă în acea dimineaţă şi coloana oficială a sosit imediat după miezul zilei. A făcut un tur pe drumurile pustii din oraş, timp de douăzeci de minute, a stat cincisprezece minute în centrul de primire, după care el şi suita lui s-au îndreptat spre cortul unde urma să aibă loc prezentarea.

Alan şi cei trei tineri erau pregătiţi. Regele s-a aşezat pe un fel de jilţ, ca un tron, adus special în acea zi, iar membrii escortei s-au aşezat pe sofalele albe. Brad, Rachel şi Cayley au început prezentarea, care a decurs impecabil. Brad, îmbrăcat cu un costum business lucios, a salutat asistenţa, a explicat tehnologia şi, apoi, l-a prezentat pe un alt specialist, care se afla la Londra, dar de fapt, aha, intra acum pe scenă, ieşind din culise, purtând *kundra* şi *ghutra*. Lăsa impresia că ar fi prezent în cort, pe scenă, mişcându-se şi vorbind atât în engleză, cât şi în

arabă. El şi Brad au interacţionat un timp, accentuând faptul că genul acesta de tehnologie era doar una dintre vastele capacităţi în domeniu ale companiei Reliant şi că erau încrezători în reuşitele pe care le vor avea împreună la KAEC. Pe urmă, specialistul de la Londra a mulţumit tuturor şi a plecat, Brad a mulţumit la rândul lui asistenţei, coborând de pe scenă şi mimând din buze spre Alan şi cele două tinere părerea lui despre prezentare: *Uluitor!*

Când spectacolul s-a încheiat, regele Abdullah a bătut uşor din palme, dar nu a spus nimic. Nu au existat întrebări lămuritoare. Nici el, nici altcineva din anturajul lui nu a vorbit cu vreunul dintre membrii echipei de la Reliant, deşi Alan s-a postat lângă uşă, pentru eventualitatea în care cineva voia să discute despre ofertă. Nimeni nu a vrut. Alan nu a avut prilejul să pomenească de nepotul regelui; erau patru rânduri de bărbaţi între el şi rege, care a plecat în câteva minute, împreună cu toată suita lui.

Alan s-a uitat în urma lor, când s-au suit în maşini. Nu au mers departe, însă. Au dispărut în garajul de sub Cutia Neagră. În faţa clădirii, Alan a văzut trei furgonete albe parcate într-un şir ordonat. Niciodată, de când venise el acolo, nu existase vreun vehicul parcat în faţa clădirii, aşa că s-a dus să se uite mai bine. Pe fiecare furgonetă, pe părţile laterale, erau câte două rânduri de cuvinte, primul în arabă, al doilea în chineză. Alan nu ştia nici una dintre aceste limbi.

A aşteptat afară, lângă clădire, încercând să nu se facă remarcat, cam două ceasuri, până când regele a ieşit cu oamenii lui şi un contingent de chinezi în ţinută business. Toţi au dat mâna unii cu alţii, zâmbind afectuos. Regele a intrat înapoi în Cutia Neagră şi, după câteva minute, coloana lui oficială a ieşit din garaj şi a părăsit oraşul. Oamenii de afaceri chinezi s-au suit în furgonetele lor şi au plecat, de asemenea, lăsând în urmă un

zid de praf, care nu s-a risipit decât după două ceasuri.

După ce au plecat, Alan a urcat în fugă scările şi a intrat în Cutia Neagră, unde a găsit-o pe Maha la biroul ei de la recepţie.

— Salut, Alan, a zis ea.

— Ce-au căutat aici oamenii ăia? a întrebat el.

Bani. Romantism. Instinct de Conservare. Reputaţie.

— Au făcut o prezentare pentru rege, a zis ea. La fel ca tine.

— IT, adică?

— Aşa cred.

— Şi ei au fost aici? În clădirea asta?

Maha zâmbea.

— Dar unde ai fi vrut să fie?

— Şi de unde au ştiut că regele va fi azi aici? a întrebat el.

Maha s-a uitat lung la Alan şi, pe urmă, a zis:

— Cred că au fost norocoşi, pur şi simplu.

În acea după-amiază, tinerii de la Reliant au demontat şi au împachetat echipamentul, apoi au încărcat totul în microbuz, unde s-au suit şi ei. Considerau că nu avea nici un rost să mai stea, aşa că au părăsit Arabia Saudită a doua zi.

Alan a rămas. S-a dus la cort trei zile la rând, sperând să obţină o întâlnire cu Karim al-Ahmad. Domnul al-Ahmad devenise foarte ocupat după ziua prezentărilor, i-a spus Maha lui Alan.

Până la urmă, într-o zi, când Alan şedea de unul singur în cort pe un scaun de plastic alb, s-a auzit un ciocănit la uşă. Alan a răspuns. Era Karim al-Ahmad, care l-a informat, cu regret, că tranzacţia pentru furnizarea de tehnologie IT în noul oraş fusese încheiată cu o altă firmă, zicea el, care putea livra IT mult mai repede şi la un preţ mai mic de jumătate din oferta lui.

— O firmă chineză? a întrebat el.

— O firmă chineză? Nu ştiu sigur, a spus al-Ahmad.

— Nu ştii *sigur*?

Al-Ahmad a simulat că ar încerca să îşi aducă aminte.

— Ştii, cred că erau chinezi, probabil. Da, cred că erau chinezi. Dar are asta vreo importanţă pentru tine, Alan?

— Nu, a spus Alan.

Nu avea nici un fel de importanţă, efectiv.

— I-a plăcut holograma măcar? a întrebat Alan.

— Cui?

— Regelui.

— Oh, da, i-a *plăcut*, a zis al-Ahmad, cu multă însufleţire în glas şi cu un fel de compătimire. I s-a părut *foarte, foarte drăguţă*.

Alan se uita prin fereastra de plastic la apa albastră a mării, la apusul de soare.

— Crezi că există vreun motiv ca eu să mai rămân aici? a întrebat el.

— Să mai rămâi la KAEC?

— Da. Mai sunt şi alte servicii pe care cred că Reliant ar putea să vi le ofere. Iar dacă nu, eu lucrez şi cu alte companii, care ar putea fi foarte utile pentru a ridica din pământ acest oraş.

Al-Ahmad a căzut pe gânduri câteva clipe, cu un deget apăsat pe buze.

— Eh, bine, lasă-mă să mă gândesc câteva zile, Alan. Aş vrea să te ajut, poţi fi sigur de asta.

— Da, ai vrea?

— Bineînţeles, de ce să nu vreau?

Alan se putea gândi la atât de multe motive. Însă trebuia să presupună o atitudine binevoitoare. Trebuia să spere în amnezie.

— Atunci, poate o să rămân, a zis Alan.

Nu era gonit de-acolo, în fond, şi nici nu putea să plece acasă deocamdată, aşa cum era acum, cu mâinile goale. Prin urmare, intenţiona să mai stea. Trebuia să mai stea. Altminteri, cine avea să mai fie aici, când regele ar veni din nou?

Întotdeauna şi mai presus de toţi, VV.

Mulţumesc din suflet personalului de la McSweeney, pentru munca depusă, sub toate aspectele, pentru această carte. Vă mulţumesc vouă, Adam Krefman, Laura Howard, Chris Ying, Brian McMullen, Sunra Thomson, Chelsea Hogue, Andi Mudd, Juliet Litman, Sam Riley, Meagan Day, Russell Quinn, Rachel Khong, Malcolm Pullinger, Brent Hoff, Sheila Heti, Ross Simonini, Heidi Julavits, Alyson Sinclair, Scott Brent Hoff, Eli Horowitz, Walter Green şi Chris Monks. Em-J Staples şi Daniel Gumbiner mi-au fost de un ajutor extraordinar în rezolvarea miilor de treburi, cu munca de cercetare în cele mai îndepărtate locuri cu putinţă, dar şi în ultima parte, cea mai dificilă, a procesului de elaborare. Entuziasmul lor mi-a dat putere necontenit. Mulţumiri deosebite pentru editorii de la McSweeney – Ethan Nosowsky, Jordan Bass, Andrew Leland şi Michelle Quint –, care au trebuit să citească această carte de multe ori şi ale căror intervenţii editoriale au fost exacte şi strălucite.

Această carte s-a născut ca urmare a unei conversaţii pe care am avut-o în 2008 cu cumnatul meu, Scott Newman, care a vizitat Oraşul Economic al regelui Abdullah în acel an, cu o corporaţie multinaţională. Deşi acest roman comportă prea puţină asemănăre cu sejurul lui Scott în KAEC, extraordinara generozitate cu care mi-a împărtăşit toate impresiile lui m-a ajutat enorm. Vanessa şi Inger, vă mulţumesc şi vouă, ca prietene şi rude.

Există mulţi prieteni în Arabia Saudită cărora aş vrea să le mulţumesc, în primul rând şi mai ales lui Mamdouh Al-Harthy, ghid şi prieten, expert şi rege-filozof. Ospitalitatea lui nu poate fi niciodată răsplătită. Mulţumiri, de asemenea, lui Hasan

Hatrash, poet, scandalagiu şi prieten, precum şi Faizei Ambah, jurnalistă curajoasă şi scenaristă. Ea a citit versiuni de început şi ulterioare ale acestei cărţi, oferind comentarii-cheie şi încurajări.

Pentru lectura crucială a cărţii, în variate forme, profundele mele mulţumiri li se cuvin lui Noor Elashi, Wajahat Ali, Lawrence Weschler, Nick Hornby, Tish Scola, Alia Malek, Roddy Doyle, Brett O'Hara, Stephen Elliot, Brian Gray, precum şi fraţilor mei, Bill şi Toph. Citiri eroice şi repetate au fost făcute de către fenomenalii romancieri-editori Peter Ferry, Tom Barbash şi Peter Orner. Pentru prietenia lor, precum şi pentru priceperea lor în materie de vânzări, producţie şi consultanţă, le mulţumesc din suflet lui Paul Vida, Thomas O'Mara, Eric Vratimos, Grant Hyland, Scott Neumann, Paul Scola şi Peter Wisner.

Pentru îndrumările şi sprijinul lor de-a lungul multor ani deja, profunde mulţumiri lui Andrew Wylie, Sally Willcox, Debby Klein, Lindsay Williams, Jenny Jackson, Kimberley Jaime, Luke Ingram, Sarah Chalfant, Oscar van Gelderen, Simon Prosser, Helge Machow, Kerstin Gleba, Christine Jordis, Aurélien Masson, echipei PGW, precum şi celorlalţi numeroşi redactori, editori şi traducători care au adus cărţi ca aceasta în faţa unor noi cititori.

Mulţumesc, de asemenea, întregului personal al tipografiei Thomson-Shore din Dexter, Michigan: Kevin Spall, Angie Fugate, Josh Mosher, Heather Shultes, Kandy Tobias, Sue Lube, Jenny Taylor, Mike Shubel, Rich McDonald, Andrea Koerte, Rick Goss, Christina Ballard, Frankie Hall, Bill Stiffler, Mike Warren, Anthony Roberts, Tim King, Tonya Hollister, Deb Rowley, John Bennett, Paul Werstein, Jennifer Love, Alonda Young, Sandy Dean, Matt Marsh, Renee Gray, Adnan Abul-Huda, Sue Sachray, Jenny Black, Debbie Duible, Steve Landers, Connie Adams, Pat Murphy, Rob Myers, Al Phillips, John Harrell, John Kepler,

Darleen Van Loon, Shannon Oliver, Diane Therrian, Mary McCormick, Dave Mingus, Sandy Castle, Sherry Jones, Steve Mullins, Bill Dulisch, Ryan Yoakam, Doris Zinc, Ed Stewart, Robert Parker, Terri Barlow, Thoe Tantipitham, Cody Dulish, Dave Meacham şi Vanessa Van De Car.

Notă: Această carte include o parte din istoricul firmei Schwinn, o companie reală, specializată în fabricarea de biciclete, care a funcţionat multe decenii, cu sediul la Chicago. Datele de bază şi curba de evoluţie a companiei prezentate aici respectă fidel arhivele existente, deşi acesta este un roman, iar personajul principal, Alan Clay, nu a lucrat de fapt la Schwinn, experienţele trăite de el fiind fictive. Pentru a citi o carte de nonficţiune despre Schwinn, bine scrisă şi fantastic de bine documentată, alegeţi: *No Hands. The Rise and Fall of the Schwinn Bicycle Company, An American Institution*, de Judith Crown şi Glenn Coleman, publicată în 1996 de Henry Holt. Romanul meu a beneficiat din plin de informaţiile conţinute în acea excelentă lucrare.

Table of Contents

O hologramă pentru rege

Table of Contents

O hologramă pentru rege 4